

Catalunya Cristiana

Dijous, 4 d'agost de 1994

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

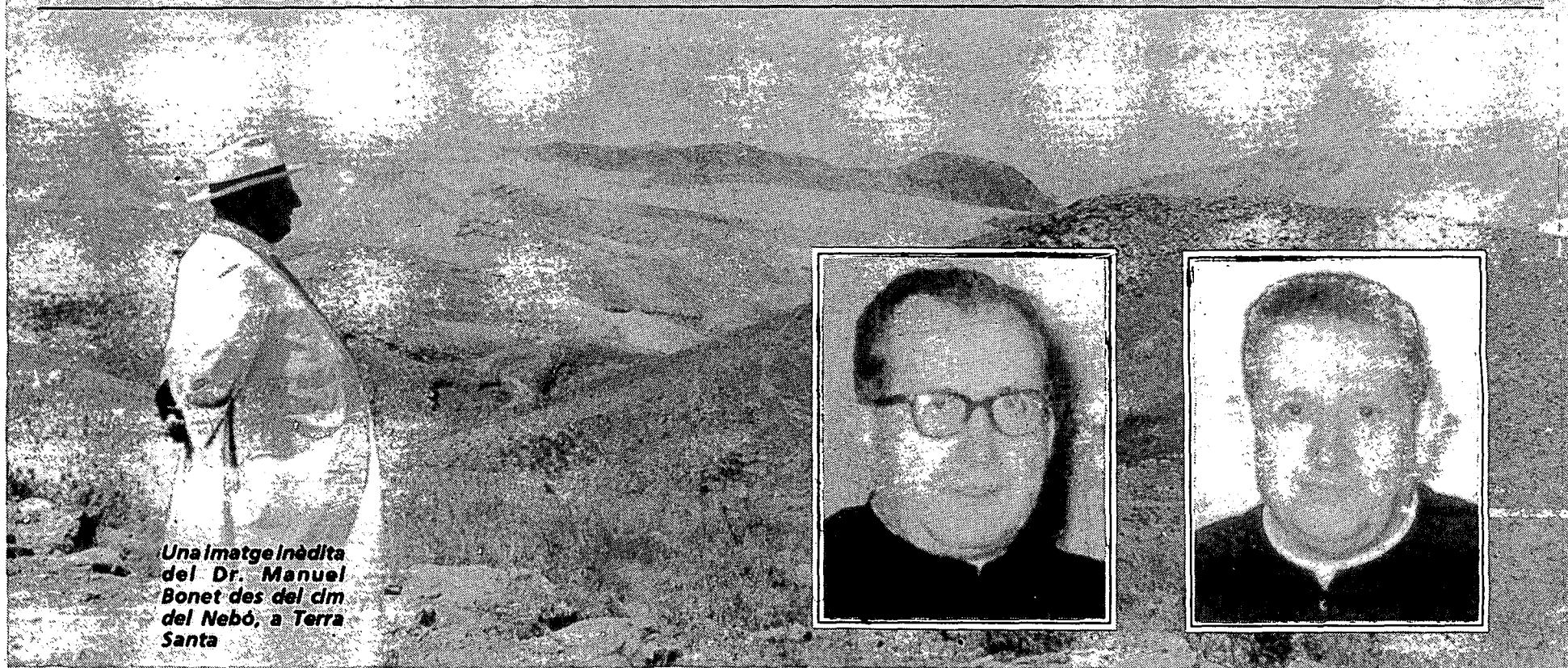
Any XV - Núm. 776

175 ptes.

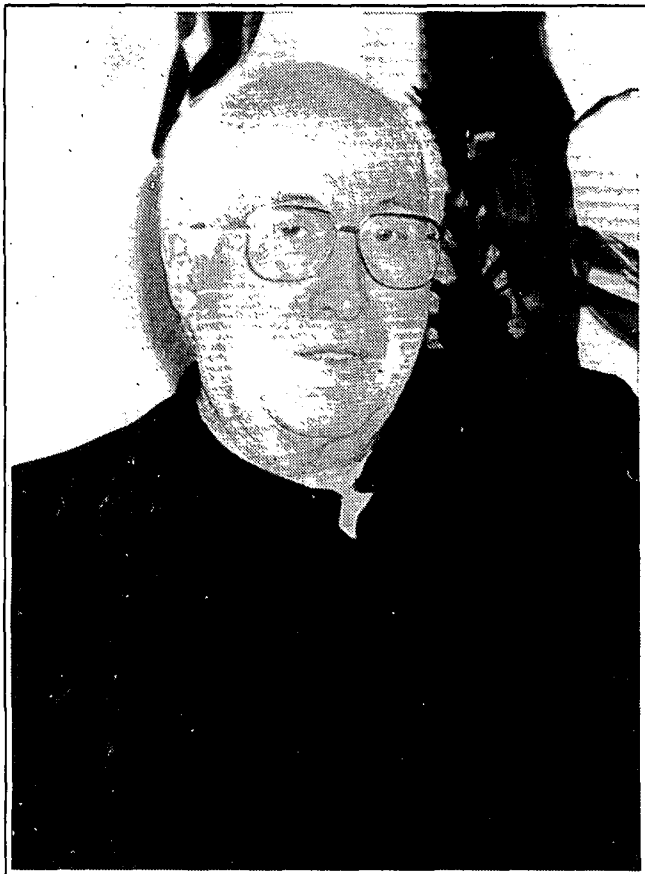
Mn. Francesc Vergés i Vives ens parla de la seva amistat amb el fundador de la Unió Sacerdotal de Barcelona

El Dr. Manuel Bonet i Muixí, un català universal donat plenament a l'Església

El 6 d'agost es compleixen 25 anys de la seva mort a Roma

Una imatge inèdita del Dr. Manuel Bonet des del cim del Nebó, a Terra Santa

* La meua amistat amb ell comença en la meua infantesa i va creixent en totes les primeres etapes de la nostra vida sacerdotal

* Vàrem iniciar la Unió Sacerdotal, no amb un esperit de conspiració, sinó, tot el contrari, de més servei i de més fidelitat a l'Església

* L'any 1960, quan més entusiasmat estava amb el Papa Joan, el Dr. Bonet fou denunciat al Sant Ofici

* Prengué el compromís diari d'assistir a totes les sessions del Concili, des del començament fins a l'acabament

* Mai es mirà la Santa Seu de reüll. Sempre estimà profundament i fins al darrer moment Pau VI

* Mai no es va dedicar a la política, però el règim de Franco el considerà sempre suspecte

Una llarga entrevista realitzada pel nostre director a pàgs. 13, 14 i 15

Més sobre el Dr. Manuel Bonet: «Llindar» del nostre director a «Afinant» pàg. 1 i el text d'una carta del Dr. Bonet, «Una fidelitat personal i comunitària», a pàg. 16

VILLANOVA

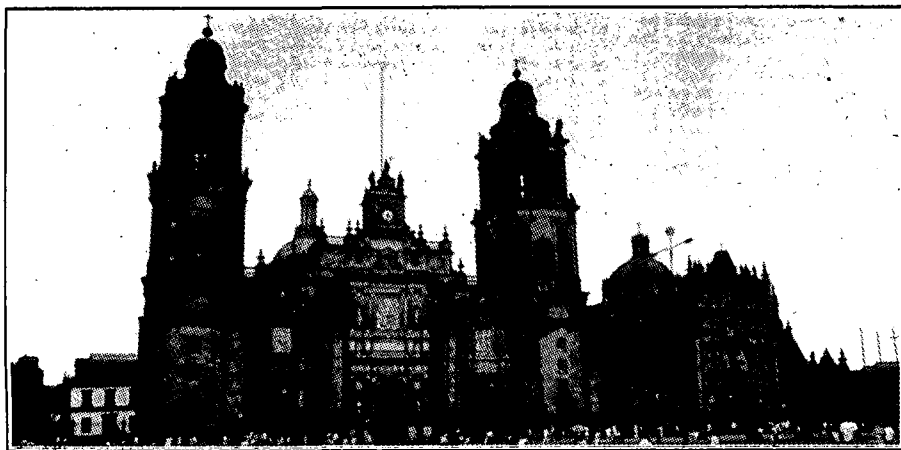
II LA GIELTERU

VIATGE A

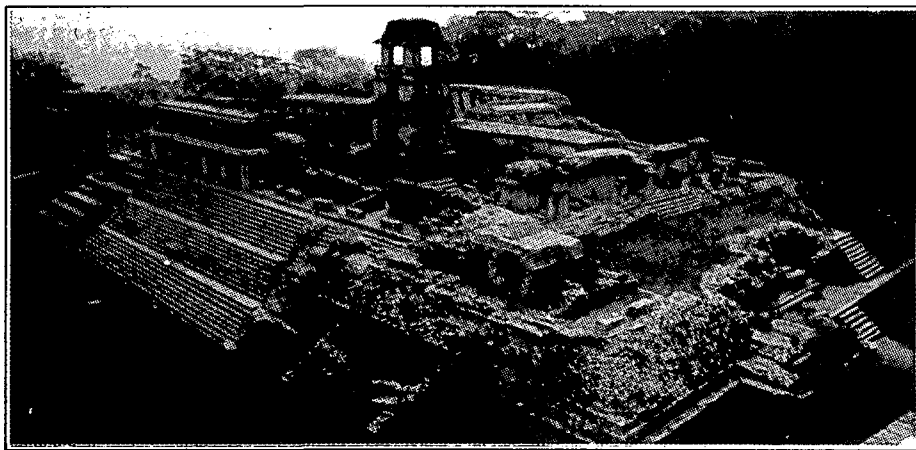
Del 5 al 18 de novembre

MÈXIC / YUCATÁN / GUATEMALA

«Un repàs a les cultures pre-colombines i a l'evangelització»

- CIUTAT DE MÈXIC i santuari de Guadalupe.
- TEOTIHUACÁN: punt neuràlgic de la mitologia mexicana.
- VILLAHERMOSA: capital moderna de l'estat de Tabasco i antic centre de la cultura olmeca.
- PALÉNQUE: important centre arqueològic de la cultura maia, situat al bell mig de la selva tropical.
- MÈRIDA: ciutat colonial construïda pels espanyols, capital del Yucatán.
- KABAH: amb el Palau de les Màscare, la construcció més extravagant de l'imperi maia.
- UXMAL: elegància en els seus edificis i rica decoració.
- CHICHÉN ITZÁ: espectacular centre de culte maia.

- CANCÚN: important zona turística, banyada per les clares aigües del Carib.
- ISLA DE LAS MUJERES: petita illa del Carib, envoltada de palmeres i cabanes rústegues.

GUATEMALA:

- TIKAL: bressol de la civilització maia, situada al centre de l'exuberant selva tropical del Petén.
- GUATEMALA: capital del país.
- CHICHICASTENANGO: vila indígena amb mercat artesanal.
- LLAC ATITLÁN: als peus d'aquest volcà, amb interessants poblats on es mantenen vius els costums i les tradicions.

AVÍS:

Les dependències de l'Associació d'AMICS, a la plaça d'Urquinaona, restaran obertes els matins, de 10 a 1, durant tot el mes d'AGOST.

Terra Santa

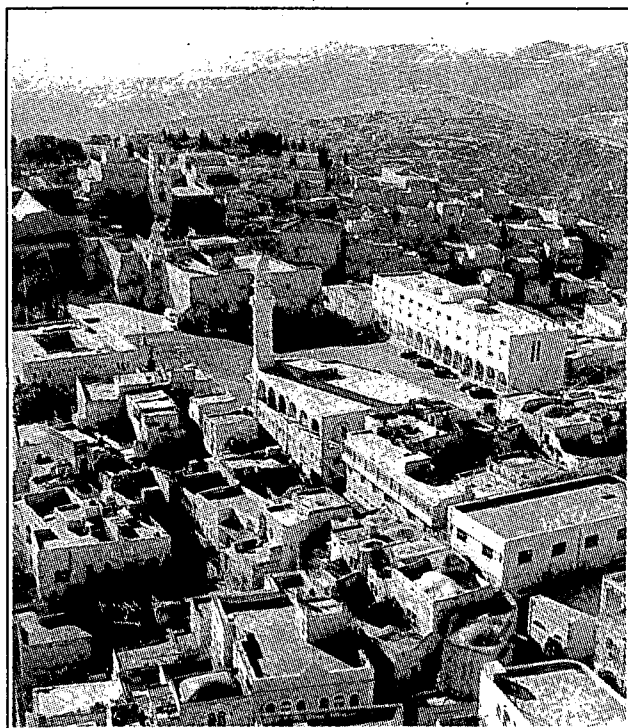
Del 3 al 12 d'octubre

VISITANT, COM A «PELEGRINS DE LA PARAULA», LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzalet, el mont Carmel, etc.

PODEU FER-VOS «PELEGRINS DE LA PARAULA» SEGUINT DE PROP LES PETJADES DE JESÚS

DEMANEU INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Rwanda, la crida dels pobres

El contrast és evident i fa mal: mentre aquí l'ambient és de vacances, més al sud, a Rwanda, té lloc una tragèdia indescriptible de guerra, de fam, de malaltia i de mort. La imatge dels nens famolencs i dels cadàvers que no paren d'augmentar se'ns clava a la retina i al cor... Ho comentem amb els qui tenim més a prop... Ens adonem tots plegats de la nostra trista impotència... I acabem pensant, inevitablement, en una altra cosa... ¿És prou un sentiment de compassió, per més sincer que sigui, per a respondre a les exigències d'una consciència cristiana?

Tot i haver de reconèixer que no és a la nostra mà la solució total d'aquesta calamitat, hem de respondre-hi fins al límit de les nostres possibilitats. Parlar, lamentar, criticar... i no fer res, seria adoptar una actitud hipòcrita. Tots hem de fer una aportació econòmica generosa, a través dels canals que aquests dies se'ns ofereixen, que signifiqui per a nosaltres un esforç.

Però el problema de fons i més decisiu ni comença ni acaba a Rwanda. El problema té les arrels a tota la humanitat, sobretot a la seva zona més rica. Sense un nou ordenament econòmic i social, sense un retrobament de l'autèntica realitat africana per sota dels mapes heretats del colonialisme, sense un compromís permanent de les Nacions Unides en la lluita contra la misèria... el que avui ha esclatat a Rwanda reapareixerà a qualsevol altre indret.

En el fons, Rwanda és una crida extrema dels més pobres als més rics. Una crida a la conversió.

La nova província eclesiàstica d'Extremadura

«Avui és un bon dia per a l'Església i per al poble extremeny», va declarar monsenyor Montero, ara arquebisbe de Mèrida-Badajoz, en saber-se la notícia de l'erecció de la província eclesiàstica d'Extremadura. I explicà: «La província eclesiàstica que és erigida pel Pontífex Romà gaudeix de personalitat pròpia, sota l'autoritat del Concili

provincial, quan aquest se celebri i, de manera permanent, de l'Arquebisbe metropolità». Fins ara Extremadura no constituïa una unitat eclesiàstica. Una part d'aquella comunitat pertanyia a l'arxidiòcesi de Toledo i una altra a la de Sevilla. La nova ordenació arriba després d'un procés que arrenca del 1980. «Amb la nova creació, ha dit també monsenyor Montero, es compleixen els anhels de moltes persones i grups que, per sentit d'Església i per un noble sentiment regional, han promogut i impulsat aquest projecte». Ens alegra, també a nosaltres, aquest esdeveniment que va en la línia de l'encarnació de l'Església en la realitat dels pobles. Estem segurs que se'n derivaran fruits importants, tant pel que fa a la cohesió interna de les diòcesis extremenyas com a l'aportació de la seva veu comuna a tota l'Església. La potenciació de les províncies eclesiàstiques, sobre la base de la seva adaptació a la realitat humana de cada lloc, afavoreix la inculturació de la fe i ha d'aportar més agilitat a l'organització eclesial. En aquest sentit, la creació de la província eclesiàstica d'Extremadura és un pas endavant —n'hauran de venir d'altres encara— cap a una més plena assumpció per l'Església de l'actual realitat autonòmica de les regions i nacionalitats d'Espanya.

TRIBUNA

Després de la publicació a començaments de juny, de la Carta apostòlica de Joan Pau II sobre l'ordenació sacerdotal reservada només als homes, s'han vist a la premsa uns quants comentaris negatius, tant sobre el tema en si mateix, com sobre l'autoritat del Papa per pronunciar-se amb caràcter definitiu sobre un assumpte relacionat amb Crist, la tradició cristiana i la pràctica de l'Església. Aquesta era l'afirmació fonamental d'aquests escrits: "En un món com el nostre, sembla que ha de ser impossible, per sort, que una decisió d'autoritat pugui impedir la valoració dels arguments en els quals se sosté".

No pot estranyar gaire una afirmació com aquesta als qui estiguin al cas dels corrents del racionalisme, del laïcisme i del positivisme sociològic, que tanquen l'home actual dins el planeta, el constitueixen en tribunal suprem de les seves pròpies veritats, i barren, més amb actitud agnòstica que amb afirmació atea, les portes a tota certesa que ens pugui venir de Déu; pitjor si ens arriba per mitjà de l'Església, i més malament encara quan ho afirma el Papa, sense tenir el suport previ d'un consens democràtic.

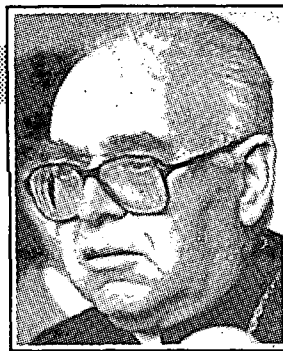
L'atracció del dubte

Vivim en l'eufòria d'allò que ha acabat anomenant-se "pensament feblé", que no suporta que algú assegurí que té cap certesa en res. Sobretot, si aquest "res", és a dir, aquest quelcom, té certa importància: la veritat, el bé, el més enllà. Constitueix una delícia en els "posats" postmoderns, instal·lar-se en el discret encant del dubte. No sap, no contesta. O, com a molt: jo diria... però passa que... Total: allò d'aquells dos vells gallecs, presenciant una manifestació: —Què et sembla, *Juaniño*, què et sembla? —Doncs per una banda, ja ho veus; i per l'altra, què vols que et digui? —T'entenc, *Juaniño*, t'entenc.

Com n'és de diferent tot això, del que entenem els creients com un amor de Déu als homes, compadit de la nostra limitació i fosc, que envià primer al món els antics

Magisteri papal i sacerdocí femení

■ Antonio Montero

patriarques i profetes; i ens donà després el seu únic Fill, la seva Paraula, "llum veritable que il·lumina tot home que ve en aquest món", el qual encomanà ensems a l'Església, a través dels apòstols, amb Pere com a cap, que amb l'assistència de l'Esperit Sant garantís a tots els homes l'accés a la veritat de Déu i del mateix home.

Sí, ja ho sé; tot això és catequesi de primària. Però aquesta ja no compta per a molts que o van perdre el do de la fe o bé no l'han tingut mai, la consciència dels quals hem de respectar, les persones dels quals han de ser estimades i servides per nosaltres. Però, d'aquí a rendir-nos amb armes i bagatge, o a donar per bones les seves acusacions de retrògrads, d'estantissos o d'amos de la veritat, hi ha un tros, però un bon tros.

Agraïm la llum

Nosaltres no ens sentim amos de res ni de ningú; ans al contrari, pobres i necessitats de la llum de la fe i de la força de la gràcia, per saber el que ens pertoca del nostre origen i destí, sobre el sentit de la nostra existència, sobre l'horitzó de la història humana; en definitiva, sobre el bé i sobre el mal. No és per a nosaltres ni nosa ni humiliació, sinó més aviat suport i confiança, la pertinença a una Comunitat de fe i d'amor com l'Església, que considerem, sense infantilismes però amb esperit d'infància, com a mare i mestra, com a camí de salvació per a nosaltres.

No considerem tampoc el Papa com un

mal necessari. A l'inrevés. El successor de Pere de Betsaida és un regal entranyable per a l'Església, que fa visible com ningú Jesús el Bon Pastor i que és guardià (a vegades fins antipàtic) de la puresa de la fe i de la unitat del Poble de Déu. No, no anem pas capcots pel fet de sentir-nos catòlics, i encara menys, tampoc no mirem ningú per damunt l'espatlla. Creiem, així sí, que existeixen veritats fermes i permanents, tot i que no en tenim l'exclusiva. Estimem humilment aquesta llum, la cercem amb ànsia, l'agraïm cada dia i cada nit.

¿Sacerdocí masculí o femení? La recepció per un o per l'altre sexe no és necessària per a la salvació de ningú. Tampoc no hi ha cap dret a rebre'l, de cap home ni dona. Hi accedeixen els qui són cridats per Déu com Aaró; a l'Evangeli, per Jesús; i després, per ell mateix a través de l'Església. ¿Per què, doncs, tant enrenou? Jesús podia haver fet les coses d'una altra manera. Va honorar una dona fins a la glòria inigualable que fos mare seva. Va tenir amistats precioses amb dones de fina qualitat, i una d'elles, Maria Magdalena, fou el primer testimoni conscient de la seva resurrecció. L'elecció dels apòstols fou potser l'acte més ponderat,

resat i conscient de tota la seva vida pública. I vet aquí que tots ells eren barons.

Les dones a l'Església

D'aleshores ençà, les dones han estat presents i actives en la vida de l'Església, amb les verges i màrtirs de les persecucions romanes, amb les penitents del desert, amb les contemplatives dels monestirs, amb les germanes i mares dels asils, els col·legis, els hospitals, les avantguardes del món missioner. Amb santes reines, amb escriptores insignes, amb líders prodigioses com Clara d'Assís, Caterina de Siena i les dues Tereses, d'Àvila i de Calcuta. Mirem els nostres temples. A l'Espanya Nord, tres dones per cada home, i a la meridional, quatre. ¿Què seria de la nostra Església, Déu meu, si acaades per col·lectius feministes i per teòlegs autàrquics, totés us féssiu escàpoles de les nostres comunitats?

Sou el rostre maternal de l'Església. Completeu de manera admirable l'atenció evangèlica i pastoral a un Poble de Déu, pasturat per bisbes, preveres i diaques barons. La tradició catòlica, ortodoxa, anglicana —en bona part de les seves esglésies autònomes, i fins fa uns mesos, en la d'Anglaterra— ha mantingut la pràctica de Crist i dels seus apòstols. ¿Els hem d'esmenar nosaltres? El Papa ratifica i afirma que l'Església no pot fer-ho, la qual cosa no és desestimació de la dona, sinó fidelitat al projecte de Crist, a qui seria groller titllar d'antifeminista.

Aquests plets, interns i externs a l'Església, em recorden una mica aquelles discussions del grup juvenil dels apòstols, quan mentre predicava Jesús les enlairades senderes del Regne del Cel, anaven ells xiuxiuejant i discutint sobre qui d'ells seria el primer d'aquell Regne, que ells entien, naturalment, com d'aquesta terra. Però ni en l'estima de Déu, ni en la dignitat i santedat pròpies, no hi ha després de Crist distinció entre home i dona (Gal 3,28). Així com tampoc a la Pàtria definitiva, no hi haurà casaments ni matrimonis, perquè tots seran com àngels de Déu (Mt 22,20).

Mons. Antonio Montero és bisbe de Badajoz

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefa Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Miquel Àngel Codina; Rosa Collé; Guillem Farré; Francesc Gamissans; Núria Giralt; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Tomàs Puntí; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA;

Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper i Aledo. Compaginació: Carlos Aguado.

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggrà 5-7, Telèfon: 490 59 88, Fax 490 20 35 - 08014 BARCELONA.

Impressora: Publiograf, S.A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 19.604 Ptes. □ Amèrica: 24.804 Ptes. □ Àfrica: 24.804 Ptes.

□ Àsia: 35.724 Ptes. i Oceania: 35.724 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Me Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar

Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i

mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Diffusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

◆ Agraïment a la nostra joventut.

Sr. Director:

Sóc una iaia de quasi 80 anys, i m'agradaria molt que tothom es pogués assabentar, que g.a.D. tenim una joventut molt maca. El dia 25 de juny a dos quarts de vuit del vespre, quan ens va sorprendre aquella tempesta de llamps i trons, a la cruïlla de la Rambla de Catalunya-València, en passar el semàfor vaig patinar i caure de manera que no em podia agafar enlloc, per tant en aquests moments si engeguen els cotxes que tots ja estan a punt de fer-ho, segur que m'aixafen les cames, perquè em van quedar a la calçada. No va ser així, ja que un jove amb la moto que s'esperava també per passar va ser molt oportú a donar-me la mà tot seguit. Moltes gràcies jove, per la teva valentia.

Dóna la casualitat que també el dia 23 revetlla de Sant Joan, vaig anar a casa d'un fill meu i en marxar ja eren prop de les nou del vespre, vaig anar a pujar a l'autobús. Aquesta hora ja no en passen tants i has d'estar molt atenta que no se t'escapi, i asseguda, a vegades no els veus. Jo tinc una angina de pit i es coneix quan estàs cansat, així devia ser que se'm va acostar un jove i em diu: ¿quin cotxe espera Sra.?

Jo li vaig dir, el 25. Doncs, vaig tranquil·la a seure, que jo ja l'avisaré. Bravo pel jove. Gràcies. Així, que ja ho veieu, tenim bon planter de joventut. Crec jo, que si a vegades esbombem i amb raó, el molt que ens perjudiquen a la societat, alguns joves, també els hem d'aplaudir, quan tan bé, s'ho mereixen.

MARIA PRATS BOTEY
Barcelona

◆ Església Evangèlica de Catalunya

Sr. Director:

En relació a la carta oberta del pastor Robert Velert a l'arquebisbe Ricard-Maria Carles, i sense entrar en el tema al qual es refereix, el Departament de Comunicació de l'Església Evangèlica de Catalunya amb aquest comunicat vol fer els següents aclariments.

1) Malgrat l'estil de declaració col·lectiva, l'esmentada carta només expressa l'opinió del pastor Robert Velert. El seu contingut en cap cas ha estat adoptat per al conjunt de membres de l'Associació que presideix.

2) En el sector del moviment Evangèlic al

qual pertany el pastor Velert, l'assignació episcopal només es pot entendre referida a una comunitat o església local. El càrrec que ostenta com a president de l'Associació de Ministres de l'Evangeli de Catalunya no és en cap cas equiparable a la funció episcopal tal com s'enten en el si de l'Església Catòlica.

3) El pastor Velert, com a president de l'esmentada Associació, només exerceix una funció organitzativa. La seva autoritat està delimitada pel que fa als assumptes interns de l'Associació.

4) El pensament del pastor Velert no és representatiu del protestantisme en general. En relació al tema tractat, en el si d'aquesta branca de l'Església Cristiana, hi ha una pluralitat de reflexions. Qualsevol declaració referida a l'avortament, des del punt de vista de les Esglésies Protestants, ha de tenir compte de la diversitat d'opinions manifestades en el seu si.

5) Les Esglésies històriques de la Reforma, en qüestions de moral, posen l'Escriptura com a única norma de fe i conducta. Remetint l'individu al contingut de salvació proclamat en l'Evangeli, reconeixen la necessitat que cada creient, segons la seva consciència i situació, pugui prendre una decisió lliure i responsable.

Per al Departament de Comunicació de la Església Evangèlica de Catalunya.

CARLES CAPÓ

◆ Política i avortament

Sr. Director:

El Govern es disposa a presentar a les Corts un projecte de llei per ampliar encara més les possibilitats d'avortament. Ara ja no s'exigirà cap explicació ni justificació per practicar-lo: n'hi haurà prou amb la simple voluntat de la dona. Triomf del feminisme, amb perjudici de la femineïtat. Els partits polítics sembla que van a adoptar tres postures: Uns votaran sí, altres no, i uns tercers, rentant-se'n les mans, o bé s'abstindran de votar, o bé deixaran en llibertat els seus diputats perquè ho facin al seu gust. Això darrer no és Herodes, però sí Pilat, igualment inadmissible per un cristià. El partit que així ho disposi es pot trobar en posteriors consultes electorals amb la sorpresa que li haurien volat un bon grapat de vots que fins ara li havien restat fidels.

MAGÍ MIRET
Barcelona

RETALLS

La Vanguardia - 27/VII/94

«Nepo» García-Nieto

El 23 de juliol del 1994, mentre deia la missa de les vuit del matí, entre la gent més senzilla, moria d'un infart Juan Nepomuceno García-Nieto. El seu cap, en caure, es va ferir amb el calze. Catorze anys abans, dia a dia, el 23 de juliol del 1980, Alfonso Comín traspasava suament les fronteres d'aquest món. Alfonso era el profeta que sacsejava les consciències. «Nepo» García-Nieto fou l'home fort qui s'encarregà de la tasca eficaç i menys brillant de secretari d'organització. Un altre matis: Alfonso Comín es movia en el món de la política i del sindicalisme, amb preeminència de la política. García-Nieto, sense oblidar la política, es va comprometre a fons en el camp sindical. Quan Comín morí, el seu carisma profètic passa al jesuïta, com el d'Elies a Eliseu. Vull dir que García-Nieto ha mort com un lliutador i profeta.

Cridava l'atenció el seu somriure. afectuós i cansat, amb un deix de reserva, com quan un nen fa una entremaliadura. L'entremaliadura de «Nepo» fou la seva tenacitat integral i coherent per la justícia, pel món obrer, pel sindicalisme del Baix Llobregat. Aquest solitari procurava eixamplar la seva petita illa per tal que hi cabés tot el poble, va dir en una de les seves darreres declaracions.

El diumenge va veure complert gran part del seu desig, en la missa multitudinària que va precedir el senzill enterrament al jardí del Casal Borja de Sant Cugat, amb el cant dels ocells com a teló de fons d'un silenci que embolcallava la gent de Cornellà, els homes i les dones de Comissions, els centenars d'amics, de molt diversa condició: polítics, jesuïtes, obrers, intel·lectuals...

En aquest funeral de comiat en Joan, els jesuïtes mostraren el seu millor i segurament més veritable rostre: la seva profunda fe com a imitació de Crist, que inclou un fons d'humanisme procliu al reformisme social. Això prové de l'època parisenca d'Ignasi de Loiola, suggereix Jean Lacouture en el seu enorme llibre *Jesuïtes*.

Van veure en aquesta assolellada tarda de diumenge: l'energia i la tenacitat de García-Nieto no brollava d'un evangeli ideologitzat, sinó del Crist de l'Evangeli, com assenyala Oriol Tuñí, el provincial. És veritat. De vegades he pensat: doneu-li un sant Crist a un jesuïta i, amb ell, travessarà el desert fins trobar aigua. Així fou la lluita per la justícia de «Nepo»: una llarga travessia pel desert. Però Josep Maria Ramblà notava que el poble endevinà la qualitat d'aquest lliutador al qual se li va concedir recentment la medalla d'or de la ciutat de Cornellà i —cosa insòlita en un home tan reservat!— se'l va convidar a pronunciar el pregó de la festa major. Són signes de la seva profunda inserció en el Baix Llobregat.

Però encara em crida més l'atenció que, en plena època de desenganys, Joan García-Nieto erigís la Fundació Utopia, que, lluny de ser un ent retòric, és un arxiu informatitzat que conté la història obrera recent del Baix Llobregat en la qual es poden estudiar els conflictes de Seat o de La Seda.

El diumenge, a Sant Cugat, no es respirava de cap manera el convencional perfum «progre», sinó quelcom molt més perdurable: la fraternitat lúcida —una fraternitat que abasta des d'agnòstis fins a bisbes— fundada en la passió d'un cor fràgil i lliurat amb coherència fins la fi. ¿Fraternitat lúcida? Sí, perquè González Faus, en una de les pregàries, assenyala un camí precís, el de la multiplicació dels pans: no hem de fer com els que argumenten que amb tan poc pa

no podem alimentar tots. Hem de fer cas a Jesús, que ens mana repartir i, quan es reparteix, succeeix que encara en sobra. García-Nieto ha repartit la seva profunda fe i el seu talent organitzatiu. Molts voldran compartir intel·ligència, aliment i dignitat.

■ Josep Maria Rovira Belloso

Època - Madrid, 27/VI/94

Joan Pau II té moltíssims projectes

En una entrevista de Pilar Urbano, Joaquín Navarro-Valls, portaveu de la Santa Seu, subratlla l'optimisme i l'abundor de plans per al futur que mostra Joan Pau II.

—¿Com es troba el Papa?

—Jo li donaré unes dades, i vostè jutgi pel seu compte. Primer: el Papa desenvolupa una activitat diària de 16 a 17 hores. A això cal afegir, ara, dues mitges hores d'exercici físic, caminant, al terrat del seu apartament. Només hi ha un *break*, de 20 minuts de repòs, després de dinar. Òbviament, esmorzar, dinar i sopar són sempre de treball, i mai tot sol. Segon: no utilitza ulleres o lents de contacte, ni per a llegir ni per a veure de lluny. Tercer: les seves úniques vacances són vuit dies a l'any. Se'n va a la muntanya i fa exercici. Quan a l'estiu es trasllada a Castel Gandolfo, tot el règim d'audiències, visites i despatxos continua igual. Canvia d'escenari, però no d'activitat. Quart: no té cap regim especial de menjar. L'he vist fer forts dejunis durant la quaresma, eliminant la carn, el peix, els dolços... I, malgrat l'escassa nutrició, continua treballant al ritme de sempre. Cinquè: la seva pressió arterial és inferior a la mitjana per a una persona de 74 anys. El Papa

acostuma tenir una tensió de 13,5 i 9. Poques vegades pateix insomni. Dorm molt bé. Es fica al llit a les 11.15 i s'aixeca a les 5.30.

(...) Jo no li veig cap de les característiques, clàssiques de l'home malalt, ni tan sols de l'home gran. Un ancià viu de records. Joan Pau II té moltíssims projectes, amb els ulls i la ment posats en l'any 2000. (...)

—¿Per què Joan Pau II té tanta «energia»? ¿Per què «dóna» tan bé a la TV? ¿És explicable això per la seva afecció juvenil al teatre?

—Aquest tema se'l va plantejar també John Corry, el crític de TV del *New York Times*. Va analitzar que el Papa, formalment, va contra qualsevol cànon televisiu: llegeix uns folis; no té el *teleprompter*, que li permetria «fingir» que no llegeix; no gesticula; no improvisa; empra idiomes que no són el seu; ha de moure's a poc a poc, seguint una litúrgia molt marcada, que no admet improvisacions ni novetats; porta una indumentària que fa nosa... Per a Corry el seu èxit radica en això: 1r, Joan Pau II ignora completament el medi. 2n, s'ignora a si mateix. 3r, transmet sensació d'autenticitat.

Segons la meua opinió, la «fórmula d'èxit» d'aquest Papa és que creu al cent per cent allò que està dient. Li interessa arribar a la gent i persuadir-los, sí, perquè és un apòstol; però no està pendent del ressò del seu missatge: no és un home que està demanant el vot. En la seva actuació no hi ha teatre, no hi ha ficció (...) perquè el seu «jo» íntim, el seu centre interior, i el seu «jo» que actua davant el públic, coincideixen: no hi ha fissures, ni distonia, ni tensió. El Papa no s'estranya de si mateix mai, quan està davant les multituds. No desitja fer una altra cosa diferent de la que està fent. Tot el seu ésser es dona a allò en el que està treballant. Hi ha una frase de *Hamlet*, que al Papa li agrada molt,

quan la reina diu al seu fill: «Hamlet, sembles trist», i Hamlet respon: «¿Sembla? Jo no sé dissimular». Joan Pau II no sap dissimular. (...)

—¿Com és el caràcter del Papa?

—Alegre. Optimista. No és un gestor de crisis. No es deixa portar pel problema: assenta les prioritats. No és derrotista. (...) Fa cinc anys, estàvem a Bangladesh, un país molt pobre, amb 110 milions d'habitants, i un petita massa de catòlics, els pobres més pobres, els pares més pobres, una infima minoria, sota la pressió dels musulmans. ¿De quina cosa creu que els va parlar? No els va predicar una ascètica de supervivència, un «feu el que pogueu, aguanteu». No, els va plantejar un horitzó ambiciós: «¿Què sou molt pocs? Feu proselitisme!». No, el Papa no es deixa arrossegar pel problema: hem fet deu viatges a l'Àfrica un poble en la seva història del cristianisme no arriba al segle, i amb unes minories catòliques del 4 o del 5 per cent. Doncs bé, els diu que siguin un poble missioner: que envii missioners a altres països! El cristianisme és l'oposat al «refugi dels impotents» de Nietzsche. (...)

—Parli'm de la soledat del Papa.

—Karol Wojtyła no té família des dels vint anys. Algú li preguntà una vegada si es trobava sol. Va contestar que no, que mai. El Papa s'ignora a si mateix. Prescindeix de si mateix. S'ha identificat del tot amb la seva missió. I en aquesta missió sempre està envoltat de gent, amb tanta feina, que no li dóna temps per sentir-se sol. Sobretot: està molt «amb» Déu. A més, és la persona més sòbria que mai no he conegut a la meua vida. No necessita res: ni cigarretes, ni refrescs, ni discos, ni una determinada colònia, ni un jersey, ni bolígrafs. Escriu amb el que hi hagi i on sigui, sigui en un avió, sota un arbre...

■

VATICÀ

Joan Pau II en l'audiència del dimecres, 20 de juliol

La maternitat no restringeix la llibertat de la dona

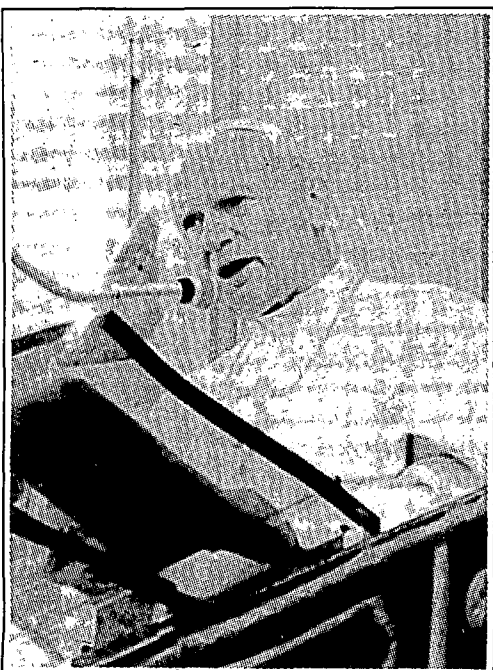
L'avortament «és una aberració» i una «distorsió de la personalitat femenina», atès que mitjançant aquesta via la dona nega la seva «eminent dignitat» de mare física o espiritual. Això és el

que va afirmar el passat dimecres, 20 de juliol, Joan Pau II que dedicà el discurs de l'audiència dels dimecres a lloar la maternitat. El Papa va nomenar a monsenyor Lucian Muresan substitut de Todea.

Mai com avui, va dir el Papa, «és necessari rescatar la idea de la maternitat que no és una concepció arcaica». La grandesa que tradicionalment s'ha atribuït a la maternitat «ha estat presentada com una idea endarrerida, com un fetitxe social, y des del punt de vista antropològic-ètic, hi ha qui l'ha considerat com una limitació imposada al desenvolupament de la personalitat femenina, com una restricció a la llibertat de la dona i al seu desig d'assumir i desenvolupar altres activitats».

A causa d'aquestes idees, moltes dones «es troben obligades a renunciar a la maternitat, no per raons de servei i de maternitat espiritual, sinó per poder-se dedicar a un treball professional. Moltes fins i tot reivindiquen el dret a suprimir en si mateixes la vida d'un fill mitjançant l'avortament, com si el dret que posseeixen sobre el seu propi cos impliqués un dret de propietat sobre el fill concebut».

«Son aberracions en les quals posen de manifest els terribles efectes de l'allunyament de

A Castalgandolfo el Papa beneeix, recuperat, els nombrosos grups de pelegrins

l'esperit cristià», continuà Joan Pau II, subratllant que el cristianisme no aprova la renúncia voluntària a la maternitat «pel simple desig d'avantatges materials o de satisfaccions en l'exercici de determinades activitats». La dona té «una vocació a la maternitat, com afirmació de la pròpia dignitat i acceptació en si mateixa de l'expansió d'una nova vida, i a la

llum de la teologia, com a participació en l'activitat creadora de Déu. Aquesta participació «és més intensa en la dona que en l'home, en virtut del seu paper específic en la procreació. Per molt que el paper de la dona pugui ser ampliat, «tot en ella, la fisiologia, la psicologia, el costum gairebé conatural, el sentiment moral, religiós i fins i tot estètic, revela i exalta la seva aptitud, capacitat i missió per generar de si mateixa un nou ésser». Ella «està més íntimament lligada al nen, més propera a tot el seu desenvolupament, més responsable directament del seu creixement, més intensament participant de la seva alegria, del seu dolor, del seu risc en la vida», va concloure el Pontífex.

Per altra banda, Joan Pau II ha acceptat la dimissió de l'heroic cardenal Todea, de 82 anys, actual arquebisbe de Alba Giulia que ha estat el símbol de la resistència dels catòlics del ritu oriental a Rumania, i per la seva fidelitat a Roma fou condemnat a treballs forçats en una mina de plom. (M.C.)

L'encíclica «Veritatis Splendor» la considera moralment inadmissible

El Vaticà està en contra de l'esterilització als incapacitats psíquics

El Vaticà ha evitat comentar directament la decisió del Tribunal Constitucional espanyol de considerar legal l'esterilització dels incapacitats psíquics. Però fonts de la Santa Seu van recordar l'oposició de l'Església catòlica a l'esterilització forçada i van remetre a la seva postura quan a la tardor del 1992 el Parlament europeu aprovà una resolució semblant; llavors, la va qualificar de «violació de drets de l'incapacitat».

«L'esterilització és una violació il·lícita de la integritat de la persona humana, que té el dret natural inalienable al respecte total», deia en aquella ocasió «l'Osservatore Romano», el diari del Vaticà.

«Si és imposada a un ésser humà que no pot ni defensar-se, ni apel·lar a la protecció de l'Estat, assumeix la connotació d'un acte criminal», afegia el vespertí.

El cardenal Fiorenzo Angelini, president del Consell Pontifici de la Pastoral per als operadors sanitaris, qualificà l'esterilització com un «acte de racisme, de berganteria i d'injustícia, que no defensa el dret fonamental dels homes que és el de la vida».

Monsenyor Elio Sgreccia, director del centre de Bioètica de la Universitat catòlica del Sagrat Cor, i secretari del Consell Pontifici per a la família, va dir que «amb l'esterilització pot reduir-se el control i no s'impedirien, per tant, les violències i els abusos sexuals».

Joan Pau II s'ha manifestat en nombroses ocasions contra l'esterilització, sobre tot les que es refereixen a casos d'esterilització forçada que es volen aplicar en alguns països. L'encíclica «Veritatis Splendor» (Splendor de la veritat) del 1993, recorda la condemna, per ser «moralment inadmissible», de l'esterilització directa.

També el nou Catecisme aborda la qüestió i afirma que l'esterilització, «independentment de les indicacions mèdiques d'origen estrictament terapèutic», és «contrària a la llei moral». El Catecisme rebutja la possibilitat de qualsevol manera de discriminació envers els incapacitats, subratllant que les diferències entre els homes «pertanyen al pla de Déu, el qual vol que cadascú rebí dels altres allò que necessita».

Sobre aquesta qüestió, el ginecòleg italià Severino Antinori, famós i polèmic per haver ajudat a donar a llum a una dona de 63 anys d'edat, qualificà de «racistes» els espanyols per la sentència del Tribunal Constitucional. «Els espanyols, en aquest cas, són racistes, perquè no només aquesta pràctica és contrària de la declaració dels drets de l'home, sinó que també vol esterilitzar els minusvàlids això significa tornar a l'eugènica nazista. És la mateixa mentalitat de Hitler, segons el qual només els perfectes poden procrear». (EFE)

El Papa es recupera a Castalgandolfo

Segons fonts properes al Vaticà, el Sant Pare es recupera satisfactòriament a la residència estiuenca de Castalgandolfo. Durant aquests dies s'ha adreçat i ha saludat a diferents grups de pelegrins d'espanyols, mexicans, portuguesos i d'altres països, que han assistit a la pregària de l'Angelus en el pati del palau pontifici. El Papa apareixia en bona forma i, per als espanyols, va invocar la protecció de l'Apòstol Santiago.

En la seva allocució del passat dimecres va demanar garanties en el retorn a les seves llars dels refugiats de Rwanda i digué que ningú pot romandre indiferent davant el genocidi, la desesperada fugida i la terrible epidèmia del còlera que afecta centenars de milers de rwandesos. Subratllà que la tragèdia de Rwanda és «un repte a la nostra consciència i una crida urgent a la solidaritat».

PROFESSOR d'anglès nadiu llicenciat en idiomes, s'ofereix per a classes particulars, individuals o grup, i traduccions. Màximes referències.
Tel. 448 36 88.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Pitjors coses ens ha cremat el foc

Avui es parla, i potser amb raó, de la manca de credibilitat i de dinamisme testimonial de l'Església: Transmissora fidel del missatge evangèlic, no sovintegen tanmateix accions puntuals i emblemàtiques si es vol, que donin fe del seu missatge.

Darrerament hem viscut a Catalunya la terrible catàstrofe de la crema de boscos, amb víctimes humanes. Les imatges dels incendis en la televisió esren esfereïdores; però més encara la veu sanglotant de l'home pagès: «Ho hem perdut tot», o de la mestressa de casa: «No ens ha quedat res». Aquestes imatges i aquestes veus en la pantalla les veïrem i sentirem, com un mal son, durant tota una setmana.

Fins ara, ¿quina ha estat la reacció de l'Església com a institució? Una nota lacònica dels bisbes deplorant els fets i suggerint a l'estament públic, tenir cura dels més damnificats. I para de comptar.

Imaginem-nos que aquell mateix diumenge, cap de setmana, els màxims responsables de la litúrgia, haguessin proposat a totes les diòcesis de Catalunya, un canvi excepcional i urgent de les lectures bíbliques de la missa per unes altres de més adients davant el fet advers; que s'hagués reemplaçat el model de pregàries dels fidels del «Full dominical» per unes altres pregàries, sortides del cor, i que s'hagués organitzat una col·lecta destinada íntegrament a remeiar famílies pageses que han quedat

sense els fruits de la terra, sens ramats i bestiar, i, el que és pitjor, sense casa. Molts haurien copsat, en un moment de gran angoixa, el signe evangèlic d'una opció «preferencial pels més pobres», que tant es ventaja en els últims documents de l'Església i que fins i tot és una proposta del Concili de l'Església catalana.

Certament que no és competència de l'Església fer un estudi de les causes d'aquest sinistre. Tampoc es tracta de discutir si, amb un ajut així, s'hauria cobert abastament tanta desgràcia. Senzillament hauria estat un gest solidari i eficaç, que tothom hauria agraït, i que hauria fet més creïble la presència de l'Església en el món.

Algú pot creure que una certa demagògia sobre aquests temes és perillosa perquè pot encendre inútilment els ànims, com el foc ha encès i cremat els boscos; però també és obvi que la desídia en aquests casos, pot deixar, i ha deixat, reseca els nostres cors, com els troncs cremats, muts i negres, malaurats testimonis de la catàstrofe.

«Filtrant la notícia». ¿Quina notícia aquestes setmanes? La tristesa dels ciutadans per la impotència davant les flames destructores, i la tristesa dels creients, perquè pitjors coses ens ha cremat el foc: l'ajut solidari.

■ Francesc Gamissans

Titular fins ara de Santiago de Compostel·la, succeeix al cardenal Suquía al davant de la diòcesi més important d'Espanya

ESPANYA

Antonio Rouco Varela, arquebisbe de Madrid

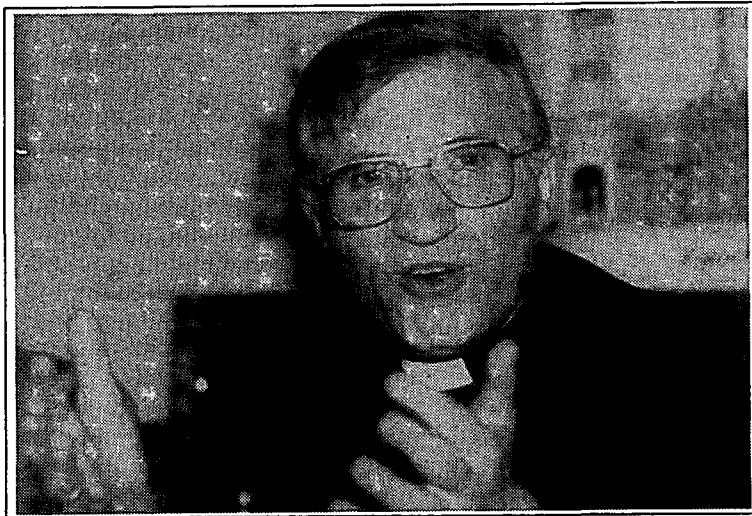
MADRID.— El dijous 28 de juliol, el papa Joan Pau II va nomenar el nou arquebisbe de la diòcesi el fins ara arquebisbe Antonio María Rouco Varela, que torna a substituir el cardenal Àngel Suquía, com va passar al davant de la diòcesi de Santiago de Compostel·la el 1983. Fou Suquía el qui va designar Rouco com el seu auxiliar a la seu compostel·lana.

Suquía havia presentat la seva dimissió el 1991, en complir els 75 anys, edat en què el dret canònic fixa la jubilació. El relleu tindrà lloc el mes de setembre.

Monsenyor Antonio Rouco Varela va néixer fa 58 anys a Villalba (Lugo), una petita localitat agrícola i de serveis. De Villalba també en són el president de la Xunta, Manuel Fraga, i el rector de la Universitat de Santiago, Darío Villanueva. Tots gent del camp, fets a la seva manera i acostumats a lluitar fins al final per assolir els seus objectius.

Rouco va passar pels seminaris de Mondonyedo i Salamanca, però fou a la Universitat de Múnic on modelà la seva ciència. Allí cursà Dret i Teologia entre el 1959 i 1964, i hi va retornar entre 1966 i 1969 com a professor. Quan el 1976 fou nomenat bisbe auxiliar de Compostel·la era vice-rector de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

Antonio María Rouco és considerat com el primer expert en Dret Canònic de l'episcopat espanyol. Fou enviat a Múnic a especialitzar-se per iniciativa de l'actual ministre d'Educació, Gustavo Suárez Villaescusa, a qui

li uneix una gran amistat. Recentment, ha cridat l'atenció per l'organització i èxit de l'any jacobí del 1993, en què es triplicà la xifra de pelegrins de l'any anterior, així com l'acollida que va tenir el Papa per part dels joves en el seu viatge a Santiago.

Rouco considera que el seu apostolat va més enllà de la trona i no s'absté d'opinar sobre l'atur, les guerres, la corrupció i altres qüestions que alguns consideren només civils. En la seva darrera homilia, el passat 25 de juliol, davant el delegat del Rei

d'Espanya, digué que «l'acceptació social de l'avortament és el més greu que ha passat en aquest segle». Però, malgrat que s'utilitza amb ardor en defensa dels valors religiosos, Rouco no s'encastella. A Galícia, on el saber popular diu que «Déu és bo, però el diable no és dolent», Rouco ha sabut entendre's amb els més diversos sectors i, malgrat que la seva promoció ha causat alegria a Madrid, la seva marxa es deixarà sentir a Santiago.

● C.C.

Els bisbes d'Extremadura: monsenyor Carlos López, monsenyor Antonio Montero i monsenyor Ciriaco Benavente

Nova seu metropolitana creada pel papa Joan Pau II

Antonio Montero, primer arquebisbe de Mèrida-Badajoz

El Sant Pare ha erigit la província eclesiàstica de Mèrida-Badajoz, elevant a Església Metropolitana la seu episcopal de Badajoz, que passa a denominar-se Arxidiòcesi de Mèrida-Badajoz, a la qual se li assignen com a sufragànies les diòcesis de Còria-Càceres i de Plasència, que ho eren de Toledo. Joan Pau II ha nomenat Primer Arquebisbe de la nova seu Metropolitana de Mèrida-Badajoz el fins ara bisbe de Badajoz, Mons. Antonio Montero.

Mons. Montero va néixer el 28 d'agost de 1928 a Churriana de la Vega (Granada). Va cursar els seus estudis d'Humanitats i Filosofia en el Seminari Diocesà de Granada. És llicenciat en Teologia, en Història de l'Església i doctor en Teologia per la

Universitat Pontifícia de Salamanca. A més, va cursar estudis de periodisme en l'Escola Oficial de Periodisme.

Fou nomenat bisbe auxiliar de Sevilla el 1969 i bisbe de Badajoz el 1980. Els càrrecs que ha desenvolupat han estat relacionats amb la pastoral dels mitjans de comunicació. Fou director de la revista *Ecclesia*, professor d'Història de l'Església en el Seminari Hispano-americà i promotor de la UCIP-Espanya. Actualment és director i president de l'Editorial PPC, de la qual n'és fundador; president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, i encarregat de les relacions de la CEE amb RTV.

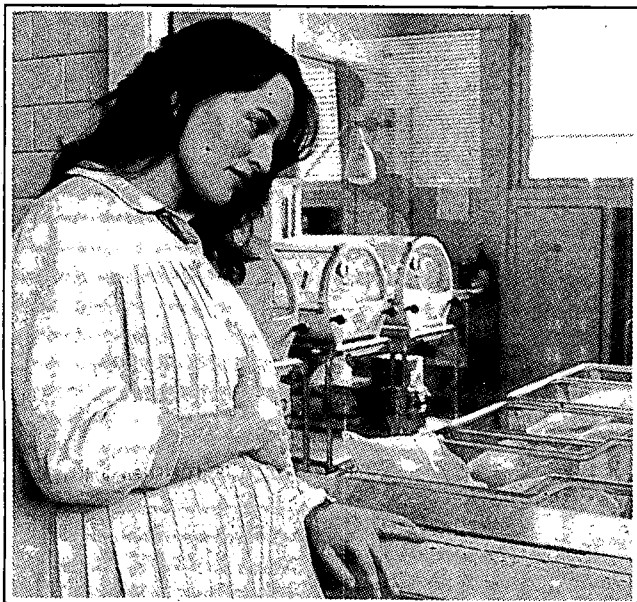
Mons. Montero ha fet públic un comunicat en què explica el territori d'aquesta nova Província Eclesiàstica, que comprèn una extensió de 33.480 quilòmetres quadrats i una població de 1.084.500 habitants, catòlics en la seva majoria.

El prelat parla en la seva carta de la col·laboració de les diòcesis extremes, que ara «es potenciarà enormement», i de la doble capitalitat de la Seu Arquebisbal. «La nova arxidiòcesi —afirma— assumirà la doble herència d'ambdues capitals, que han mantingut la continuïtat cristiana i eclesial d'aquestes terres durant uns 18 segles». A més, anuncia que queda obert el camí per a la ubicació a Mèrida de determinats organismes arxidiocesans i d'una residència arquebisbal. (S/C)

Davant el projecte de Llei de Regulació de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs

Associacions anti-avortistes valencianes apel·len a la consciència dels polítics

VALÈNCIA.— Els Moviments i Associacions participants en el «Congrés sobre la Família», organitzat per la diòcesi de València, davant la publicació de l'avantprojecte de Llei de Regulació de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs, han fet públic un manifest.

En el manifest es diu entre altres coses que la vida humana ha de ser respectada i protegida des del moment de la concepció. L'avortament és una directa violació del dret fonamental a la vida de l'ésser humà. Determinar el contrari, encara que vulgui legitimar-se a través dels vots del Parlament, és atemptar contra la mateixa democràcia i la convivència pacífica dels ciutadans. L'Estat no està legitimat per permetre el crim. «La veritable civilització acaba quan es permet matar, i, quan un infant es fa desaparèixer en l'indar de la vida, la humanitat perd el dret a l'esperança. Aleshores, l'Estat és derrotat perquè renuncia a la protecció del dret fonamental i sagrat de la vida».

Apel·lem a la consciència i a la dignitat dels nostres polítics, perquè en afer tan greu no es deixin sotmetre per la disciplina de partit. Votar per l'alliberament de l'avortament és anar contra la ciència, és un acte de ceguesa intel·lectual i un greu atemptat contra la dignitat humana.

No comprenen els manifestants que la decisió d'avortar quedi supeditada a la sola decisió de la dona. Això contradiu la doctrina del Tribunal Constitucional. El pare, a qui se li poden exigir responsabilitats si el nen neix, a l'hora d'avortar no sembla comptar per als legisladors.

El projecte disposa que la dona haurà de sentir les raons que assisteixen a l'Estat per tutelar la vida. Aquesta obligació de la qual no se sap, ni qui l'ha de dur a terme, ni quin serà el seu contingut específic, acabarà, en un mer formalisme mancat de contingut real. Es pregunten qui informará la dona i quins tipus d'ajut preveuen per oferir-li una altra sortida.

Es disposa que si la pràctica de l'avortament fos urgent per existir risc vital per a la mare, qualsevol metge o sanitari haurà de col·laborar en la pràctica de l'avortament. El dret a l'objecció de consciència del personal sanitari no pot ser limitat, especialment quan es desconeix el sentit que se li ha de donar al terme «risc vital». (J.R.)

INTERNACIONAL

El «Katolikentag» aplega aquest any 50.000 persones

La solidaritat, garantia de la justícia econòmica social

DRESDE.— Entre milers de persones —cinquanta mil diuen les cròniques—, la majoria joves, el diumenge 3 de juliol es va clausurar el 92 Katolikentag. També hi assistiren, junt amb el nou president de la República, Roman Herzog, i el canceller federal Helmut Kohl, els ministres

i presidents d'alguns dels «länder», ministres del govern central, representants del món religiós, de l'economia i de les institucions de l'Estat. Presències que permeten comprendre la gran importància que continua tenint aquest Congrés catòlic.

El Nunci a Bonn, Mons. Lajos Kada, llegí el missatge enviat pel Papa, articular sobre els temes que s'havien debatut. Comprensió i solidaritat en les paraules de Joan Pau II, pel camí que els cristians alemanys recorren positivament segons un traçat ecumènic. I el subratllat del problema de la família com a fonament de tota la societat. Després, la dolorosa realitat de l'atur, l'eliminació del qual els catòlics han de treballar per salvaguardar la dignitat de l'home i les esperances de la joventut. Recordant el lema: «l'home és el camí de l'Església» de la «Centesi-

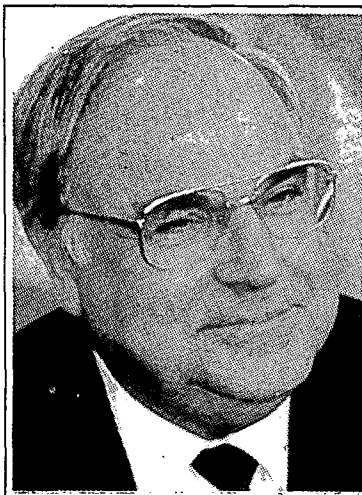
mus annus», el Papa va cridar els catòlics alemanys perquè s'encarreguessin de modificar en sentit més humà les estructures del món, donant a la societat un sistema de valors autèntics.

Mons. Karl Lehmann, president de la Conferència Episcopal Alemanya, va presidir la concelebració eucarística, acompanyat del Nunci, Mons. Joàchim Reinelt, bisbe de Dresde i de nombrosos missi-
espanyols.

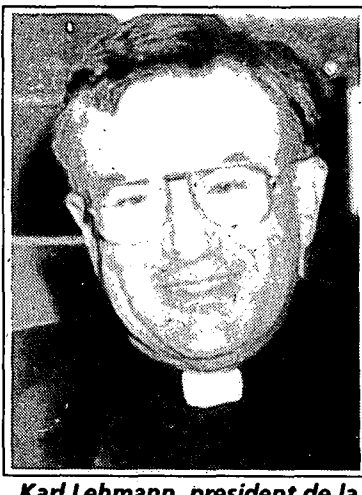
Els diaris han dedicat en aquest esdeveniment un espai inusual i els canals de televisió han retransmes en directe, modificant els pro-

grames, alguns dels actes. Potser hagi influït el fet que aquest ha estat el primer Katolikentag celebrat, després de seixanta anys, a Saxònia, un dels nous territoris unificats.

Paral·lelament als actes organitzats, els grups contestataris realitzaren el seu propi congrés. Significativa la intervenció de Hans Küng sobre el concepte de tolerància cristiana, un fet que de totes maneres va suscitar dures crítiques de Mons. Johannes Dyba, arquebisbe de Fulda, qui va definir de «diàleg a la carta» l'intent de cercar una escolta recíproca entre els

Helmut Kohl, canceller federal, assisteix al «Katolikentag»

Karl Lehmann, president de la Conferència Episcopal Alemanya, va presidir l'Eucaristia

que es troben a l'Església i els que s'hi posicionen al marge.

Entre els temes debatuts va sobresortir el tema polític-econòmic. Les contestacions al lliure mercat foren més nombroses que no pas la seva defensa, justificant-se en les recents expressions del magisteri: «Sollicitudo rei socialis» i «Centesimus annus» consti-

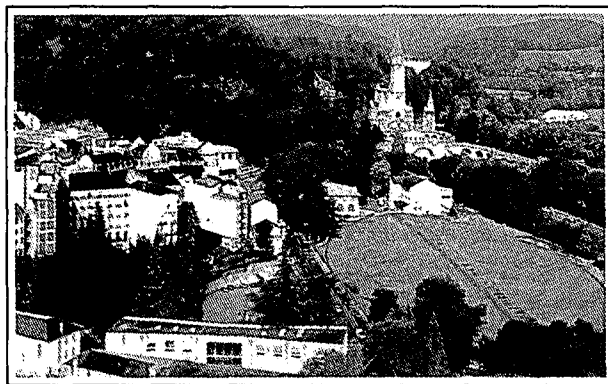
tuïren el punt de referència sobre el qual es desenvolupa el debat sobre la «tercera via» entre col·lectivisme i el liberalisme. Només una lògica de la solidaritat, es va dir, pot garantir la recerca de la justícia econòmica i social.

■ Angelo Paoluzzi
(d'«Avvenire»)

En aquest magnífic marc, la municipalitat i el clergat volen organitzar millor l'acollida

Lourdes, «la ciutat fraternal»

El 1901, Lourdes tenia 8.700 habitants i 500.000 pelegrins. Actualment, la ciutat compta amb 16.300 habitants i acull cada any a més de cinc milions de pelegrins i visitants. Segona ciutat hotelera de França

(18.000 habitants) després de París, és un important lloc de pelegrinatge, cada dia més freqüentat, que acaba de llançar, a iniciativa de l'alcalde, el Sr. Douste-Blazy, i del bisbe de la diòcesi, Mons. Sahuquet, un ampli projecte de reforma de la ciutat-santuari. Amb aquests quatre eixos: facilitar la circulació i l'estacionament; millorar les condicions d'estada dels 700.000 malalts i disminuïts i, especialment, construir sobre la ribera dreta del Gave un nou centre d'acolliment integrant el centre Sainte-Bernadette; permet a les multituds circular amb més confort i seguretat i, finalment, millorar l'estètica de la ciutat i del santuari (basílica del Rosari, riberes del Gave...). Lourdes vol convertir-se més i més en la «ciutat fraternal».

● C.C.

Per defensar la vida

L'arquebisbe de Nova York, O'Connor, disposat a anar a la presó

NOVA YORK.— L'arquebisbe John O'Connor ha advertit que tancarà tots els centres mèdics catòlics de la ciutat i està disposat a anar a la presó si la reforma sanitària discutida pel Congrés dels Estats Units, cobreix l'avortament.

Segons la proposta del president Bill Clinton, que els líders demòcrates del Congrés estan modificant, l'avortament passaria a formar part dels serveis mèdics que cobriria el nou segur mèdic nacional.

O'Connor ha dit que mai no acceptarà un ordre del Govern que inclogui l'avortament dins les propostes de serveis sanitaris per a empleats o pacients d'hospitals catòlics.

«La meua resposta seria un no categòric i això em duria a la presó», digué el cardenal, qui recordà que l'Església catòlica és un dels principals administradors de serveis mèdics i sanitaris dels Estats Units.

El cardenal va afirmar que la resta de bisbes del país prendrien la mateixa posició, la qual cosa faria que tots els hospitals catòlics tanquessin. (EFE).

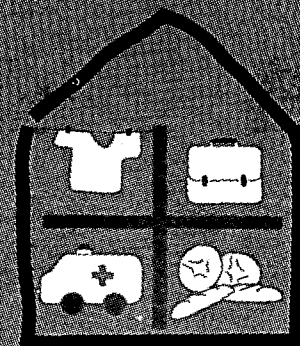

Cardenal O'Connor

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

AL NOSTRE
BARRI...
DONES I HOMES
D'ESPERANÇA

AL NOSTRE
BARRI...
DONES I HOMES
D'ESPERANÇA

Mª ROSA RECASENS

«Entre els testimonis d'aquest llibre hi ha joves, grans i vells: vells, perquè l'experiència assenyada no pot romandre amagada; gent de mitjana edat, perquè la maduresa autèntica és molt positiva i important; joves, perquè la il·lusió, l'ànim i l'empenta que tenen poden ser un carisma que s'encomana.

»També hi trobareu, si fa no fa, el mateix nombre d'homes que de dones. En aquest temps, gairebé a principi del segle XXI, és ben segur que Jesús no discrimina cap dona a l'hora d'enviar apòstols, profetes, testimonis i pobres. De fet, en el seu temps, tampoc no ho va fer, tot i que semblava el contrari.

»Intento que enmig d'aquests testimonis hi hagi una diversitat de dons i de facetes, per tal d'anar-nos de la gran riquesa de l'Església en marxa. També intento que sigui gent representativa dels diferents estats: casats, religiosos, sacerdots, solters... Persones que es mouen en diferents àmbits, com ara la ciutat, els suburbis, el camp, el mar i la muntanya. I tot això perquè és així com formem l'Església: cadascú amb les pròpies característiques i la pròpia riquesa.»

(De la presentació que en fa l'autora)

Cauen en un 50% les misses en llengües estrangeres

GIRONA

En els últims quinze anys han disminuït gairebé en un 50 per cent el nombre de misses que es diuen en idiomes estrangers i en castellà a les parròquies de la Costa Brava i el Maresme, pertanyents al bisbat Gironí. Això és en bona part a causa de la decisió dels rectors d'oferir les celebracions en la llengua pròpia del país i també a la progressiva manca de sacerdots alemanys, francesos i anglesos que temps enrera estiuaven al litoral gironí i que s'oferien per celebrar l'Eucaristia els caps de setmana.

Per suplir la falta de misses en idiomes estrangers, la Delegació de la Pastoral de Turisme ha editat enguany uns fulletons que contenen fragments de les lectures bíbliques i el text complet de l'Evangeli de cada diumenge, així com algunes reflexions i pregàries. Aquests fulletons es presenten en tres models diferents: català-castellà, alemany-francès i anglès-italià. Segons el Delegat de la Pastoral de Turisme, mossèn Salvador Batalla, «estan pensats tant per ajudar

als capellans a fer resums en idiomes estrangers, com pels fidels d'altres països que els poden llegir pel seu compte». Per això, els fulletons es posen a l'abast de tothom en la majoria de les esglésies de la costa.

Com en anys anteriors aquest estiu també se celebrarà la Missa Internacional al port de Roses el dia 14 d'agost a les vuit del vespre. I el dia abans tindrà lloc la Ultreia Internacional de Cursillistes de Cristiandat a la parròquia de Platja d'Aro.

Enquesta sobre el Concili Català

D'altra banda, la Delegació de la Pastoral del Turisme ha editat un fulletó en sis idiomes que inclou la salutació tradicional del bisbe Jaume Camprodon i, a més, una explicació sobre el Concili Provincial, acompanyada d'un qüestionari de 24 preguntes. Aquests fulletons es repartiran a les esglésies i hotels i les respostes es recolliran a final de temporada.

■ M. Caballé

Centenari de Santa Clara

FORTIÀ.— El monestir de les clarisses, en la plana empordanesa, va celebrar fa uns dies la clausura dels actes del VIIIè centenari del naixement de Santa Clara d'Assís, «la petita planteta» com així se l'anomenava.

Amb l'aportació d'uns amics del Monestir, es va organitzar un concurs literari i artístic que aplegà més d'un miler de nois i noies entre els 3 fins als 18 anys. Les aportacions foren molt variades, des de dibuixos, treballs manuals, obres en prosa i poesia, fins als treballs de plàstica i manualitats, que es va fer una exposició que va ser molt visitada. Fruit d'aquest centenari és l'edició d'un llibre recull de les poesies del concurs, així com la recerca històrica *Petjades franciscanes a les comarques gironines* obra del llicenciat Sr. Miquel Johera i Cals.

Entre els actes a destacar esmentem la benedicció d'un nou altar a la capella del Monestir, i la celebració setmanal dels que anomenaren «Tallers de Pregària», promoguts pels grups de l'Apostolat de l'Oració, que van oferir un cicle de conferències i disertacions de sacerdots i seglars, sobre l'orde franciscana. Precisament el P. Joaquim Vallmajor, que en les visites que feia a la nostra terra no deixava mai de visitar aquest monestir, en la darre- ra que va fer, va donar un frapant testimo-

ni de les penúries que sofrien a Rwanda. I quan, havent recollit una crescuda quantitat, ens disposaven a enviar-la, va arribar, la notícia de la seva desaparició. Però això encara ens va encoratjar més i el resultat fou que el dia de la clausura del centenari, s'havia recollit més de mig milió de pessetes, que s'enviaren a Rwanda a través de la família de Quim Vallmajó i de Pep Frigola, un altre pare blanc, també empordanès que està de missioner al Niger.

La cloenda oficial del 3 de juliol, fou presidida pel bisbe de Girona i gairebé tots els sacerdots de la comarca, i molts dels instituts religiosos d'arreu de Catalunya. A la plaça del monestir va quedar «la petita planteta» en una imatge de Santa Clara, amb el petit sagrari a les mans, recordant quan va enfrontar-se als que volien profanar-lo. Una estàtua de bronze, i de mida natural, obra i donatiu del metge i escultor Dr. Josep Carrera i Savall.

Un berenar d'amistat amb les religioses, familiars i amics, als jardins del monestir, va posar punt final a les celebracions. Un darrer fruit serà el pelegrinatge a la ciutat d'Assís que proposa organitzar el Monestir (Tel. (972) 50 75 95) amb tots els devots de Sta. Clara i l'orde franciscana.

■ Cesk
jm

Mini-Marató de ràdioaficionats per ajudar a Mans Unides

VIC

L'Agrupació de Radiooperadors «Sierra Víctor», de Vilanova del Camí, va tenir la paradoxal idea d'adreçar-se als col·laboradors de Mans Unides d'Igualada, per oferir el seu suport per cercar fons per a les poblacions més necessitades. Van explicar que la Mini-Marató de ràdioaficionats que feren per saber amb quantes persones els era possible connectar de tots els indrets del planeta tingué l'al·licient de lliurar un diploma a cada participant que donés una aportació voluntària, adreçada a l'admirable tasca que porta a terme Mans Unides.

Malgrat el mal temps que féu, es comptabilitzaren 775 connexions des d'arreu de l'Estat Espanyol, sobretot de Sevilla, i d'altres llocs del món com Alemanya, Itàlia i Veneçuela. Sorprenentment, des de Canadà es

queixaren de no poder connectar. Aquesta iniciativa va desconcertar primer als membres de Mans Unides en sentir l'entusiasta proposició, després als nombrosos assistents a la missa d'acció de gràcies i d'homenatge que s'organitzà a l'església de Sant Pere de Castellfolit del Boix, situada al cim on es produïen les connexions i a la resta de col·laboradors com el Patronat de Vilanova del Camí, la discoteca Scorpia i la parròquia i l'Ajuntament de Castellfolit del Boix.

Un pisolabis i d'altres obsequis finals per a tots els assistents van cloure una tant curiosa com convivencial experiència. Ben segur que quan es conegui l'import dels donatius rebuts serà més ben recordada.

Exposició anual de Mans Unides

Com cada any, Mans Unides d'Igualada organitza una exposició per tal de fer obrir els ulls a tots els igualadins, perquè es facin càrrec de les dificultats dels països més desfavorits, anomenats del Tercer Món. Enguany, però, concretats en els d'Àfrica, amb el títol «Àfrica es mou» s'ha preparat una molt interessant mostra de la situació actual del veí continent negre.

■ Josep Nadal

Era Delegat de Càritas i rector de La Massana

Ha mort el prevere Ramon Font

URGELL

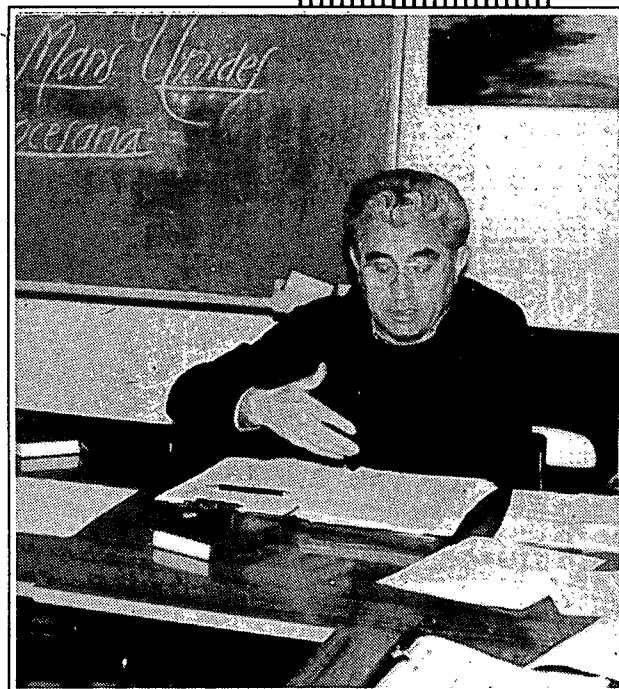
LA MASSANA.— Recentment ha mort, el prevere Ramon Font i Carrera, delegat episcopal d'acció caritativa i social i rector de La Massana.

Mossèn Ramon era natural de Pobellà, tenia 61 anys i va ser consagrat prevere el 1958. Havia exercit el ministeri a Vilanova de Meià, Oliola, Coll de Nargó i darrerament a La Massana. Des del 1974 era delegat episcopal d'acció caritativa i social i, des del 1990, responsable de pastoral sanitària i ecumenisme. El funeral se celebrà a l'església parroquial de La Massana i el prevere fou enterrat a la mateixa població andorrana.

El treball pastoral de Ramon Font s'ha distingit principalment en dos camps: la parròquia i la caritat. Se l'ha de definir com el rector bo que ha vetllat pel seu poble, ha conegut un per un els seus feligresos i els ha estimat a tots. A la parròquia s'ha familiaritzat amb els costums i tradicions que configuren l'ànima del poble i ha fet rel·luir el seu carisma religiós.

La delegació d'acció caritativa i social ha estat una dedicació predilecta del prevere. Vint anys en la direcció de Càritas Diocesana són una història de modernització i ampliació dels serveis. Sense oblidar el sector d'atenció puntual als pobres, Càritas diocesana d'Urgell ha endegat programes de formació i promoció social. L'acció solidària de l'església diocesana ha arribat també a les persones submergides en una nova problemàtica. L'atenció als afectats per les drogues i el treball social amb la població negra de La Noguera, Baix Urgell i Segarra confirmen la sensibilitat social de Càritas diocesana d'Urgell. *Els pobres el trobaran a faltar*, comentava un avi de La Massana.

Hi ha una altra labor, evangèlica i discreta, que

La seva tasca pastoral es va centrar en la parròquia i la caritat

engrescava mossèn Ramon. Pastor atent al seu ramat, aviat s'adonà del gran nombre de famílies anglicanes que, provinents d'Anglaterra, resideixen a La Massana. També són feligresos. Dialogava amb aquestes famílies, les convidà al culte parroquial, saludà el seu pastor i cada any organitzava una trobada ecumènica de pregària i celebració. Un any el Bisbe d'Urgell i un Bisbe anglicà van presidir l'acte ecumènic a l'església de La Massana. També calia portar els anglicans a la parròquia. A les exèquies també hi havia la presència testimonial dels residents anglesos.

■ Antoni Mirabet

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsccions. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Vint-i-cinc anys del Club Vaixell

Pioner en la formació i ajut als disminuïts

TARRAGONA

Més d'un miler de persones s'aplegaren a la carpa-auditori del Camp de Mart per celebrar el XXV aniversari del Club Vaixell, entitat que organitza activitats recreatives diverses per als disminuïts. Durant el festival es va retre un homenatge al seu fundador, Mn. Joan Tomàs.

Res no va faltar en una vetllada tan singular: castells, una desfílada de models, una exhibició de balls de saló, actuacions musicals i, fins i tot, un muntatge realitzat pels monitos i alumnes del Club Vaixell. Com va dir mossén Tomàs: «en aquesta revetlla no calia tant mirar el que es feia, sinó l'esperit amb què es feia». L'espectacle comptà amb les actuacions del grup Dulcinea Folk, la colla Vella dels Xiquets de Valls i Xiquets de Tarragona, la secció de balls de saló del Centre de Ball Cosyns i de la desfílada de models gentilesa de Ca l'Avi i Pluvinet Sastre.

Aquesta entitat, juntament amb el moviment Fe i Llum i els catequistes especialitzats, és una de les pioneres a Tarragona en organitzar activitats d'esbarjo i de formació personal per als disminuïts. Depén de la fundació Sant Joaquim i Santa Anna, que presideix el mateix mossén Tomàs, i a més de gaudir d'un local propi, organitza colònies d'estiu, cursets, tallers diversos i manté un centre de dia per a disminuïts.

Les veritables medalles

Un dels moments de més tendresa durant la commemoració, fou quan Joan Tomàs, prevere, s'adreçà als presents recordant que havia rebutjat la Medalla de Plata de la Ciutat de Tarragona, i que «les meves veritables i preuades medalles eren els qui componen el Club (monitos, educands i benefactors)».

L'aventura d'aquesta organització s'inicià amb unes colònies per a deficients que tothom va mirar amb un cert recel. I el seu fundador està convençut que el voluntariat juvenil és el principal actiu d'aquest esplai i els autèntics protagonistes de l'aniversari.

L'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, lliurà al Club una placa commemorativa de l'aniversari i, mitjançant un enregistrament en vídeo, el Dr. Torrella, arquebisbe de Tarragona, que era absent de la ciutat, va voler sumar-se a la celebració: Felicità l'entitat i el seu fundador per la tasca desenvolupada a l'arxidiòcesis durant aquests 25 anys.

En l'actualitat unes 140 persones amb disminucions psíquiques de diversos graus es beneficien de l'activitat del Club Vaixell, un projecte educatiu en el lleure que va néixer quan encara no hi havia ni tallers ni escoles especials i que ara és un complement a les institucions oficials.

● C.C.

Processó des de l'ermita de la Mare de Déu del Loreto fins a l'església parroquial

Molta esperança de cara al futur

I Trobada de Cristians del Priorat

ULLDEMOLINS.— Recentment es va celebrar la I Trobada de Cristians del Priorat, que reuní un gran nombre de persones i es va caracteritzar per una barreja de fe i cultura popular que ha encoratjat els organitzadors. Vist l'èxit de la convocatòria, ja pensa en la segona edició.

L'acolliment dels participants en aquestencontre arxiprestal es va fer a l'ermita de la Mare de Déu de Loreto, uns dels indrets més característics d'Ulldemolins. Acabada la processó, amb el temple parroquial ple de gom a gom, el Dr. Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona, va presidir l'Eucaristia que va concelebrar amb tots

els preveres de l'arxiprestat del Priorat. En el curs de la cerimònia, el prelat va administrar el sagrament de la Confirmació a dotze nois i noies prioratins.

Després de la Missa, els participants de la Trobada s'afegiren a la celebració del XV Aplec de Sardanes que tingué lloc a la plaça de l'església. Es formaren moltes rotllanes al so de la cobla Jovenívola d'Agramunt.

Una gran participació artística

Finalitzat el dinar, es desenvoluparen diverses intervencions. Els grallers i l'Esbart Dansaire d'Ulldemolins alegraren els presents amb les músiques i els balls tradicionals de la comarca. Les poetesses, Antònia Nogués i Teresa Aran, i el poeta, Joan Baptista Espasa, captivaren els presents amb uns poemes que traspuaven fe i un profund amor a Déu i a la terra. Per la seva part, els cantaires de la coral Vila de Falset portaren l'emoció a tots els cors, transmetent la seva sensible i sentida interpretació de temes tradicionals.

També varen intervenir en l'acte Mn. Miquel Barberà, vicari

episcopal, qui va fer una breu i aclaridora exposició del que és i del que pretén ser el Concili Provincial Tarraconense. El repàs del que ha estat la història de l'Església tarraconense en general i la del Priorat en particular, va anar a càrrec de Mn. Vicenç Ribas, arxiprest d'aquesta comarca, qui va acabar la seva conferència exposant la realitat actual i les perspectives de futur de l'arxiprestat.

Llorenç Madorran, director del Centre Català de Solidaritat, va explicar l'experiència de Mas d'en Lluc relativa a la rehabilitació de toxicòmans, experiència que s'està revelant com altament positiva i que permetrà la reinserció social del gairabé centenar de persones que segueixen tractament terapèutic en aquest centre. La intervenció de Rosa Maria Secall va centrar-se en el moment actual de la catequesi en el Priorat i dels projectes que s'estan elaborant al respecte.

La memorable jornada va acabar amb el cant de l'Akathistos, formós cant a la Mare de Déu de la litúrgia oriental, pel cor parroquial d'Ulldemolins.

● R.T.

Exit de la campanya contra la fam, de Mans Unides

«La gent del carrer es volca a ajudar»

TORTOSA

La delegació diocesana de Mans Unides ha tramès un informe detallat de les col·lectes i accions per Parròquies i altres institucions durant la campanya 1994.

Es comprova que també aquest any, malgrat la crisi econòmica, hem pujat de sostre.

L'equip diocesà que treballa en tots els fronts i, en especial, el de l'educació sap que la major part d'aquesta quantitat global, procedeix no de les col·lectes de les Misses. Procedeix del «carrer».

La Sénia: un botó de mostra

La Parròquia de Sant Bartomeu viu molt al carrer, com el rector. Tot l'any no paren d'inventar-se accions. La més recent, en motiu de la festa litúrgica de la dedicació de l'Església Parroquial, s'ha organitzat un festival pro Mans Unides.

Objectiu concret: Pro Centre de formació professional a Kolar (Índia). Per la tarda actuaren generosament: la Banda de música «Agrupació musical senienca-Coral Joventuts Musicals Uni-

des-Gimnàs Aïnes. Escola de Dansa i Esplai. Grups de dolçaires i tamborilers de la Sénia.

Cal suposar pel que es va recaptar en la tancada campanya del 94 —1.535.000 pessetes— que l'èxit de taquilla i comentaris han merescut la nota d'excel·lent.

D'altra banda volem posar en relleu la importància de la recomanació d'adoptar a Madrid el projecte del nostre missioner, abans delegat de missions: Mn. Xavier Obon. Està al Perú en la ciutat d'Ayacucho. En aquest altiplà malviuen els qui no han caigut o emigrat com a víctimes del terrorisme. Es tracta de mares solteres, nens sense escola ni motivacions per assistir-hi, joves no capacitats professionalment...

Gràcies a les bones gestions de l'equip diocesà de Tortosa, els responsables nacionals de Madrid apadrinaran un projecte de promoció de la dona, joves i nens.

Al front de l'obra: el P. Manuel Alarcón i el nostre Mn. Xavier Obon.

La totalitat aprovada que es farà efectiva en dos o tres anys suma 25 milions de pessetes. Enguany s'han aprovat ja 10.222.500 pessetes.

■ J. Blanc i Bahima

Breus

Romeria a Montserrat

Per a finals de juny i primer de juliol, en concret sortint el 28 de juny i tornant el 5 de juliol, la comunitat parroquial de Sant Joan de Tarragona, celebrà la seva 49 Romeria a Montserrat. És una romeria que ha anat arrelant entre els feligresos.

Concert de música clàssica

A la Prioral de Sant Pere, de Reus, tingué lloc l'anunciat concert a càrrec de Josep M. Mas i Bonet a l'orgue, i amb Bozidarka Nikolic, al violí.

Curset bíblic per correspondència

Aquesta iniciativa ha funcionat, durant el curs que acabem, a l'arxiprestat de l'Alt Camp. «Ha estat una iniciativa que respon a la necessitat de formació bíblica i catequètica dels cristians dels nostres pobles», segons informa Mn. Francesc Esteso. Aquest curs bíblic ha estat escollit com un objectiu del Consell Pastoral arxiprestal i dels preveres. «La resposta ens ha sorprès», diu el mateix arxiprest.

Els Germans de Sant Joan de Déu

Organitzen camps de treball en el món dels deficients

LLEIDA

Els Germans de Sant Joan de Déu organitzaren tres camps de treball per aquest estiu que donaren l'oportunitat als joves, d'entre 18 i 30 anys, de viure l'experiència de compartir la vida i activitat d'alguns dels centres hospitalaris d'aquest orde.

El primer d'aquests camps de treball s'inicià el passat dia 16 a l'Alberg «Jesús Abandonado» de Múrcia, on els joves participants treballaren, fins al dia 23, ajudant en la tasca amb els transeünts.

Un segon camp de treball va tenir lloc del 25 al 31 de juliol en el Centre de deficients mentals d'adults «Sant Joan de Déu» de Lleida. El tercer, de l'1 al 7 d'agost, es desenvolupà en l'Hospital Psiquiàtric «Sant Joan de Déu» de Barcelona. En aquests dos darrers els joves van tenir l'oportunitat de treballar amb els malalts i acompanyar-los en els tallers i les seves activitats diàries.

● S.I.C.

El nostre Déu; l'únic remei

Ha mort la mare del Bisbe Antoni Deig

SOLSONA

NAVÀS.— El dissabte dia 16 de juliol, enterràvem la senyora Enriqueta Clotet i Mas, mare del nostre bisbe Antoni, que va morir als 91 anys, després d'una llarga vida dedicada a la família primer i d'ençà que el seu fill fou nomenat bisbe (primer Menorca i més tard a Solsona) companya inseparable seva: primer fent-li de majordona i després, a causa de l'edat, sent molt ben atesa per les servidores diocesanes.

Era filla de Navàs on havia viscut llargs anys quan amb el seu marit i els fills, com escrivia mossèn Climent Forner en el recordatori, «rere el taulell del bar/guanyava el pa que Déu n'hi do». Aquí l'enterràvem acompanyada d'una gran multitud de navassencs i de gent vinguda de les diverses contrades que conserven la petja vital del bisbe Antoni. Ell presidia les exèquies acompanyat

Va ser una dona forta i una cristiana exemplar

dels arquebisbes de Tarragona i de Barcelona, Drs. Torrella i Carles, de l'arquebisbe emèrit de Tarragona Dr. Pont i Gol dels bisbes de Girona, Jaume Camprodon i l'auxiliar de Barcelona, amb arrels solsonines, Jaume Traserra, així com d'una seixan-

tena de preveres diocesans.

El bisbe Antoni, visiblement emocionat, en la seva homilia llegida, ens recordava que «el Senyor és a prop dels que sofreixen... que va escollir el camí del dolor i de la mort per salvar-nos i redimir-nos... Doncs, apropem-nos al nostre Déu que és l'únic remei vertader que trobarem per a tots els nostres dolors d'aquest món.»

Amb aquestes paraules feia realment la semblança d'aquesta dona forta i una cristiana exemplar que fou en vida l'Enriqueta Clotet i Mas, mare del nostre bisbe Antoni. A ell i a tots els altres familiars adrecem ara el nostre condol més sentit.

La missa a la catedral de Solsona, del dilluns dia 18 al capta, fou també molt concorreguda i una mostra més de com els solsonins estimem el nostre bisbe fent-li companyia en els moments de dolor.

■ Lluís Badia i Torras

Revista «Cristiandad»

50 anys de servei a l'Església

BARCELONA

El consell de redacció de la revista *Cristiandad*, els seus col·laboradors, benefactors, lectors i amics, tots ells vivament units a la imborrable memòria del que fos el seu mestre i inspirador, el P. Ramón Orlandis Despuig S.I., donen gràcies a l'altíssim per l'abundància de dons i mercès amb què el Sagrat Cor de Jesús ha alentat i beneït la vocació de servei a l'Església que des de la seva aparició fins el present ha orientat el treball a *Cristiandad* de tots ells.

En el goig de la difusió de la veritat catòlica, a través de la fidelitat al carisma apostòlic del P. Orlandis, i sota el lema «En el regne de Crist pels Cors de Jesús i Maria», va tenir lloc la celebració dels actes commemoratius d'aquests 50 anys de servei.

El programa d'aquesta celebració incloïa tres actes ben diferenciats. S'iniciaren amb un dinar de germanor en el Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, en el qual es donaren cita prop de 150 comensals, destacant-se la presència del director de *Cristiandad* D. Fernando Serrano Misas, Sra. María Asunción López Suñé, presidenta honorària de Schola Cordis Iesu, el també president honorari D. Pedro Basil D. Gerardo Manresa Presas, actual president, i Sr. Francisco Canals Vidal, els quals presidiren el dinar.

Finalment D. Miguel Subirachs, donà pública lectura als nombrosos telegrams d'adhesió, així com el text de diverses benediccions. Esmentem en primer lloc la benedicció apostòlica que sa Santedat el Papa Joan Pau II impartí als dirigents, col·laboradors, i lectors de la revista. Tam-

bé es llegí l'enviada pel Preposít general de la Companyia de Jesús, Peter-Hans Kolvenbach, S.I., a la dirigida per la comissió episcopal de mitjans de comunicació social de la Conferència episcopal espanyola i signada pel seu president monsenyor Antonio Montero, Bisbe de Badajoz. Volem esmentar també la que el nunci apostòlic de sa Santedat a Espanya, monsenyor Mario Tagliaferri adreçà al director de la revista, així com també la que el P. L. Vesels S.I., de la direcció general de l'Apostolat de l'Oració envià al P. Pedro Suñer S.I., consiliari de Schola Cordis Iesu. Per últim fem també menció de la bendició que monsenyor Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Santiago de Compostel·la, impartí al consell de redacció de la revista.

Aquesta primera part dels actes commemoratius va concloure amb l'homenatge tributat a la presidenta honorària de Schola Cordis Iesu, Sra. María Asunción López i a al seu president en altre temps Sr. Pedro Basil, en agraïment per la seva prolongada tasca a *Cristiandad*.

Després del dinar hi ha haver un acte acadèmic a l'aula magna de la fundació Balmesiana. Aquest acte va estar presidit per monsenyor Carles Soler i Perdigo, bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Barcelona. L'acte s'estructurà en torn a quatre ponències el denominador comú va consistir en la reflexió de la fidelitat de *Cristiandad* als seus ideals i finalitats fundacionals. La primera de les ponències va estar a càrrec de D. Pau López Castellote. Amb el títol «El P. Ramón Orlandis, inspirador de la revista *Cristiandad*». Va seguir aquesta la ponència del Sr. Miguel Ayuso, de la Pontificia Universitat de Comillas,

i redactor de la revista *Verbo*, el qual amb el títol de «La societat contemporània a la llum del Regnat Social de Crist». En tercer lloc va intervenir Sr. Ignacio Azcoaga Bengoechea, el qual havent titulat la seva ponència «La revista *Cristiandad* al servei dels ideals del P. Ramière» ponderà amb gran rigor i documentació la participació de *Cristiandad* en la vocació pels ideals del P. Ramière en la seva obra «*Les esperances de l'Església*».

La quarta i darrera de les ponències va córrer a càrrec de Sr. José María Petit Sullá, Catedràtic de la Univ. de Barcelona. Titulada «*Cristiandad*, fructificació de Schola Cordis Iesu».

El darrer dels actes commemoratius va consistir en la concelebració eucarística que va tenir lloc a la capella de la fundació Balmesiana. La Santa Missa d'acció de gràcies per tan felix aniversari va estar presidida per Mons. Carles Soler i Perdigo y concelebrada per un gran nombre de preveres: P. Pedro Suñer S.I., consiliari de Schola Cordis Iesu i director de la fundació Balmesiana, monsenyor Enric Planas, P. Angel Fàbrega, Fr. Valentí Serra de Manresa O.F.M., Mn. Juan Melendo, Mn. Carles Mas de Xaxars, P. Muntaner S.I., Mn. Adolfo Solà-Sert, Mn. Vicens Forcada, prior del Hospital de Sant Pau, P. Jordi Gil O. Carm. y P. Joaquín Petit, legionari de Crist.

En l'homilia, pronunciada pel bisbe, es deixà constància una vegada més: del servei prestat per *Cristiandad* en aquests cinquanta anys, i es donà gràcies a Déu pels fruits produïts en les ànimes des de les seves planes.

■ Josep Manel Moro

150 anys de l'Apostolat de l'Oració

BARCELONA.— Han passat cent cinquanta anys des de la seva fundació, i l'Apostolat de l'Oració ha volgut recordar-la i celebrar-la. Fou a finals del 1844, a la casa de formació missionera de la Companyia de Jesús a Vals-près-le Puy, pel sud de França; el P. Gautrelet s'adreçà a un grup de joves jesuïtes en la festa de Sant Francesc Xavier i els exhortà a fonamentar tot el seu esperit missioner en la unió amb Crist, per mitjà de l'oració. Pregona veritat aquesta que, per ser així, es féu fecunda; aquelles paraules foren així la llavor d'una obra que s'anava a estendre per tota l'Església, donant fruit abundós. En l'actualitat, l'apostolat de l'Oració compta amb uns quaranta milions d'associats, 85 secretariats nacionals, 48 regionals i publica 55 *Missatges del Cor de Jesús*, tot sota la direcció de la Companyia de Jesús.

Acte commemoratiu a la Balmesiana

Un dels actes commemoratius d'aquest entranyable aniversari se celebrà recentment a la Balmesiana. Va començar amb una conferència del P. Luis M.ª Mendizábal, director de l'A. de l'O. a Espanya, en què destacà els principals aspectes de la seva història i de la seva espiritualitat en aquests cent cinquanta anys; seguidament se celebrà l'Eucaristia, presidida pel P. Enrique Grenier, seretari general de l'A. de l'O. a Roma. L'acte fou iniciativa de l'Apostolat de l'Oració de Barcelona—representat pel seu consiliari, P. Muntaner, i el seu president, Dr. Petit—, de Schola Cordis Iesu—secció de l'A. de l'O., representada pel seu president, Sr. Manresa— i de Fundació Balmesiana—representada pel seu director, P. Suñer.

El conferenciant insistí de manera especial en els pilars bàsics d'aquesta espiritualitat que són, sobretot, tres: entrar en amistat amb «Crist ressuscitat de Cor palpitant», abandonant el tracte servil; l'oració i les obres més senzilles es transformaran aleshores en instrument eficaç de salvació, fent així cada dia més present el Regne entre els homes; amb la qual cosa s'assolirà una pregona i íntima comunió eclesial. Aquesta és la força de la unió amb Crist, en el cor del qual tot home hi troba descans i ànim per seguir el seu camí.

També recorda l'Episcopat com fou Barcelona la primera en acollir a Espanya l'Apostolat de l'Oració. L'aleshores canonge Dr. Josep Morgades i Gili—després bisbe de Vic— la implantà el 1865 en la diòcesi barcelonina, des d'on es va estendre ràpidament. ¿A què es va deure una acollida tan favorable? Sens dubte, a l'harmonia entre la simplicitat i la profunditat d'aquesta espiritualitat. per això, als cent cinquanta anys del seu naixement, l'Apostolat de l'Oració no cessa de demanar juntament amb tota l'Església: «Vingui a nosaltres el vostre Regne», confiant en què la seva pregària servirà eficaçment per a la construcció de la civilització de l'amor.

■ Enrique Martínez

secretari de l'Institut Filosòfic de Balmesiana

Ha mort el jesuïta Joan García-Nieto, director de la Fundació Utopia

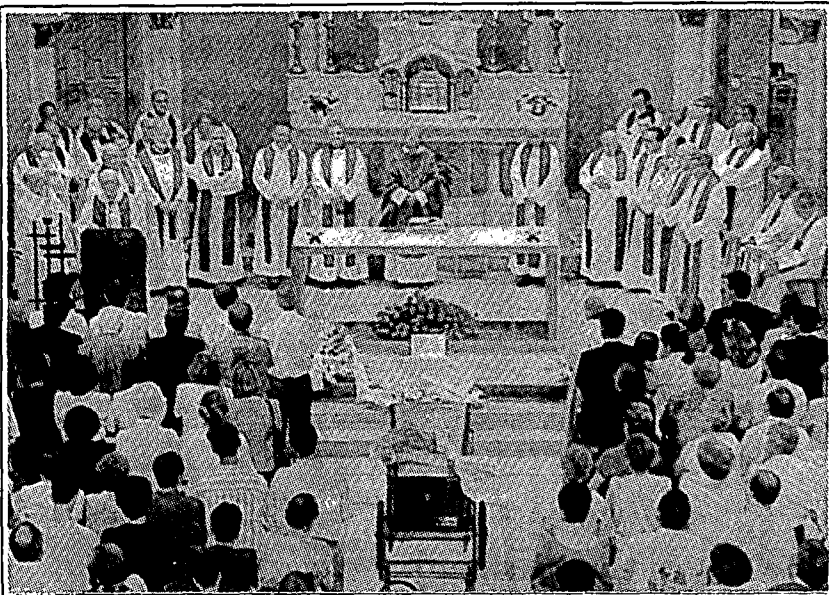
Un lluitador per a un poble

BARCELONA

SANT CUGAT.— El jesuïta Joan García-Nieto va morir a la parròquia Verge del Pilar de Cornellà, catorze anys després i el mateix dia que el seu gran amic, Alfonso Comín, amb el qual inicià el moviment «Cristians pel Socialisme». Va morir mentre celebrava l'eucaristia de les vuit del matí, com si el comiat d'aquest món fos igual que la seva vida: una acció de gràcies. Fundador de la fundació Utopia, per a l'estudi de la història obrera del Baix Llobregat, i cofundador del sindicat

CC.OO. de la mateixa zona, tenia 65 anys i un passat escrit «en clau d'utopia», com un dels seus llibres que projectava una nova societat.

Més de mil persones van assistir a l'enterrament celebrat el diumenge 24 de juliol al Centre Borja de Sant Cugat: Companys jesuïtes, familiars, amics i veïns de Cornellà van donar l'últim adeu a un home que va saber lliurar-se sense límits. El bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera (que oficià la missa juntament amb una trentena de sacerdots); el president d'Iniciativa per Catalunya, Rafael Ribó; el darrer dirigent del PSUC, Gregorio López Raimundo; els alcaldes de Cornellà i Sant Feliu de Llobregat, Josep Montilla i Francesc Baltasar, respectivament; els

Més de mil persones assistiren al seu funeral

dirigents del Partit dels Socialistes Joan Reventós i Josep Maria Sala; l'ex-ministre Jordi Solé-Tura; el fiscal en cap Carlos Jiménez Villarejo; l'ex-senador Josep Benet i el conseller de Política Territorial Josep Maria Cullerell assistiren al funeral.

El provincial dels jesuïtes de Catalunya, Oriol Tuñí (que presidí la celebració) afirmà d'ell que «la seva energia i tenacitat no brollaven d'un evangeli ideologitzat, sinó del Crist de l'Evangeli». Per la seva banda, el jesuïta Josep Maria Rambla estava convençut que «el poble adivinà la qualitat d'aquest lluitador». Les persones que omplien l'església així semblaven confirmar-ho.

El jesuïta Joan García-Nieto va néixer el 9 de juliol de 1929 a Barcelona, en la família que fundà

la Banca Riba y García. Estudià a Deusto i Londres i es llicencià en Sociologia Industrial. En aquesta darrera ciutat entrà en contacte amb el moviment obrer britànic i amb els sindicalistes espanyols exilats. S'ordenà sacerdot el 1960 a Irlanda, i cinc anys després s'instal·là al barri d'obers immigrants de Sant Ildefons (Cornellà). A casa seva va amagar diversos sindicalistes perseguits per la policia de la dictadura. Milità en el PSUC i en CC.OO. L'Ajuntament de Cornellà li atorgà el 1989 la medalla d'or de la ciutat. Encara que hagi mort, els fruits de la seva tasca són molts i ha deixat oberts molts camins de consciència de la realitat obrera en l'Església i en la societat.

■ Núria Oriol Palarea

Més de 130 infants i 22 monitors passen junts les vacances

El Servei de Colònies de Vacances també s'ocupa de les llars infantils residencials

BARCELONA.— Per quart any consecutiu el Servei Colònies de Vacances es fa càrrec d'organitzar colònies, durant tot el mes d'agost, per acollir els infants de diverses llars infantils residencials gestionades per entitats d'Església. D'aquesta manera els infants poden gaudir d'unes vacances diferents; i les religioses i educadors, que en tenen cura durant l'any, també. Per aquest estiu 1994 hi ha previstes dues grans activitats del 3 al 29 d'agost. La primera tingué lloc a la Casa de Colònies La Ruca, al Moianès, amb els nens de 3 a 14 anys.

Participaren més d'un centenar de nois i noies acompanyats per 19 monitors. Els més grans, de 14 a 17 anys, realitzaran l'activitat de forma itinerant: 25 nois i noies amb tres monitors s'aplegaran a la Casa Sant Josep al Parc de Collserola on els primers dies podran gaudir d'activitats amb bicicletes tot terreny, equitació i dels recursos del parc. El dia 18 es traslladaran a La Ruca per celebrar una trobada festiva amb l'altre torn i els educadors, religiosos de totes les llars. A partir d'aquest dia continuaran l'activitat a la Casa de Colònies La Sala a la Pobla de Lillet.

Tot i plantejar-se l'activitat partint del model francès, en el qual prima el repòs i les vacances per damunt de les activitats, aquestes tenen també un paper força important. Els equips de monitors fa

setmanes que les preparen amb gran il·lusió. És de destacar la bona voluntat d'aquests, que encara que reben una gratificació, dediquen tot el mes d'agost, i moltes reunions prèvies, als infants. El conjunt de les activitats i l'estudiada vida de cada dia en les colònies parteixen del projecte educatiu del Servei Colònies de Vacances-Fundació Pere Tarrés. Aquest busca una educació integral de nen, desenvolupar les seves potencialitats, educar-lo en els hàbits i transmetre la fe cristiana. Les colònies tindran espais de reflexió, pregària i de celebració festiva en comunitat.

Per segon any participen també en les colònies d'agost els infants de la Llar Infantil Pere Tarrés. Ells, a l'igual que tots els altres, han estat separats de llurs famílies o bé perquè no els podien atendre o bé per maltractaments. Tant l'equip educatiu de la llar com les diferents religioses i molt en especial les Fillles de La Caritat, tenen cura d'aquests nens amb gran afecte, substituint les seves famílies durant tot l'any. L'agost és un mes esperat pels infants pel retrobament que suposa. Fins i tot alguns institucionalitzats en altres llars han demanat enguany que els portin a aquestes colònies, doncs el record dels estius passats era inoblidable.

■ Josep Oriol Pujol i Húmet
Director SCV-Fundació Pere Tarrés

CARTA DOMINICAL

La necessitat d'una antropologia encertada

Déu ens crida a la vida i a la perfecció pel camí de l'amor. Igual com creiem que una resposta positiva a Déu comporta un perfeccionament personal i de la cultura humana, també estem convençuts que el mal —les eleccions gratuïtament errònies en el camí de l'home— provoquen una dinàmica pròpia en el desenvolupament humà i del món.

És una situació generada i admesa per la nostra societat consumista de servir-se de tot a pler —«a la carta»—. Però és força més greu que, també en el que fa referència a la concepció de l'home i a la visió del món, la temptació sigui d'escollir el tipus i el comportament de l'home que convé més en un moment determinat de la vida, i no pensant, doncs, en la pròpia realització, sinó en la satisfacció de necessitats o capricis.

Un ésser racional sent la necessitat de plantejar-se les preguntes fonamentals. Què és l'home. Quin és el sentit del dolor, del mal, de la mort, que, malgrat tant de progrés, persisteixen encara. Quin valor té la vida honesta. Quin sentit té renunciar a alguna cosa pel bé dels altres. Què pot donar l'home a la societat. Què hi ha després de la mort...

Si l'home no sap respondre aquestes preguntes, difícilment podrà respondre aquestes altres que són a la base de la seva actuació moral: Com haig de ser? Com he de viure? Què haig de fer i què haig d'evitar? D'aquí ve que la crisi moral del nostre temps no és sinó l'expressió d'una crisi més profunda: «la crisi de l'home mateix»; el desconeixement de la veritat del seu ésser.

A aquesta crisi es produeix, ja que l'home és un ésser inexorablement moral, pel caràcter lliure de la seva persona. Però, situar-se en la veritat (en allò que és l'home) és un requisit imprescindible perquè l'actuació humana sigui lliure de debò. (Semblantment, saber el punt en què hom es troba és un requisit indispensable per arribar allà on es proposa.)

Tampoc no podem negar la necessitat d'una llei natural, si bé ara sovint és rebutjada. Si qualsevol acció és bona, justa i recta, pel sot fet d'haver estat decidida lliurement, hauríem de lloar molts actes de violència i crims que procedeixen de decisions lliures de l'home. Potser no els elogia, però sí que suporta la nostra societat molts fets violents, fruit d'una concepció errònia de l'home i, per tant, de les seves relacions amb els altres. Un jutge estranger explicava no fa gaire una sentència condemnatòria d'un reu de violències, dient-li que la llibertat de fer servir els seus punys estava condicionada per la posició del nas del seu proïsme.

No essent l'home fruit d'un mer desenvolupament casual, sinó que d'una decisió —la decisió creadora i amorosa de Déu—, més enllà de la bondat dels actes lliures, es planteja la possibilitat mateixa que els actes siguin lliures si l'home no se sent sòlidament religat a un fonament últim de la seva existència: Déu. Així és com se sent deslligat i lliure davant tot el que és «penúltim», és a dir, davant les realitats d'aquest món, sobretot d'aquelles que corrompen l'home.

Vull remarcar que s'ha destruït, sobretot en els més joves, la convicció que l'home és un ésser responsable, lliure, amo de la seva conducta moral, capaç de conèixer l'absolut i de transcendir-se ell mateix.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Pere Calders

Se'ns ha mort en Pere Calders, i ha deixat un buit que costarà molt d'omplir. Perquè Pere Calders era un senyor escriptor i un escriptor senyor. Tenia el do de dir la veritat sense ira i ningú no podia sentir-se ofès pels dards de la seva ploma, plens d'una ironia mai no enverinada per l'odi o el rancor, sino emparats sempre en la veritat. Era un home sincer.

Crec que en el fons Pere Calders era un cristià, i aquest íntim cristianisme l'impedia de manifestar-se diferentment de com ho feia.

Poca gent sap que molt sovint entrava en un temple on passava una estona, dret, davant del Santíssim... Perquè Pere Calders va buscar la veritat tota la seva vida, més enllà, fins i tot, de les seves divagacions literàries.

Ara ja té la veritat. Reposi en pau.

■ Oriol Camps

• **PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY DE LA FAMÍLIA.** - Promogut per l'Associació Sagrada Família, del **6 al 13 d'octubre**, amb participació en la celebració al Vaticà. Informació: Trav. les Corts 331, 08029 Barcelona; tel. 439-67-00 o 439-67-09, Fax 321-61-08.

BARCELONA

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA

• **SOLEMNITAT DE SANTA CLARA.** - Al Monestir de Pedralbes, **dimecres 10**, a les 18.30h, vigília de la solemnitat, vespres i missa; seguidament, cerimònia del trànsit; **dijous 11**, a les 8.30h, laudes; a les 12.30h, ofici de lectura i sexta, i a les 18.30h, vespres i missa del dia.

• **CURSET PER A TOTHOM.** - Sobre la oració, dirigit pel P. Josep M. Fondevila, s.i., els dies **17 al 22**, a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona; tel. 203-88-62).

• **EXERCICIS PER A RELIGIOSES PERSONALITZATS.** - Dirigits pel P. Enric Comas, del **17** (a les 20h) al **26 d'agost** (matí), a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona; tel. 203-88-62).

• **PELEGRINATGE A LOURDES.** - Organitzat per Apostolat Mun-

dial de Fàtima, els dies **30 i 31 d'octubre i 1 de novembre**. Informació: c/ Roger de Llúria 100, 08009 Barcelona; tel. 207-25-98.

TARRAGONA

• **MONTBRIÓ DEL CAMP.** - Concert d'orgue, **dissabte 13**, a les 22h, a l'església parroquial, a càrrec de Rui Paiva, amb obres de Coelho, Frescobaldi, Buxtehude i d'altres.

• **LA BISBAL DEL PENEDES.** - Concert de Festa Major, dins el cicle «Musicaestival», **diumenge 14**, a les 18.30h, a l'església de Santa Maria, amb l'actuació del Pòdium de Joves Músics i dels Cors Antistiana i Santa Maria, dirigits per Joan Ferré; obres de Beyer, Bach, Deutschmann i Oltra.

GIRONA

• **CASTELLÓ D'EMPÚRIES.** - Concert d'orgue, **dimarts 9**, a les 22h, a la catedral, a càrrec de Rui Paiva, amb obres de Händel, Pachelbel, Buxtehude i d'altres.

URGELL

• **TALARN.** - Concert d'orgue, **dijous 11**, a les 22h, a l'església parroquial, a càrrec de Rui Paiva, amb obres de Seixas, Pachelbel, Buxtehude i d'altres.

• **PELEGRINATGE A FÀTIMA.** - Del 21 al 27 de setembre.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes d'agost el Sant Pare ens demana pregàries perquè els joves sapiguem lluitar per fer la terra més habitable. Respectant la bellesa meravellosa de la natura.

Molts desitgem un món diferent. No ens agrada veure maltractada la natura; veure com cremen els boscos. Tenim esperança perquè una joventut sana estima la natura que es obra del Creador, i la valora com la riquesa més preuada que posseeix la humanitat.

Unim, doncs, les nostres veus al salmista quan proclama que els cels canten la glòria de Déu i l'estelada anuncia l'obra de les seves mans. Unim-nos al pobre d'Assís que cantava al germà sol, a la germana aigua, a la germana terra, i a totes les criatures.

La mà de Déu és present en la natura viva. La vida és do de Déu que va teixint les arrels, els troncs, les branques i les fulles, transformant l'energia solar en el nostre profit i el de tots els

éssers vius. El bosc cremat plasma l'absència de vida, no ens parla de la glòria de Déu. És testimoni de la destrucció i de la misèria de l'home que converteix en cendra la vida.

Que la nostra pregària vagi acompanyada de la nostra prudència i respecte per la natura. Quantes vegades els desastres ecològics són conseqüència del descuit o la negligència.

Intenció missional

El sant Pare també ens demana pregàries perquè l'ús dels moderns mitjans de comunicació social faci més frapant i eficaç l'activitat de l'evangelització i de l'acció missionera.

Els mitjans de comunicació són vehicle de coneixement, de comprensió, de diàleg. Camins ineludibles si es busca una acció evangelitzadora.

■ **Antoni Ma. Serrallonga s.j.**

CARITAS DIOCESANA DE BARCELONA

Càritas: ajuda a Rwanda

Càritas de Barcelona vol agrair els ciutadans els constants ofers d'ajuda per al poble rwandès que estan arribant diàriament a l'entitat. El 27 de juliol, surtí des de Madrid, un nou equip de personal voluntari amb destinació Bujumbura, capital de Burundi. Es tracta d'un equip multidisciplinar integrat per 14 persones amb experiència a la zona i amb formació sanitària.

Càritas Espanyola, que canalitza l'ajuda de les diferents Càritas de l'Estat Espanyol, ha finançat ja amb els donatius rebuts el cost de dos avions cap a Rwanda i Zaire carregats amb tendes de campanya, medicaments, aliments d'alt valor nutritiu i pastilles per purificar l'aigua, per un import de 45 milions de pessetes.

Així mateix es financia la compra d'un camió i d'un remolc de 6Tn amb destinació Càritas-Rwanda, amb un cost de 12 milions de pessetes.

El Programa d'ajut als refugiats de Rwanda que van arribant al Zaire (Goma i Kivu) inclou l'administració de medicaments (per a la malària, còlera, disenteria, paràsits...), així com el subministrament d'aliments, productes higiènics bàsics, i articles de primera necessitat (tendes de campanya, flassades, palanganes...). El cost d'aquest programa és 2 milions de 2 dòlars que es cobreixen amb els donatius de les Càritas d'arreu del món.

Donatius Càritas amb Rwanda i Burundi. Caixa de Pensions entitat núm. 2100-2208-0200149355.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

P. JOSEP GRAU CONVENTO PP FRANCISCANOS 4600 JUJUY ARGENTINA.....	24.804 Ptas.
ANGEL BELLOSO I PEÑA RUA SAO PEDRO, 80 PARROQUIA VILA GUARAMI-CEP 09350 BRASIL.....	24.804 Ptas.
M. ANGELS MASSIP SANT TOH OMAS CONVENT. STELLA MARIS 600004 MYLAPORE MADRAS ÍNDIA.....	35.724 Ptas.
ADELA BLANES R. DEL SAGRAT COR EL BAYADEYA. MELLAWI EGIPTO.....	24.804 Ptas.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

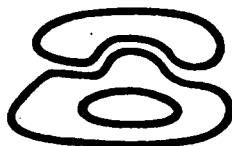
Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88

UN TELÉFONO AL SERVICIO
DE LA SALUD MENTAL

FUNDACIÓN NOU CAMÍ

Psicoteléfono
(93) 427 44 22

El servicio que se presta desde el
Psicoteléfono es anónimo gratuito
e inspirado en los principios
del Humanismo Cristiano.

Als 25 anys del seu traspàs, el Dr. Manuel Bonet vist per mossèn Francesc Vergès i Vives

Bonet, un català universal donat plenament a l'Església

Des que ens coneixem amb Mn. Francesc el tema del seu amic Mn. Manuel Bonet ha estat sempre un tema recurrent en les nostres converses dels dissabtes. Mn. Bonet i Mn. Vergès eren amics íntims, més encara, la seva relació fou sempre com de germans. Ara, ens hem assegut a parlar de la personalitat i de la figura d'en Bonet, dels anys de Roma, de la fundació de la Unió sacerdotal, del Concili, de les penes i alegries del qui fou durant tants anys vice-degà de la Rota Romana, etc.

Durant dos dissabtes Mn. Vergès m'explica, amb un entusiasme encara juvenil, la seva relació amb el Dr. Bonet fins a descobrir-me gairebé el fons mateix de la seva ànima.

Un jove entenimentat, pietós i organitzador

—Mn. Francesc, ¿quan i com vau començar de ser amics el jove Manuel Bonet i tu?

—Per mi en Manuel Bonet era una persona encara desconeguda quan tinc 12 anys i manifesto el desig de ser capellà i vaig al seminari. És a partir d'aleshores que, en presentar-me a la parròquia de Santa Maria de Sants, entro a formar part de la colla dels seus seminaristes. Érem prop d'una quinzena de joves i d'adolescents que durant les vacances ens vèiem sovint i ens tractàvem com amics. És allí on comencem de ser amics en Bonet i jo. En Bonet, cinc anys més gran que jo, es fixà en mi, potser pel fet de ser fill d'una família coneguda de Sants. Ell, ja tenia 18 anys i destacava pel seu seny. Era tot entenimentat i molt piadós —encara que no un místic—. Els companys li deien «el diputat» perquè ja tenia una manera d'enraonar com autoritzada i perquè era un bon organitzador (aleshores ja s'entretenia a fer plans d'organització de la diòcesi).

Als estius començàrem d'anar junts i en ser més gran que jo, m'influï en moltes coses. Per exemple, em va fer agafar afecció a coses del país, m'inicià a anar a l'arxiu del Bisbat amb Mn. Sanabre per mirar expedients matrimonials antics i ens vàrem embranchar a fer els arbres genealògics de les nostres respectives famílies. També durant les vacances, anàvem junts cada dia a Missa i després ens reuníem a llegir i comentar el diari *El Matí*. Quan morí en Macià, recordo que em va portar a veure l'enterrament civil a l'Arc de Triomf i no per curiositat, sinó pel fet de poder assistir a un fet de gran transcendència per Catalunya. Quan, després del 6 d'octubre del 1934 els militars prohibiren tot acte catalanista, en arribar l'11 de setembre, en Bonet em portà fins al monument d'en Rafael de Casanova. Recordo com rebérem algun que altra insult, atès que ell, tonsurat, ja anava amb sotana.

L'amistat anà quallant i, sigui perquè jo veia en ell un jove de seny, sigui per les seves idees polítiques, sigui per la seva visió d'Església, pel seu sentit d'obediència, etc., la seva amistat fou per a mi un element preciós de formació. A poc a poc, ell es va anar introduint també a casa meua, especialment amb el pare, el qual era militant de la Lliga.

—En esclatar la revolució i la consegüent terrible persecució religiosa, ¿com vau afrontar aquella perillosa situació?

—Quan arribà el 1936 —i jo tenia 17 anys i ell 23— ja s'havia creat una gran amistat. Quan ell passà la tragèdia d'haver de fugir de Sants i de veure, durant la guerra, que se li van morint tots els de casa, llevat del pare que estava separat feia anys de la seva mare, trobà en la meua família una tal acollida que

passà a ser un més dels de casa.

En esclatar la guerra, Bonet era subdiaca. En fugir de Sants ells s'instal·laren al carrer València, n. 340, prop de la parròquia de la Concepció. Llogaren un pis, al qual passà a viure amb la seva mare i dos avis. Amb els diners de la venda d'una caseta que tenien al carrer Jocs Florals de Sants —unes 60.000 pessetes— anàren vivint com varen poder durant aquell període. Recordo que un dia, anant amb ell pel carrer Vilamari, unes patrulles de control el reconegueren i quan s'acabava d'acomiar de mi, el detingueren i el portaren al comitè de les Corts. Finalment el portaren al seu carrer de Sants i allí la gent el defensà dient que no era pas capellà sinó un estudiant universitari. Si l'haguessin identificat com a capellà certament que l'haurien matat, perquè això passà els primers dies de la revolució.

Aleshores continuà amagat al carrer València. I ho hagué de continuar fent quan li arribà la mobilització de la seva lleva. En arribar la mobilització de la meua, m'amago allí amb ell fins a l'amnistia del setembre del 1938, decretada de cara la propera ofensiva de l'Ebre. Aleshores, perquè no fos tan greu la presència de dos pròfugs en un mateix pis, ell es quedà allí i jo me'n vaig tornar amb els de casa meua al carrer Provença. Quan el 26 de gener del 1939 entraren els militars a Barcelona, feia deu dies que s'havia mort

L'infant Manuel Bonet

la seva mare. Recordo que vàrem haver de pagar la funerària amb un kilo de mongetes.

Professor de Dret públic i canònic a Salamanca

Mn. Vergès em parla d'aquells esdeveniments com si acabessin de succeir, talment els té ben enregistrats en la seva prodigiosa memòria. En recorda fins els detalls més concrets. Els seus ulls, però, no revelen ni un

Mn. Francesc Vergès, amb l'autor d'aquesta entrevista

bri de ressentiment i menys encara d'odi. Quan parla de la solitud d'en Bonet i de l'acolliment que trobà amb els de casa seva ho fa com expressant una gran tendresa davant el desvaliment de l'amic.

—Mn. Francesc, ¿com va ser que, en acabar la guerra, us trobareu estudiant tots dos a Roma?

—Acabada la guerra, desseguida ens vàrem posar en contacte amb el seminari i els superiors, que ja tenien la idea l'any 36 d'enviar-lo a estudiar a Roma, li proposaren de marxar-hi a estudiar. S'ordenà sacerdot el dia de Sant Ignasi, el 31 de juliol, de mans del bisbe Díaz-Gomara i durant l'estiu l'enviaren de vicari a Premià, fins que el mes d'octubre, amb un hidroavió que partí del port de Barcelona volà cap a Roma, a on es matriculà a la Facultat de Dret Canònic de la Gregoriana. Durant la guerra, tant ell com jo havíem continuat estudiant. Els doctors Solà i Camprubí ens donaren classes i ell va fer el curs de teologia que li faltava i jo vaig fer també un curs de filosofia.

Una vegada a Roma, Bonet no es conformà amb la Gregoriana, sinó que, a més, es matriculà al Pontifici Institut «Ultrasque Iuris» del Laterà. Així comença de ser alumne del P. Larraona, més tard cardenal. Mentrestant, jo havia tornat al seminari de Barcelona, fins que el 1940 em van enviar també a Roma, a on a la Gregoriana vaig acabar la teologia amb la llicenciatura l'any 1943. Ell, aquell mateix any havia acabat el seu doctorat amb Dret canònic i, junts, aquell any tornàrem a Barcelona.

—¿Quins foren els seus primers ministeris a Barcelona?

—Tornat a Barcelona, el Dr. Modrego, l'agafà desseguida de secretari particular i el feu oficial del vicariat general, professor del seminari i capellà de les monges de Sant Pere de les Puel·les, a on jo tenia una parenta monja i a on la capellania acabava de quedar lliure. És allí, a la caseta del capellà, que es traslladà amb els meus pares, els quals li feien de família. Mentrestant a mi em van nomenar vicari de Sant Esteve de Sesrovires i després de Vilafranca del Penedès. I quan ell fou nomenat l'any 1946 professor de dret públic i de Dret canònic internacional a la Pontificia

Universitat de Salamanca, aleshores em van encarregar de substituir-lo a Sant Pere, a on hi havia els meus pares, i em van nomenar oficial de secretaria del Bisbat. Allí vaig ser l'antecessor del Dr. Malla, després bisbe de Lleida. Com veus, la meua amistat amb en Bonet és una amistat que comença en la meua infantesa, però que va creixent en totes aquestes primeres etapes de la nostra vida sacerdotal.

—¿Un creixement i una maduració també pel que feia a certes inquietuds sacerdotals, no és veritat?

—Així és. És des de Roma, a on ell havia començat de ser alumne del P. Larraona, que nosaltres empallem amb l'esperit sacerdotal que es vivia al seminari de Barcelona abans de la guerra, més o menys conduït pel rector Peris Polo, ara en procés de beatificació. Aquell esperit i aquell ambient, acabada la guerra, ressorgí amb força. Podem dir que nosaltres ens formàrem a l'escola del cardenal Mercier, el qual reivindicava un esperit molt sacerdotal del capellà secular. Som fills també del Foment de Pietat Catalana, amb l'esperit que li infongué el jesuïta P. Ignasi Casanovas, al costat del qual es trobava Mn. Eudald Serra. I som fills, sobretot, del bisbe Torras i Bages. Aquest esperit eclesial modern, molt universal i molt particular al mateix temps, ens omplia d'il·lusió.

Tanmateix, aquesta Església «dels temps moderns» enllaçava amb algunes de les coses que nosaltres vàrem descobrir a Roma i d'altres companys a França. En Bonet i jo, per exemple, estàvem força al dia sobre el pensament del cardenal Dalla Costa i del cardenal Mercier; altres estaven més en contacte amb l'obra del P. Chevrier i el Prado, com en Rius i en Sardà. En Bonet, per la seva banda, havia conegut a Roma el P. Larraona, inspirador i conductor d'obres com *L'opera della regalità di Cristo*, l'obra a Milà del pare Gemelli. És al pare Larraona a qui s'adreça també el pare Escrivà de Balaguer per veure què es podria fer per servir l'Església des del món laic fent noves lleis.

Quan en Bonet es troba a Barcelona amb tres companys del seu curs comencen a parlar de tot això. Els primers són en Rius i en Sardà i ells són els qui pensen amb un tercer que es diu Ramon Daumal i que anys més tard esdevindrà bisbe auxiliar de Barce-

(Segueix)

Apunt de viatjar cap a Roma a estudiar. D'esquerra a dreta: Mn. Noguera, Mn. Camprubí, Mn. Bonet, Mn. Jubany i Mn. Vergés

D'esquerra a dreta, el Dr. Termes, el Dr. Bonet, Mn. Vergés i Mn. Batlles, el dia de la defensa de la tesi d'en Bonet al Laterà l'any 1943

lona. Aquests, en un principi, no havien pensat amb en Bonet, però el que ells pensen enllaça amb les idees que Bonet ha conegut a Roma. Simultàniament a Barcelona, al voltant de Mn. Amadeu Ollé i de Mn. Pere Tarrés es reunien també una colla més o menys «extrangeritzats»: en Noguera, que havia arribat de Marsella i que portava moltes idees de la JOC, en Duocastella, en Torné, en Bardés. Tots coincidíem que havíem de fer alguna cosa. Volíem ser capellans no de «carrera eclesiàstica» sinó capellans amb un ideal de consagració personal, quasi religiosa, tal com suggeria el cardenal Mercier.

Una associació sacerdotal, evangèlica, eclesial i diocesana

Mn. Francesc em parla de l'entusiasme i del fervor d'aquella època. Eren uns preveres joves que se sentien protagonistes d'una Església més en consonància amb els temps moderns, més evangèlica, més compromesa... Per això funden la Unió Sacerdotal de Barcelona.

—Com es produí la creació d'aquella primera associació?

—Ens trobàrem aquests dos grups, un que es reunia a la OCPD i l'altre que es reunia a Sant Pere de les Puel·les, i en vàrem fer un sol grup. Bonet, amb el seu tarannà canònic, li donà desseguida una forma jurídica, fins i tot super-jurídica. Aleshores és quan jo entro a formar-ne part com a cinquè membre. En dèiem la «Societas Sacerdotalis Barcinonensis», una associació que volia ser fonamentalment sacerdotal, evangèlica, eclesial i diocesana. Cadascun d'aquells cinc pensàvem en els amics respectius. En guardàvem secret, perquè en Bonet, seguint en Larraona, adoptà les formes usals d'aquell tipus d'associacions, entre les quals hi havia el fet que, en un principi, no era convenient de comunicar-ho al bisbe, almenys fins que l'associació no estigués més consolidada. És així com ens vàrem organitzar, no amb un esperit de conspiració, sinó, tot el contrari, de més servei i de més fidelitat a l'Església. A poc a poc s'hi van anar afegint companys com en Bagué, en Batlles, en Tarrés, en Bardés, en Ventosa, etc. Així començà la Unió Sacerdotal l'any 1946-47. Tarrés moriria el 1950, després d'haver estat el primer a demanar de poder «professar» els vots.

—Quins eren l'esperit i els principis bàsics d'aquesta associació?

—Les nostres «constitucions» (redactades en llatí) es basaven en els següents cinc punts: 1) La humilitat fins al ple menyspreu d'un mateix i total renúncia de totes les coses; 2) l'esperit sacerdotal del propi sacrifici en unió amb Crist al Pare i la plena dedicació de la pròpia vida a l'acció santificadora de l'Esperit Sant (o «quasi sacerdotal», pensant en la possibilitat d'associats laics; Bonet fundaria després les «aus», les auxiliars diocesanes amb aquest esperit); 3) la vida de l'Església viscuda amb ple sentit i, en conseqüència, tenir les normes canòniques com a normes fonamentals de la vida i la pietat litúrgica com a principal font de

santificació (es veu ben clar, com ja influïen aquí els moviments de tipus bíblic, litúrgic, etc., que preparaven el Concili); 4) la «ferventíssima» devoció al Papa i la total dedicació a la consecució dels ideals del Romà Pontífex (això per nosaltres, en aquell moment, expressava tot allò que superava l'esperit de capelleta de les diòcesis. Aquest esperit el teníem com molt personificat en un monsenyor de la Secretaria d'Estat que es deia Montini, al qual teníem com molt idealitzat i que expressava aquell sentit d'Església); i 5) l'esperit de caritat i de comunitat que s'ha de viure a la parròquia i a la diòcesi (el que després n'hem dit sentit d'Església diocesana o particular).

Les «constitucions» parlaven també de les maneres de viure la pobresa, l'obediència, la castedat, etc. Tots hi vàrem fer la nostra aportació. Per exemple, en Noguera féu l'aportació de moviments sacerdotals francesos com els «Prêtres de Saint François de

entusiasmadors però una mica eteris del començament, sinó que en vàiem la possibilitat de concrecions ben reals. Quan el 1962, el dia 11 d'octubre, s'inaugurava el Concili i al cap de dos dies a la primera sessió el cardenal Lienart féu aquell gest que representà un veritable canvi en la marxa del Concili, aleshores començà tot un nou esperit que, en certa manera, concretava l'esperit de reforma. Nosaltres ens vam identificar plenament amb els qui portaren endavant aquest esperit, en contraposició als enemics del Concili. Així, ens vàrem posar al costat de la minoria dels bisbes espanyols oberts, però vàrem ser sobretot uns entusiastes de la gran majoria dels bisbes del món. Cardenals com Suenens, Doepfner, Lercaro, Montini, els teníem quasi com els nostres pares en la fe.

Fou aquell esperit el qui ens va fer agafar desseguida la il·lusió del moviment litúrgic, el qual ja portàvem dins nostre des de les

Acompanyant, com a secretari el bisbe de Barcelona Dr. Gregorio Modrego, a una audiència papal a Castelgandolfo. A l'esquerra, don Carlos Calaf. A la dreta, Soteró-Sanz, que després fou nunci

Sales», la Unió Apostòlica francesa, etc. Fèiem també el que se'n deia les «proba-cions», uns exercicis de formació sobre el sentit de servei a l'Església, sobre la castedat, esperit de suavitat evangèlica, etc. Mn. Bonet des de Roma anava fent com de responsable i a Barcelona hi tenia unes quantes persones que el seguien fidelment com en Batlles, en Ventosa i jo mateix. A Roma ja hi havien anat a estudiar en Rovira, en Ràfols, en Martí, en Boix, en Tena. Tots hi aportaven el seu esperit.

En el Concili Vaticà II, al costat de la minoria de bisbes oberts

—Pel que em dius, és clar que tots estàveu com molt a punt per acollir el gran esdeveniment del Concili. ¿Com vàreu viure l'anunci de la seva celebració?

—El nostre esperit empalmà amb l'esperit del Concili Vaticà II, quan Joan XXIII, el 1959, el convocava davant la sorpresa de tothom i agafà un to il·lusionat de reforma que ja no eren únicament aquells ideals

reformes que Pius XII havia fet amb la restauració de la vetlla pasqual. Nosaltres érem també fills —no ho oblidem— dels papes Pius XI i Pius XII. Aquest darrer el teníem per un super-home. Tant les seves encíclics com els seus missatges de Nadal els seguíem i els vivíem intensament. Per nosaltres Pius XII encara no havia entrat en crisi, aquella crisi en la qual després entraria cap als últims anys cinquanta.

Tots aquests aspectes constituïen com el «nervi» de la Unió Sacerdotal fins que la cosa es va anar complicant després del Concili, quan es presentà el problema a Barcelona de la substitució del Dr. Modrego i vingué com a Coadjutor don Marcelo González. Eren els anys 65, 66 i 67. A Barcelona es creà una forta crisi a la diòcesi i també dins la Unió.

—Bé, potser que no entrem ara en aquella crisi. ¿Què representà per en Bonet i per tu la possibilitat de ser capellans residents al centre romà de Montserrat?

—Mentre a Barcelona anàvem endavant amb aquesta espiritualitat, a Roma en Bonet connectava amb una colla de gent que, una

vegada acabada la guerra espanyola i l'europea, volien millorar i canviar el panorama cultural i eclesial d'Espanya. Entre ells cal anomenar, sobretot, l'ambaixador Ruiz-Giménez i en Maximino Romero. Foren ells els qui promoveren en Bonet com a primer auditor espanyol al Tribunal de la Rota i foren ells també els qui van crear el centre d'estudis eclesiàstics a l'Església Nacional de Montserrat de Roma, a via Giulia. És per això que, a Roma, Bonet visqué en aquest lloc i que, quan jo, després d'haver estat alumne del Colegio Español del 1949 al 1950, vaig tornar novament a Roma, vaig passar a ser capellà resident de Montserrat.

Allí al Montserrat de Roma, ens vàrem aplegar una colla de gent que ens bullia dins tota una espiritualitat. Entre ells cal recordar Miquel Roca, Antonio Palenzuela, Maurio Rubio, Vicente Puchol, Àngel Suquía, que després van ser bisbes. Alguns d'ells pertanyien al moviment «Surge», com Àngel Suquía i Àngel Mortà. El fet que en Bonet fos un sacerdot al servei de la Santa Seu, la qual cosa vivia com un alt ideal, influí molt dins la nostra Unió Sacerdotal de Barcelona. Del 1950, en què ell prengué possessió a la Rota, fins al 1956 —quan començà la crisi de la vellesa de Pius XII— foren —podem dir— els anys més fervorosos de la Unió Sacerdotal.

Tristesa per una denúncia

—Anys fervorosos, sí, però de sobte veig que en arribar a aquest punt de la nostra conversa, Mn. Francesc s'atura i medita per un instant.

—Fou precisament aleshores que en Bonet hagué d'afrontar el fet dolorosíssim d'una denúncia al Sant Ofici.

—¿Per què se'l denuncià? ¿Qui el denuncià?

—Fou l'any 1960, quan més entusiasmat estava amb el papa Joan, que fou denunciat al Sant Ofici. Se l'acusà de ser l'inspirador i l'instigador a Barcelona d'una heretgia difosa per un moviment sacerdotal, del qual ell era el fundador. L'heretgia consistia en la distinció de la «sede» amb el «sedente» i, segons la denúncia, es formulava així: «diòcesis permanent, episcopus transit» (la diòcesis roman, el bisbe passa). Aleshores fou cridat per Mons. Parente i se li féu un procés seguint les regles antigues, sense testimonis, amb absolut secret, etc. Recordo que aquell estiu, el més de juliol, quan ens vàrem trobar a passar junts uns dies a Montefioli, tot passant pel bosc, em féu confidència, amb una gran tristesa, de la seva situació.

¿Qui el va denunciar? La resposta la trobem en els volums que contenen les respostes dels bisbes de tot el món, quan a petició de Mons. Tardini, l'any 1961, foren requerits a exposar quins eren els temes que els semblava més adequats de ser tractats en el futur concili. Entre les respostes dels bisbes espanyols hi destaca la del cardenal de Tarragona, Benjamín de Arriba y Castro, que diu: «entre els molts errors que avui es difonen, n'hi ha un del que he sentit (audí de quadam societate secreta...)» que diu: «episcopus transit, diòcesis permanent», amb la qual cosa resta prou clar d'on va sortir la denúncia.

—¿No va representar-li aquest fet una profunda crisi espiritual?

—Li va crear més aviat una gran crisi respecte de l'episcopat espanyol, la postura del qual —n'estava ben segur— era tant diferent de la que propugnava el Sant Pare, però per més dolorosa que fos, aquella denúncia no li va crear cap crisi espiritual. La crisi espiritual d'en Bonet, si de cas, li va venir en el moment terrible de l'any 1969, quan coincidí que, a mi em van segrestar a Barcelona i no sols comprengué que la persecució anava dirigida a mi sinó també a ell, el qual ja havia estat amenaçat dos anys

(Segueix)

abans a Roma, en el temps que havien ja segrestat a Marcos Ussía, agregat eclesiàstic a l'Ambaixada espanyola davant la Santa Seu. Ho denuncià a la Questura de Roma i li donaren protecció policial durant un temps. Així es veié obligat a ser seguit arreu per dos policies. El mes de juny —pont del Corpus— aprofità de venir a Barcelona per estar-se amb mi i tot passejant pel Montseny em confià que no sabia què fer, si deixar el vice-deganat de la Rota i tornar a Barcelona, però plantejant-se que si decidia tornar no sabia ben bé què fer aquí. Fou el moment espiritual més dur d'en Bonet. Estava cansat, estressat, perquè treballava molt més del que el seu cos podia resistir. És així, que al següent 6 d'agost, li va venir l'atac que el portà a la mort.

—**Quina fou, Mn. Francesc, la intervenció —o les intervencions— de Mn. Bonet durant el Concili?**

—Pel que fa al Concili, en primer lloc, el Dr. Bonet fou un home que treballà fervorosament en les Comissions avant-preparatòries. Recordo haver-lo ajudat cap al 1960 en aquesta tasca passant amb ell una colla de mesos a Roma. Es tractava de tot, però eren uns esquemes força allunyats del que després va ser el Concili. D'aquestes comissions varen fer secretari al qui després ho seria del mateix Concili i que era un company de Mn. Bonet a la Rota: Mons. Pericles Felici, després cardenal. Aquest, quan hagueren de crear els primers secretaris del Concili li demanà a en Bonet alguns noms de «homini boni» per al càrrec i Mn. Bonet li proposà precisament el nom de Mons. Morcillo, encara que ara ens pugui semblar un anacronisme.

Començat el Concili, els bisbes espanyols s'hi perdien. Uns onze formaven com una minoria oberta, entre els quals González Moralejo, Jubany, etc. als quals s'hi afegiria després el jove bisbe d'Astorga Marcelo González. Fou gràcies als bons oficis de don Justo Fernández que don Marcelo es posà —diguem-ho així— «al dia». Aquell, vice-rector de Montserrat, l'acompanyà per les llibreries de Roma i el posà en contacte amb la literatura teològica de Congar, De Lubac, etc. Era el temps en què a Madrid hi havia de Nunci Mons. Riberi, amic personal de Pau VI. Per això cal entendre que quan aquest envià a Barcelona el bisbe d'Astorga estava pensant, sobretot, que ens enviava un home del Concili, un home de la «minoria».

Jurista dels liturgistes

Amb el Concili en marxa, en Bonet tingué un altre nivell d'actuació. Una actuació de col·laboració directa. El van fer vice-president de la Comissió de Sagraments, a on treballà intensament. Quan el tema restà

El Dr. Manuel Bonet i el seu amic íntim Francesc Vergés i Vives en un viatge als Alps. Junts feren inobliscables excursions

després inclòs en el tema més ample de la Litúrgia, aleshores ell que era un jurista —i dintre del món dels liturgistes hi faltaven juristes— passà a ser com el jurista dels liturgistes. D'aquí li vingué la seva amistat amb Martimort i amb Bugnini. Quan es va crear la comissió «De instauranda nova Liturgia», ell en va fer el reglament i participà en totes les reunions. Fou una gran actuació tècnica d'en Bonet.

—**Com visqué personalment el Dr. Bonet la celebració d'aquell magne esdeveniment eclesial?**

—Doncs, mira, ell s'agafà el compromís diari d'assistir a totes les sessions del Concili des del començament fins a l'acabament. Va viure el Concili apassionadament dia a dia. I no solament això, sinó que n'arribà a fer un diari. Un doble diari. Un, amb les impressions dels primers dies. I un altre —que avui ja no ens serveix de gran cosa, perquè el contingut ja ha estat publicat— que són els resums de les intervencions en llatí dels pares conciliaris. Una altra actuació la féu amb Mons. Etchegaray, aleshores secretari de la conferència episcopal francesa i amb Mons. Martimort, amb els quals es reunia periòdicament per comentar diversos temes, per preparar coses i fer-les arribar directament al Sant Pare. Aquestes trobades se celebraven als Col·legis Francès i Belga, però també se celebraren fora de Roma. Recordo haver-lo acompanyat una vegada durant l'estiu a l'abadia de Belloc, al País Basc francès, a una reunió secreta amb Mons. Etchegaray i Martimort en vistes a preparar els temes de la següent sessió conciliar.

Mn. Bonet va viure fonament també tots els mangoneigs dels enemics del Concili. Hi ha una expressió molt significativa d'en Bonet que en un moment determinat em comenta irònicament que en algunes ocasions li sembla que a Roma, pel que fa al Concili, «només hi creiem el Papa Pau i jo». Però també el van fer sofrir, quan s'acabà el Concili i començà la crisi de Pau VI, les primeres contestacions. Si uns temps abans, ja hi van haver crítiques pel fet que ordenà retirar de les discussions del Concili el tema del celibat i també davant la seva declaració de la Verge Maria com a «Mare de l'Església» i per la proclamació del seu famós «Credo», ara la contestació esclatà amb força davant la *Humanae Vitae*. Tots aquests aspectes van fer patir molt en Bonet, no en el sentit d'anar contra Pau VI, perquè ell mantingué sempre una gran fidelitat al Papa, sinó per la perplexitat que li produïen les primeres dissensions.

—**Perplexitat? Vacil·lació? Tu creus que en Bonet va ser un contestari?**

—Et poso un exemple. Quan el Papa proclamà el seu cèlebre «Credo» i ell vingué a Barcelona tot entusiasmat per aquest fet, en veure que aquí es reacciona en un pla contestatari, aleshores en Bonet passa per una certa vacil·lació. Un altre exemple. Quan s'adona que dins la Secretaria d'Estat i a la Cúria comença a tenir novament algun pes el sector integrista i li sembla que Pau VI no és prou decidit per tirar endavant algunes reformes perquè li fan la traveta. Això també el fa patir. Ara bé, Mn. Bonet mai no es mirà la Santa Seu de reüll. Sempre estimà profundament i fins al darrer moment Pau VI.

Mn. Bonet tota la seva vida va tenir la il·lusió de la reforma. Fins i tot des del punt de vista canònic ell mai no va ser l'home que es sabés de memòria el Dret Canònic, tot i que en tenia un gran domini. Ell era més del «iure condito», que del «iure condito», per tant sempre pensa en la reforma del codi, en la reforma de les estructures de l'Església. La mateixa fundació de la Unió la realitzà segons aquest esperit de reforma. Per això quan fou elegit Joan XXIII i anuncià el Concili, ell es trobà desseguida plenament identificat amb les maneres de fer del Papa Joan.

Quan, acabat el Concili, l'esperit contestari agafà unes noves formes (negati-

ves), aleshores ell es trobà al bell mig. D'una banda li feien pena les formes integristes i de l'altra no s'avenia amb la forma contestatària que s'expressava en pla negatiu i de crítica amarga.

Anava sempre amb el cor a la mà

Estem penetrant ja en l'ànima del Dr. Bonet.

—**Mn. Francesc. Tu, que el coneixies**

Audiència al Tribunal de la Rota. Al Dr. Bonet, com a vicedegà li toca està al costat del Papa Pau VI

tan bé, ¿com descriuries aquest seu fons més íntim i secret?

—No és fàcil respondre a això. Podríem dir que l'ànima de Mn. Bonet tenia com tres nivells. Un primer nivell era la seva pietat profunda. Això ho palesava la seva oració diària, els seus fervorosos exercicis anuals, els seus apunts espirituals (que malauradament s'han perdut o que podria ser que se'ls hagués endut la Secretaria d'Estat, quan aquesta, en morir en Bonet es quedà amb tota la documentació que va creure oportuna), la predicació constant de recessos i d'exercicis. Portava una gran vida interior. Si d'una banda en Bonet va ser sempre el gran jurista, de l'altra fou sempre un espiritual, de manera que fins i tot una vegada, per influència de la dona del president Saragat, en organitzar-se uns exercicis a l'Església de Sant Estanislau, davant del Quirinale, va ser en Bonet qui els va predicar. I és que ell era considerat el bon «monsignore» espiritual de Roma.

El segon nivell seria la seva vivència d'Església. Tot el que era l'actuació de la Santa Seu, del Sant Pare —la nova litúrgia, el Concili, el postconcili— ho vivia amb una gran il·lusió. Qualsevol nomenament d'un bisbe, ni que fos de les illes d'Oceania, ell el tenia registrat en una fitxa personal. Coneixia tots els bisbes del món. El tercer nivell seria la seva gran intel·ligència. A més del dret, li interessaven les ciències en general, la geografia, la història. Tenia una gran capacitat de treball. Per això fou consultor de molts dicasteris i el P. Larraona li encomanà treballs extraordinaris com delicades visites apostòliques a diverses congregacions religioses.

—**¿Es veritat que sota de tots aquests aspectes s'hi amagava un ànima d'infant?**

—En l'estrat més profund Mn. Bonet conservava certament una ànima d'infant. La seva lletra era especial, segons com molt clara, però molt infantil. Tenia, a més, unes grans ingenuïtats. Anava amb el cor a la mà. Per exemple, alguna seva espontània expressió sobre el que pensava de l'actuació d'alguns membres de l'Opus a Roma, li va crear un munt de dificultats i de conflictes, perquè hi hagué un sector que féu campanya en contra d'ell. Home de limitacions afectives molt notables ja des de jove (recordem la separació dels seus pares), els últims anys de la seva vida el seu afecte gairebé quedà limitat als de casa i finalment a mi.

Quan en un moment donat, i davant certes dificultats, a Barcelona alguns van

començar a parlar que ell hauria de ser nomenat arquebisbe de Barcelona, a ell aquesta possibilitat d'intervenir directament en la vida de l'Església a Catalunya, li arribà a fer una certa il·lusió. Però, en veure que hi havia influències que s'hi interferien, experimentà en diverses ocasions com una forta frustració. ¿Què hi va haver de cert en aquella possibilitat? És difícil de saber-ho. Més tard es va parlar que potser aniria a Tarragona i hi va haver una carta de molts

capellans i laics en aquest sentit.

—**¿Com s'esdevingué la seva mort?**

—Morí, sol, el dia 6 d'agost. L'endemà ens havíem de trobar a Lourdes. Quan li agafà l'atac a la seva cambra, fou portat a l'Isola Tiberina, a on al cap d'una hora —no se li va fer cap intervenció— va morir. L'endemà, quan vaig anar a fer-me càrrec de les seves despeses, ens trobàrem amb una colla de dificultats: el govern espanyol, que el tenia per enemic, temia que la repercussió del seu enterrament pogués significar com una segona edició del de l'abat Escarré. Aquest fet és paradoxal, perquè mai en Bonet havia estat identificat amb les maneres de fer de l'abat Escarré, moltes de les quals ni de lluny s'assemblaven amb les seves.

La por era desproporcionada, perquè ell mai no es va dedicar a la política. Però el fet és que el consideraven suspecte. Quan, un temps abans, l'Octavi Saltor diu a l'Udina Martorell, aleshores molt ben introduït en el règim, que l'ideal seria que en Bonet fos nomenat arquebisbe de Barcelona, l'Udina li respon, hem de creure que fent-se ressò de fonts governamentals: «Mai el govern espanyol no permetrà que un home com en Bonet sigui bisbe de Barcelona».

—**¿Tan perillós era el Dr. Bonet?**

—En absolut! El coneixement d'aquesta actitud suspecte, però, el va fer patir, tot i que en els darrers temps, cal dir que va trobar molta comprensió i consol en l'ambaixador Antonio Garrigues Cañabate, amb qui va tenir moltes converses. Per tant cal creure que fins i tot en Garrigues devia escriure a Madrid algun informe fent-lo quedar bé. El cert és que, una vegada aquest ambaixador li va demanar una exposició escrita sobre les seves idees i el conjunt del seu pensament. Garrigues sempre va tenir en Bonet per un home bo i fins i tot es va refiar molt d'ell.

—**¿Una darrera paraula, Mn. Francesc?**

—Desitjo amb tota l'ànima que, després de 25 anys de la seva mort, la figura i la persona del meu amic ens uneixi tots els qui ens formarem d'alguna manera a la seva ombra, allunyant les postures contraposades o divergents i, més encara, les possibles llavors de divisió. I tant de bó que els nous sacerdots puguin sempre recordar un sacerdot com en Bonet que va viure els ideals d'amor a Jesucrist, a l'Església i al nostre poble que voldríem viure tots.

Una fidelitat personal i comunitària

Carta escrita als membres de la Unió Sacerdotal de Barcelona desde Roma el 28 d'octubre de 1959, 1r aniversari de l'elecció del papa Joan XXIII. (El títol i els subtítols són nostres).

Roma, 28 d'octubre de 1959,
Aniversari de l'elecció del Papa

«Ens hem trobat»

Caríssims: La consigna de Sant Pau: «Veritatem facientes in caritate», sempre és d'actualitat per al cristià que és continuu realitzador i propagador de la veritat. Hi ha moments però en què l'urgència de la consigna és fa més viva. D'altra banda la consigna no modifica gens ni mica, sinó que subratlla la vida cristiana habitual. «No és sempre veritat que «qui manet in caritate in Deo manet et Deus in eo»?

Bé, germans, vivim col·lectivament uns moments en què la Providència divina que ens ha anat portant a cada u des de el baptisme, des de la creació de la nostra ànima, i ens ha aplegat en el fet comunitari de la nostra vocació sacerdotal comunitàriament viscuda, ens posa en unes determinades condicions de diàleg entre nosaltres i l'Església Jeràrquica. Un diàleg ple de reverència, de fe, d'amor, de sinceritat.

Ens hem trobat. El com és tant divers. Cadascú té la seva història en tots els seus aspectes. És clar que el contacte de cada u amb la Unió té una explicació; el conjunt és un resultat, imprevist, no pensat, un fet de Providència ordinària.

I és clar com sempre Déu ha obrat fent-se d'alguna manera col·laborador de la nostra responsabilitat; en altres paraules, ens ha integrat a nosaltres a la seva acció divina. La nostra posició és clara, és fàcil, és senzilla: *Fiat voluntas tua. Adventat regnum tuum. Dimittite nobis debita nostra sicut et nos dimittimus debitoribus nostris*. Un model acabat, perfecte, de la nostra postura davant de Déu: la Verge Santíssima i la seva resposta: *Fiat mihi secundum verbum tuum*.

Hem parlat d'un diàleg en el qual nosaltres som un dels interlocutors. ¿I qui som nosaltres? Som aquestes persones físiques que ens hem trobat i ens hem unit, moguts per un mateix ideal, freturoses d'un mateix neguit: el del sacerdoti diocesà viscut el més perfectament possible. I som els que som, amb les nostres qualitats i amb els nostres defectes. I potser mai com ara carreguem els uns els defectes dels altres. Acceptem-ho contents: *Alter alterius onera portate et sic adimplebitis legem Christi*. Som gent de medis dèbils, gent que no confia en forces humanes, gent que s'abandona a l'acció provident del Nostre Pare que està en els cels.

¿Què som? ¿Com som? ¿Per què som?

¿I què som? Som, creiem que Déu ens crida a ésser, una associació vinculativa de perfecció; amb uns trets i unes carac-

terístiques generals, comuns a les associacions d'aquesta mena, i amb aquelles característiques particulars que es troben ben expressades en el projecte d'Estatut fonamental i en els tres annexes presentats al Sr. Arquebisbe per obtenir l'aprobació de l'Església Jeràrquica. Som això. Ni més, ni menys. Nosaltres mateixos hem enquadrat la que creiem la nostra vocació subsidiària, i per això demanem la sanció jeràrquica.

¿I com som? Som molt deficients, personalment i col·lectiva. Però també creiem, ho diem amb tota humilitat, que l'associació té un balanç positiu de la seva facilitació de vida i santedat sacerdotal que fins ara ha realitzat. Som un inici, de molta possibilitat, de modesta

realitat i que ara més que mai estem cridats a una revisió personal i col·lectiva: *ut digne ambulemus vocatione qua vocati sumus*. I la vocació primària i fonamental és la nostra vocació sacerdotal, secular i diocesana.

¿Perquè som el que som? Perquè ens sembla, ho diem modestament, però convençuts que Déu ens crida a un fet d'Església. Per això acudim a la Jerarquia eclesiàstica demanant una aprovació jurídica, que opinem s'ha de fonamentar en una realitat teològica.

I l'altre interlocutor, ¿Qui és? L'Església Jeràrquica. La de Jesucrist, la que es distingeix per les seves notes «una, sancta, catholica, apostolica». La que té per cap el Bisbe de Roma i subordinat a ell el col·legi apostòlic, els successors dels apòstols.

I aquesta realitat d'Església, en aquests moments, en quan al nostre fet d'Església,

es troba representada pel Sr. Arquebisbe-Bisbe de Barcelona, successor dels apòstols. I amb aquest esperit de fe, de reverència, d'amor acudim al Sr. Arquebisbe.

Fi del diàleg: Que l'Església digui la seva paraula. Que ens digui: *Duc in altum*.

El resultat del diàleg: En mans de Déu. *Omne donum desursum est a Patre lumine*. Ni ens ha d'espantar res. Recordem el Tabor. Jesucrist hi porta els apòstols per enfortir-los en la fe i la confiança perquè havien de passar per la Passió.

Del diàleg a la petició

Dit tot això, sentint tot el pes de la responsabilitat que cau damunt de tots, però també i particularment damunt meu, en aquests moments, crec que havem d'adoptar una posició comunitària de petició.

Per tant, que ningú es conformi amb la missa mensual aplicada per la Unió. Apliquem la Santa Missa; cada dia en la Missa fem un memento especial per tot això. Fem aplicar misses la Unió com a tal; Sant Ignasi hi ténia una confiança grandiosa. Resem cada dia les Completes ben units i amb aquesta especial intenció. Resem el Rosari cada dia implorant de la Mare de Déu la seva intervenció. Procurem que totes aquelles comunitats religioses en les quals tinguem entrada d'alguna manera, preguin per nosaltres. I les ànimes en qui tinguem acció i veiem capaces de sacrifici demanem-los que ofereixin al Senyor sacrificis amb el mateix fi. I cada u de nosaltres que es posi davant de Déu i pensi en la conveniència d'acompanyar la petició amb penitència personal. Que cada germà de la Unió porti cada

matí damunt de l'altar per unir-ho al sacrifici de Jesucrist la penitència i els sacrificis del dia anterior.

I a la posició comunitària de petició que s'hi acompanyi una posició comunitària de fidelitat. Abans de tot de fidelitat als deures sacerdotals de cada u, generals i propis del càrrec i de les condicions personals. Una gran fidelitat personal i col·lectiva a les pràctiques i normes de la Unió. Permeteu-me que subratlli la fidelitat a l'hora diària d'oració: hi trobarem la llum i la força per mantenir aquesta postura que estem parlant. I per damunt de tot una gran confiança en Jesucrist. Una confiança amorosa, filial, de tracte amistós, freqüent, íntim, refiat. *Nolite timere ego vici mundum. Modice fidei, quare dubitasti?* Jesús dorm tranquil i serà a la barca. Si com Sant Joan ens hi repengessim en Jesucrist! Un crit d'atenció a tots els que fan la Prova i als seus

responsables: que la fidelitat de la Prova sigui una expressió sensible d'aquesta posició de fidelitat. I tots aquells que d'alguna manera tenen responsabilitat en la Unió que siguin ben conscients de la seva funció.

Un esperit de fe, de caritat i de revisió

Finalment a la posició comunitària de petició i de fidelitat que acompanyi una posició personal i col·lectiva d'esperit cristià, de suavitat evangèlica. Una posició que es podria concretar en: esperit de fe, esperit de caritat, esperit de revisió de si mateix.

Esperit de fe, de visió sobrenatural en totes les coses, fins en els més petits detalls. Una fe que ens porti a la confiança en els medis dèbils perquè dessorra d'ells hi descobrim tota la fortalesa de la gràcia divina.

Esperit de caritat. Entre nosaltres, ben units, ben agermanats. *Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum*. Ben units i ben agermanats amb tots els sacerdots, sentint viva la comunitat de sacerdoti amb Jesucrist i amb cada un dels nostres germans. Ben entregats a l'amor al pròxim, especialment als enemics. Perdonem les injúries per amor a Déu. Estimem els que no ens estimen, de debò, amb tota l'ànima. Jesucrist els estima tant! Valen tant les seves ànimes! Els enemics de tota mena. Beneïm la mà del que ens pega i besem les dels que ens persegueixen. Com Jesucrist abracem-nos a la creu il·lusionats en fer la voluntat del Pare, disposats a repetir constantment: *Pater, non mea voluntas sed tua fiat*. Amb una mirada amorosa arreu, com Crist des de la Creu. Esperit de caritat i d'amor, sortit del fons de l'ànima amb l'Església Jeràrquica, amb el Sr. Arquebisbe, sentint-nos sempre i arreu «grex sibi commissus». Preguem per ell perquè hi sapiguem veure sempre el «Pastor et Episcopus animarum nostrarum», nosaltres els «cooperatores ordinis episcopalis».

Esperit de revisió de si mateix. Ben sincer, ben autèntic. No és ara el moment de fer enumeracions. Però certament tots tenim molt a corregir. Posem-nos en la presència de Déu i obrem en conseqüència.

I per acabar m'atreveixo a donar una consigna que voldria que la rebesiu en tota la seva plenitud i en tot el seu contingut: Posem la Unió a les mans de la Mare de Déu. Llegim i meditem aquell nostre principi que ens recorda que sempre procedim sota la seva protecció, renovem la consciència teològica de la posició de Maria en el Cos Místic i aboquem tota la nostra pietat filial a la nostra Mare del cel en la nostra actuació d'aquests moments. Diguem-li a la Verge de Montserrat: Feu que no es desfaci aquesta germanor sacerdotal que vos espiritualment engendràreu.

Que la pau del Senyor sigui sempre, fruit de l'Esperit Sant, ben abundosa en tots nosaltres. I en mig de les dificultats i les tribulacions ressoni l'exhortació de l'Apòstol: *Gaudete, iterum dico gaudete, quia Dominus prope est*.

Ben vostre en Crist Sacerdot.

Mn. Manuel Bonet

«Ho vaig pensar i ho he deixat escrit»

(Guia de lectura jove per a l'estiu)

Com el mestre de saviesa Jesús de Sira, —Ecli 39, 32— hi ha d'altres que també se'ls han ocorregut «coses» per deixar escrites sobre paper. Alguns han hagut de fer un acte de confiança per deixar anar uns papers solets pel món —aquest és el cas exacte de l'ermità Jaume Boada— però a la fi tots han cedit i han permès que ara tinguem a l'abast un ventall de llibres —vivències— per aprofitar-nos-en durant l'estiu.

La primera proposta és precisament el Siràcida o Eclesiàstica. Va ser escrit al segle II abans de Jesucrist, i estava dedicat als joves de les famílies benestants de Jerusalem: els preparava per a afrontar la vida i per a les futures responsabilitats de la societat; paraula de Déu expressament per als joves! Els ensenyaments de Jesús de Sira són fruit de l'experiència, la reflexió i la pregària, i inclouen una gran varietat de temes: la veneració del Senyor, el futur, les relacions de parella, la vida en societat, l'amistat...

Recomana la traducció de la Bíblia Catalana Interconfessional, de l'Associació Bíblica de Catalunya, Editorial Claret i les Societats Bíbliques Unides.

1) Un altre llibre molt fi és *S'ermítia Blanca*, de Jaume Boada i Rafi. L'obra recull l'itinerari d'uns dies de pregària i es concreta en suggeriments i consells pràctics, amenitzats amb pregàries ja formulades i textos bíblics. *S'ermítia* no és un llibre de tècniques per a l'oració, és un mestratge interior passat pel gresol de la malaltia i del sofriment, i de vint-i-cinc anys de fidelitat presbiteral. Entra sense por a *S'ermítia Blanca*. Endinsa't en el camí de la pregària. I veuràs com tu podràs fer-te teves, amb tota veritat, aquestes paraules del salmista: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç» (Ps. 15:2). Ed. Claret.— 1.200 ptes.

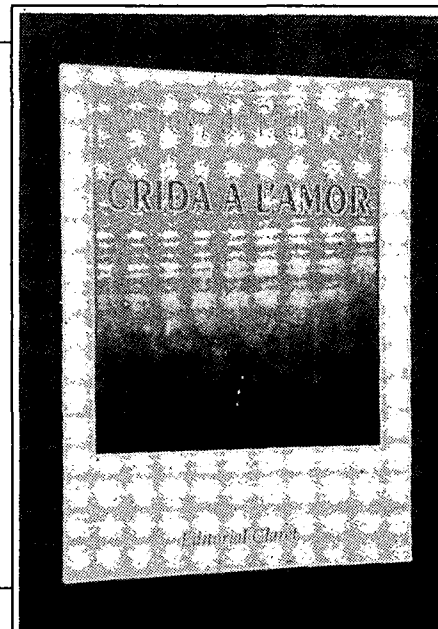

4) El *Camino del éxito* d'Álvaro Díaz és un pur producte americà (sud-americà). No és l'estil a què ens tenen acostumats aquí, però és concret. En una quartilla dicta unes normes de vida sobre l'ésser, pensar, parlar, actuar, crear allò desitjat, viure, autodominar-se, donar i relacionar-se amb Déu. Tal com es reconeix a la carta al lector que obre el llibret, han pretès ajudar a trobar fonts ràpides i senzilles de superació personal, amb el suport d'un Déu que ens sosté i ens estima. Ed. Indo-American Press Service.— 400 ptes.

2) *Jóvenes evangelizadores de jóvenes* és un instrument al servei de la creativitat i les iniciatives dels agents de pastoral juvenil i vocacional. Els seus autors, Jesús Sastre i Ricardo Cuajado, ambdós especialistes en el tema, han organitzat 200 pàgines en dotze temes que recullen les claus de la despersonalització del jovent. Postmodernitat, joves *light*, la necessitat d'una revolució sexual de l'amor, el buit espiritual, pastorals juvenils rebaixades s'expliquen en tres passos: exposició dels objectius, explicació del contingut i recull de frases de titular, i aplicació pràctica a través d'una proposta de dinàmica de grup, compromisos, pregària i cançons. Ed. Paulines.— 1.150 ptes.

5) Anthony de Mello és un clàssic en la literatura cristiana, i els que es troben amb aquest jesuïta indi asseguren que els deixa marcats. Això es el que passa quan al voltant dels vint anys es llegeix *Crida a l'Amor*, un llibre per a un mes de 31 dies, ja que està format per 31 meditacions breus basades en versets dels evangelis. Quan el jove s'incorpora al món dels adults, de Mello ofereix profundes meditacions que ajuden alliberar-se de les fórmules que impedeixen veure la realitat, i descriu un cor lliure i valent que ha renunciat a totes les programacions i a l'egoisme. Ed. Claret.— 775 ptes.

3) Després de l'Aplec de l'Esperit d'enguany, el que queda és aquest llibre *Més important que la meta és el camí*, un petit «hit» en vendes l'autor del qual és Teodor Suau, un sacerdot mallorquí que amb la humilitat de l'illa no se li ha ocorregut altra cosa que convertir l'Odissea d'Homer en un tractat d'espiritualitat cristiana. De tant en tant, passa del mite a la Paraula de Déu, i tradueix a un llenguatge més propi els valors d'una obra universal. És un llibre polèmic; és una paràbola suggerent. El millor és que cadascú el llegeix i tregui les seves conclusions. Publ. de l'Abadia de Montserrat.— 650 ptes.

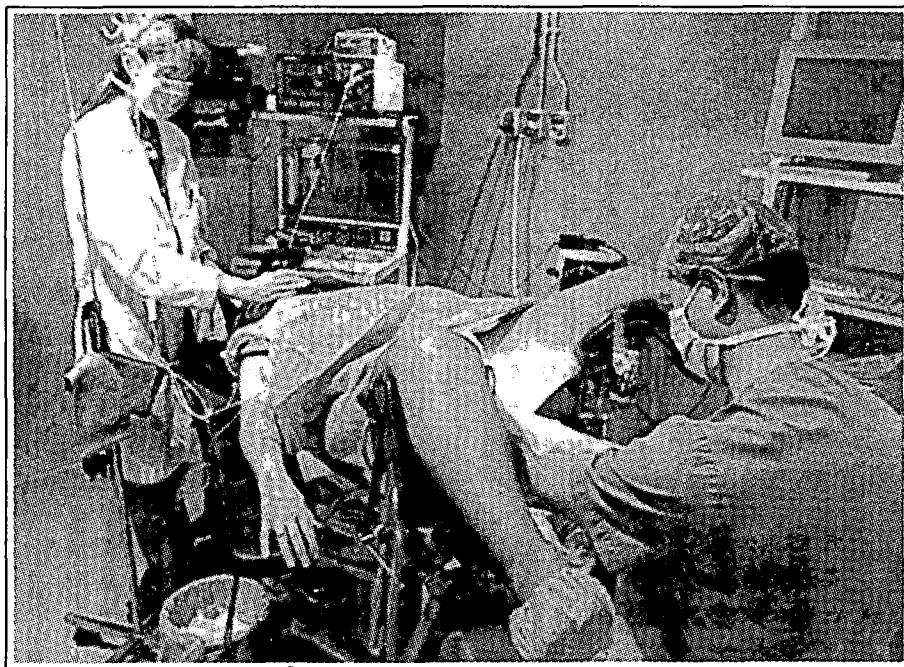

6) La força del testimoni íntim és el que convenç en els dos llibres de Michel Quoist *Amor, diàrio de Daniel* y *Dar, diàrio de Ana Maria*. En versió femenina i masculina són una transcripció pràcticament textual dels diaris personals de dos adolescents francesos, on s'explica com viuen la trobada amb Déu, les primeres responsabilitats, el primer enamorament, la transformació, en definitiva, d'una ànima infantil a una d'adult. Poder ser d'ajuda als educadors a conèixer els adolescents. Ed. Herder.— 1.200 ptes.

Els resultats d'una investigació portada a terme per un equip britànic

Així pateixen els infants nonats

LONDRES.— Els infants nonats experimentarien el dolor durant l'avortament i per tant haurien de ser anestesiats. Això sosté un estudi portat a terme pel "Queen Charlotte's and Chelsea Hospital" de Londres, que demostra que el sofriment per a l'ésser humà comença molt abans del que s'havia cregut fins avui. Quan una agulla és inserida a l'abdomen d'un nen nonat de 20 setmanes, per a una vital transfusió de sang, l'infant reacciona amb moviments vigorosos. Respira amb ànsia, movent-se i produint les hormones associades al dolor.

Un test semblant, l'any 1987, demostrà que els menuts tot just nascuts pateixen, i això portà a anestesiar-los abans de sotmetre'ls a operacions quirúrgiques o a exàmens

dolorosos. "Un fetus de 23 setmanes —ha declarat a la BBC la Dra. Vivette Glover, una estudiosa de les reaccions bioquímiques vinculades al dolor, que és la responsable de l'estudi— té una clara resposta al dolor. Els avortaments s'han realitzat fins avui amb la convicció que el nen no experimentava el dolor. Si no, se subministrarien al fetus calmants i anestèsics". L'avortament és permès a la Gran Bretanya fins a la setmana 24 de vida del fetus, i més endavant si hi ha un risc de vida per a la mare o si el nen és discapacitat.

L'estudi, publicat a la prestigiosa revista científica "The Lancet", ha mesurat el nivell de dues hormones, cortisola i beta-endorfina, vinculades a l'ésser humà i al dolor, en 46 fetus d'entre 20 i 40 setmanes de vida. Les mares afrontaven un test prenatal, per controlar el nivell d'anèmia del seu menut, que en alguns casos ha necessitat una trans-

fusió immediata de sang. Els investigadors s'han adonat que quan l'agulla per a la transfusió entrava a l'abdomen de l'infant en comptes de a la placenta —una tècnica usada en aquest hospital perquè era més eficaç—, el fetus reaccionava bellugant-se. Per estar segurs que aquell moviment era dolor, han controlat el nivell de les hormones, descobrint que augmentaven dramàticament. D'un 600% la beta-endorfina, i d'un 20% la cortisola.

Els mateixos investigadors subministraran ara calmants als nens nonats, per veure si el nivell de les hormones davalla quan l'agulla es fica a l'abdomen. Però per a qui des de fa anys es baralla contra l'avortament, les conseqüències no s'esgoten en la necessitat d'anestèsics.

"Aquest fet —ha declarat el parlamentari catòlic David Alton, que des de fa anys demana una revisió de la legislació britànica— hauria de ser suficient per reobrir el debat sobre l'avortament: nosaltres matem un ésser humà viu que experimenta el dolor".

"Quan considerem el que s'esdevé durant un avortament —ha afegit Alton— és obvi que cometem una brutalitat impensable en una societat civil. Aquest fet està destinat a fer rumiar a tothom que sigui responsable d'una interrupció d'embaràs: pares, metges i infermers". Mentrestant, Phyllis Bowman, de la "Associació per a la protecció de nens encara no nascuts", un dels moviments antiavortistes més respectats, ha declarat: "Aquest descobriment, més enllà de la dada científica, està destinat a fer-nos pensar més seriosament en el 'estatus' del fetus a la nostra societat, com a membres de la família humana".

■ **Silvia Guizzetti**
(de «Avvenire»)

¿El fetus pateix? Matem-lo dolçament

Per a la medicina prenatal, és un pas endavant: aquelles dues hormones són la prova tangible que el dolor comença en un estadi de la vida molt anterior al que hom pensava fins ara. Però el descobriment no sorprendrà a cap dona que hagi estat mare, que hagi provat de fer una carícia al ventre i hagi sentit un vibrant cop de peu com a resposta. L'alegria i, paral·lelament, el dolor, comencen molt d'hora. I això una dona embarassada ho sap, sense que li calguin experiments mèdics per confirmar-ho.

Impressiona, però, molt més la conclusió de l'equip mèdic londinenc. Vista la precocitat del sofriment, afirmen, convindria subministrar calmants al fetus en cas d'avortament. L'avortament és permès a la Gran Bretanya fins a la 24a. setmana, i més endavant si el 'nasciturus' presenta una discapacitat greu.

Una lògica singular, la d'aquests metges: l'infant al si matern és tan "home" que ja és capaç de sentir dolor. Però amb això no n'hi ha prou per convèncer-los que té dret a viure. Només cal donar-li una mica d'anestèsia, que d'altra banda no es nega ni a un gos malalt. Dret a morir dolçament, un cop suprimit aquell crit silenciós que molesta. Una injecció, i tot és més humà.

■ **Marina Corradi**
(de «Avvenire»)

Un mal somni

Avui he tingut un somni del que encara n'estic esborronat. Confesso que no sempre mantinc la memòria dels somnis, tant si m'ho passo bé com si no. Però el d'avui m'ha quedat gravat com si s'hagués utilitzat una pel·lícula de vídeo. I és que en el somni, com si fos en un món de ciència ficció, he presenciat l'assassinat d'un infant. Jo no he pogut fer res per evitar-ho, però era ben cert que davant meus s'ha posat fi a una vida que si bé estava en el seu inici era exactament com podia ser la meva quan la meva bona mare em va donar aixopluc en les sesves entranyes, iniciant-se aleshores la meva trajectòria en el camí d'hores, dies i anys que van marcant la nostra existència.

El petitíssim fetus que he vist des-
envolupar-se en el meu somni tenia seminalment tot el que cal perquè pogués ser un dia, més que una llavor fecundada, la plenitud d'una vida amb els mateixos drets que jo a contemplar la llum del sol i la bellesa d'una natura que també en els seus somnis li havia estat promesa. El camí iniciat, fruit per tants éssers vivents del que avui en diem personatges —si-

guin savis, literats, músics, polítics, reis o papes— d'entrada li era negat a l'infant del meu somni.

Jo no sé si feia nosa a la seva mare o al nostre món ple d'egoisme, ambicions i odís. No és potser ara el moment de parlar-ne. Només us diré que encara em colpeja el pit una veueta d'infant que amb un to trist m'ha parlat potser perquè jo ho contés a tothom i sortís en defensa dels drets dels «sense veu». Ell o ella (el sexe és indiferent) sabia misteriosament que algu havia firmat la seva sentència de mort. Al despatx d'un ministeri s'havia proposat la legitimitat del seu assassinat amb la plena llibertat per la seva sagnant destrucció. Ni el primer vagit d'un nadó podria sentir-se com un primer cant a la vida. Quedava sentenciat malgrat la seva innocència...

La veu del petit ésser ressona encara en les meves oïdes després de fer-se el gran silenci. Finalment m'he despertat i obert els ulls contemplant la llum del dia que comença. I no he pogut alliberar-me de la gran angoixa de pensar que aquell assassinat podria haver estat el meu propi assassinat i el dels meus pares, dels meus germans, dels meus amics i el de tantes i tantes persones que la vida m'ha fet conèixer... Estic segur que l'infant del meu somni ha volgut demanar-me que fes sentir la seva veu a través de la meua, per demanar, per implorar, en nom dels innocents condemnats, que es respectin les vides començades i que no es negui a ningú, per petit que sigui, la possibilitat d'estimar i ser estimat.

■ **Joaquim Arnal i Arana**
és escriptor i advocat

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

La Biblioteca-Museu Balaguer de Vilanova i la Geltrú

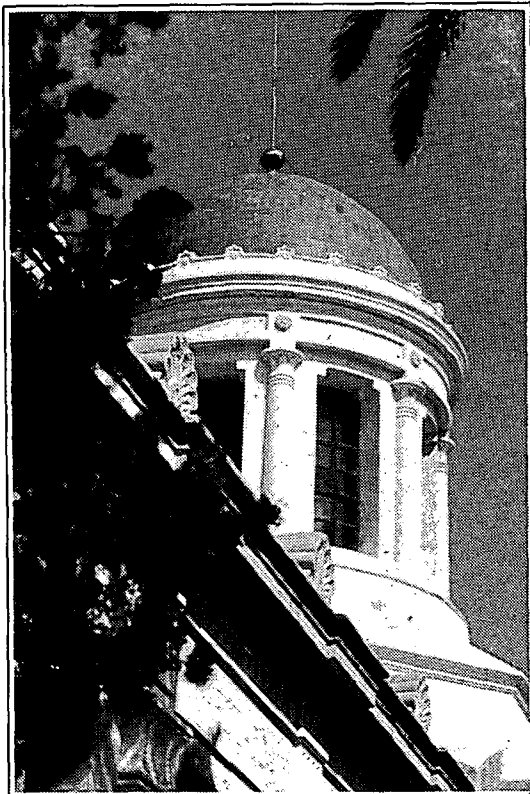
L'explicació que tradicionalment hom dona a la creació a Vilanova de la Biblioteca-Museu Balaguer acostuma ser simple i manté encara un cert to d'agraïment. Víctor Balaguer va voler reconèixer la fidelitat del poble vilanoví al donar-li els seus vots. Des de 1869 va resultar guanyador en totes les eleccions a les Corts Generals. Això li permeté poder accedir a importants càrrecs polítics, d'entre altres el ministeri d'Ultramar. No hem d'oblidar que, en aquells moments, la ciutat tenia un important pes específic en la transformació industrial de Catalunya i que els principals propietaris (A. Samà, Ferrer i Vidal, Gumà i Ferran...) eren persones prou influents.

La construcció de l'edifici i el seu posterior manteniment es degueren exclusivament a Víctor Balaguer. S'aixecà en uns terrenys propers a l'estació del ferrocarril cedits pel promotor de la línia Barcelona-Vilanova, Francesc Gumà i Ferran.

La Biblioteca

El diumenge 20 d'agost de 1882 es reunia a casa del marquès de Samà, a Vilanova i la Geltrú, la primera junta del Patronat de la Fundació Biblioteca-Museu Balaguer. Anteriorment (l'1 de gener) i aprofitant les festes de celebració de l'arribada del tren a Vilanova, se'n col·locà la primera pedra. J. Coroleu, historiador reconegut i cronista de la vila en la *Reseña de los festejos celebrados en Villanueva i Geltrú con motivo de la inauguración de los ferrocarriles...* (1882), en fer la descripció de l'acte l'anomena Biblioteca-Popular Balaguer, i també ho fa al peu del gravat que reproduceix el projecte. La defineix com a Biblioteca pública en el sentit més ampli del mot: *Tan pronto como el edificio quede terminado quedará todo esto para distracción y enseñanza del público y vecindario de Villanueva [...]*

L'èxit de la iniciativa va ser immediat, perquè un any abans de la inauguració

Seu de la Biblioteca-Museu Balaguer

oficial hi havia lectors que la utilitzaven.

La voluntat de Balaguer és la de crear un centre modern on tothom sigui ben tractat sense distinció de classes i cultura. D. Víctor, en estreta col·laboració amb el bibliotecari Joan Oliva-Milà (fundador de la impremta Oliva de Vilanova), crea el 1884 un centre absolutament modern, en el que hi seran representades totes les matèries no només a partir de llibres, sinó també de revistes de tot el món, fotografies, mapes, gravats, etc. Això la converteix en la biblioteca més avançada del moment, i per tant un lloc de prestigi on escriptors i polítics volen deixar-hi col·leccions, manuscrits, etc.

A més del fons de caràcter general i modern Víctor Balaguer hi incorporà una magnífica col·lecció de llibres antics i altre material valuós. Actualment és una biblio-

teca especialitzada bàsicament en història i literatura del s. XIX i es considerada una de les més riques de Catalunya.

Patrimoni bibliogràfic

El seu fons el podem agrupar com segueix:

— **Fons Bibliogràfic:** Llibres antics (anteriors al XVIII) i de bibliofil; llibres del XIX i primera meitat del XX.

— **Hemeroteca:** Revistes i diaris de finals del s. XVII al XX.

— **Fons Especial:** Manuscrits, pergamins, gravats, mapes, plànols, fotografies, ex-libris, etc... del XVIII al XX.

— **Col·lecció local:** Documentació i llibres relatius a Vilanova i la Geltrú i comarca.

En els darrers trenta anys, s'hi han incorporat importants donacions que potencien encara més el valor i riquesa que conté. Cal destacar per sobre d'altres la que feren la família d'E.C. Ricart i que constitueix un referent clau per entendre el noucentisme i gran part del moviment avantgardista català. La Biblioteca Balaguer, és, ara, un centre de conservació i difusió d'una part important del patrimoni bibliogràfic del país.

El Museu

Les col·leccions d'art del Museu són molt variades i recullen objectes de les més diverses tècniques artístiques: pintura, escultura, mobiliari, vidre, ceràmica, armes, monedes, medalles, etc. La majoria d'aquestes col·leccions són d'origen català, per bé que l'esperit de coneixement català i universal a la vegada de V. Balaguer i els patrons que fundaren la Institució, els portà a incorporar objectes de les cultures més diverses: egípcia, pre-colombina, oriental, filipina, arqueologia romana, etc.

Pinacoteca: Conserva un fons destacable de pintura, bàsicament catalana, del s. XIX. Hi ha obres de Baixeras, Casas, Galofre, Martí Alsina, Màs i Fondevila, Rusiñol, Serra, Tamburini, Urgell, etc. El que distingeix aquesta col·lecció és que la majoria d'aquestes obres foren donades pels propis artistes per tal d'ajudar a la Institució a aconseguir una col·lecció important de pintura catalana.

Escultura: La Col·lecció d'escultura del Museu abarca obres del segle XIX i començaments del XX de procedència bàsicament catalana: Damià Campeny, Venanci i Agapit Vallmitjana, Manuel Fuxà, Pau Carbonell, Enric Clarassó, Agustí Claramunt, Josep Campeny, etc.

Arts industrials: La col·lecció més rica és la formada pel fons de ceràmica on es recullen més de mil conjunts: plats, pots i plafons ceràmics. Des del segle XV al segle XIX procedents bàsicament de Catalunya i el País Valencià.

Col·lecció egípcia: Aquesta col·lecció donada pel patrici Eduard Toda al Museu l'any 1886, és juntament amb la col·lecció egípcia del Museu de Montserrat i la del Museu Episcopal de Vic, una de les més importants de les conservades a Catalunya. Destaca la mòmia molt decorada d'un infant.

A part d'aquestes grans col·leccions, formades en gran part durant el segle XIX, cal destacar la incorporació l'any 1956 d'una de les col·leccions de pintura catalana del segle XIX i començaments del XX més importants de Catalunya, exposada actualment al Castell de la Geltrú, així com la incorporació l'any 1965 del fons del Museu d'Art Contemporani.

Actualment s'està duent a terme un projecte de remodelació de la Institució que preten recollir l'esperit original de la fundació, evocant la figura de Víctor Balaguer i la seva vinculació amb el romanticisme i la Renaixença de la llengua i la cultura catalana.

■ B-M. Balaguer

Catalunya Cristiana

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....
Població D.P..... Província..... Tel

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària.
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/libreta

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/libreta

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 15 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

Crònica televisiva

Amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de l'arribada de l'home a la Lluna i la recent col·lisió dels fragments del cometa Schoemaker-Levy 9 amb el planeta Júpiter, la programació de gairebé totes les televisions del país ens va oferir interessants programes especials per donar una àmplia informació sobre aquests dos fets noticiables de primera magnitud el protagonista essencial dels quals va ser, sense cap mena de dubte, l'espai.

«La Lluna a dos passos» fou el títol del programa informatiu que, sota l'epígraf d'Informe Semanal: Investigación, va emetre TVE-1. El reportatge commemorava el primer pas-seig d'un ésser humà —a càrrec de Neil Armstrong— per la

Odissea espacial

superfície lunar que tingué lloc el 20 de juliol del 1969, ara fa un quart de segle. Un esdeveniment cabdal per a la història de la humanitat. L'històric succés va ser observat per més de sis-cents milions de televidents —entre els quals s'hi trobava el papa Pau VI— arreu del món. Per primer cop la petita pantalla deixava de ser només un electrodomèstic més o menys màgic on, en engegar-lo, sorgien imatges en blanc i negre per entretenir la família. La televisió va esdevenir llavors un important lligam de comunicació i cultura entre centenars de milers d'individus de diferents indrets del planeta. Una mena de germanor científica i tecnològica, però alhora social i humana, a través de les ones hertzianes. Un fet transcendental per a la societat de masses del segle XX.

Per la seva part, TV3 i Canal 33 van preparar conjuntament «La nit de l'espai», programa conduït per Jaume Barberà. La televisió autonòmica catalana va connectar en directe, d'una banda, amb l'observatori del Teide i, per l'altra, amb la base de la NASA a Houston, localitat de l'estat nord-americà de Texas, des d'on el corresponsal Joan Nogués ens donava informació puntual sobre el fenomen que ja es coneix amb el nom de «gran impacte» sideral, que ha suscitat una enorme expectació. Fragments d'un cometa xocaren amb la superfície del planeta més gran del nostre Sistema Solar. Un col·loqui i un documental completaren aquesta nit espacial. Tota una odissea de l'espai a bord d'un coet força singular: l'aparell de televisió.

■ Miquel Àngel Codina Periodista

CINEMA

Kafka. La verdad oculta (Kafka)

Director: Steven Soderbergh. Intèrprets: Jeremy Irons, Theresa Russell, Joel Grey.

Kafka (Jeremy Irons) treballa com a empleat en una companyia d'assegurances. En el seu lleure es dedica a desenvolupar les seves qualitats com a escriptor. Un dia, el seu amic i company de treball Edouard Raban és trobat mort, aparentment ofegat. Comença a sospitar que quelcom estrany succeeix quan entra en contacte amb un grup d'anarquistes.

El film no és una biografia del cèlebre novel·lista txec Franz Kafka, encara que hi hagi abundància de petits detalls reals de la seva vida, o s'ofereixin possibles explicacions als arguments d'algunes de les seves històries. El guió de Lem Dobbs agafa el personatge de l'escriptor i el submergeix en una història kafkiana completament fictícia, però que serveix per desenvolupar algunes de les seves idees. El protagonista viu en un món absurd, en el qual res no sembla tenir lògica. En la seva empresa hi ha un capità maníac que pren nota de les faltes amb precisió i acarnissament ridículs. Dos empleats matussers semblen una còpia dels bessons Hernández i Fernández de les aventures de Tintín. Un inspector de policia mai no esbrina la veritat. Un assassí foll passeja amb una rialla histèrica. I un doctor paranoic experimenta amb humans per aconseguir no se sap quina cosa. El final de la pel·lícula confirma plenament el depreniment pessimisme kafkià.

Soderbergh recorre a una estètica expressió-nista d'acord amb Kafka. La fotografia cerca de vegades estranys plans angulars, encara que mai forçats, que donen una visió deformada de la realitat, la visió pròpia de tots els homes segons Kafka. El look visual del film és esplèndid, tant pel que fa a l'acció, que transcorre en blanc i negre

pel meravellós marc de la ciutat de Praga, com quan es trasllada en color a l'interior del castell. A més, es reforça amb la inspirada música de Cliff Martínez, compositor habitual del director. Els actors estan molt bé, tant Jeremy Irons com els nombrosos secundaris, alguns de luxe, com Alec Guinness, Armin Müller-Stahl o Jan Holm.

Malgrat les captivadores imatges, que transmeten l'atmosfera inquietant que pretenen, i del possible atractiu de Kafka, el film resulta un xic feixuc atès que l'acció es desenvolupa amb lentitud. I, en donar a la trama un format de thriller, això podia i hauria d'haver-se evitat.

■ J.M. Aresté
(Aceptensa)

Per terras bíbliques
Nablus (i2)

Si hom va a Nablus des de Natzaret el camí es fa més curt ja que no hi ha massa coses bíbliques per recordar. Es deixa Megido, que s'haurà visitat anteriorment, i es passa per Jenín, lloc que la tradició vol que sigui el de la guarició dels deu leprosos i que per altra banda és l'entrada a terres de Samaria. Hom marxa fins la que fou capital de les tribus del Nord o del regne d'Israel i que, reedificada per Herodes el Gran, va rebre el nom de Sebastia, en honor de l'emperador romà (Sebastia és la traducció grega d'August). Fou èmula de Jerusalem però sense aconseguir mai la seva categoria. Són aquestes terres d'Elies i Eliseu, i lloc on reposa el cap del Baptista, per la qual cosa l'Església li estava dedicada. D'aquestes ruïnes, que crec que he visitat tres vegades, recordo ben poca cosa. A qui li interessin les ciutats clàssiques amb temples, hipòdroms, etc. trobarà en aquesta visita plena satisfacció. A gairebé uns 10 km. s'hi troba l'actual capital, el seu nom, Nablus o Naplus o Naplusa, deriva en àrab del llatí Neapolis. Aquí va néixer qui fou apassionat defensor de la fe cristiana: Sant Justí.

Avui vaig a escriure el que conec dels samaritans. Que ningú no cerqui un «barri samarità» doncs, poc més de dues-centes persones no poden formar un barri en una populosa ciutat com és Nablus. Buscarem sols els dos centres d'interès: la Sinagoga amb la seva Bíblia i el mont Garizin. Cal advertir que en tot això, com a la resta, hom explica el que coneix però que la realitat és canviant, sobretot en un grup en fase d'extinció com és el samarità, de manera que si ara es visita segurament hauran canviat les circumstàncies.

Per veure el bell exemplar del Pentateuc que posseeixen cal sol·licitar-lo a un sacerdot, que juntament amb altres dos,

cadascú amb la seva clau, obren a l'uníson el recinte i immediatament es col·loquen davant el visitant exactament com apareixen en totes les postals. Es fan les fotografies corresponents i es paga la quantitat que sol·liciten, en aquells temps era un dòlar per tret. Però a nosaltres ens va ocórrer un fet interessant digne de relatar. Havíem trobat la persona adequada, va assentir a la nostra petició però ens va dir que hauríem d'esperar, i així ho fèrem. Va arribar llavors una senyora amb uns cistells plens de pollastres. El sacerdot amb lentitud i desimboltura va rentar-se les mans i sortí al carrer amb un ganivet. Va fer un petit sot a la vorera que no estava pavimentada i va anar degollant un a un cada exemplar vessant acuradament la sang en el forat que finalment va tapar. La dona va marxar a la seva tenda i llavors nosaltres fent memòria vam comprendre que, sense moure un dit, havíem assistit a un sacrifici ritual.

La totalitat dels membres de la secta samaritana no arriba els 500 individus (inexplicablement s'anomenen a si mateixos secta). Es casen només entre ells i per tant no té cap sistema d'expansió. Després d'una matança foren menys de 10 però el 1750 el Summe Sacerdot demanà a Déu i aconseguí que arribaren a ser prop de 70, com els descendents de Jacob que baixaren a Egipte. La fe samaritana reposa en aquests principis: monoteisme, creença en el missatge de Moisès, el Pentateuc com a llibre inspirat, el Garizin com a lloc sant i fe en la resurrecció. L'endogàmia els ha dut a un empobriment no sols cultural sinó, molt pitjor, biològic. Sembla que la seva subsistència és possible

gràcies a l'ajut que sol·liciten a altres grups, com als cristians, doncs si desapareguessin s'haurien perdut constància i no podríem verificar passatges evangèlics com el de la paràbola o el de la dona samaritana (he copiat d'un petit llibre editat per ells mateixos). Hom té la impressió que es consideren a si mateixos com objectes de museu, o d'importància antropològica, i res més.

La visita al Garizin és fàcil, s'arriba al cim amb cotxe i allí es troba una planícia parcialment acotada. Un correspon al lloc del sacrifici d'Isaac, segons la seva creença, i el que més ens interessa que és el de la celebració de la Pasqua. Ells la viuen al peu de la lletra, passant una setmana a l'aire lliure. Han practicat al terra uns enormes forats que van entapissar de pedres, encenen en el seu interior foc viu fins que la temperatura interior és gran i introdueixen després els bens sencers i entravessats per enormes vares que els subjecten. Esperen el temps suficient perquè la calor acumulada en les pedres cogui la carn i mitjançant els mateixos pals els treuen per consumir-los. Després allò que sobra es crema en els mateixos forats. Mai no ho he vist, he vist fotografies i he escoltat l'explicació per un membre de la secta que amb gran goig ens ensenyava els llocs des d'on els observaven els estrangers i on es col·locaven les càmares de TV que acudien d'arreu del món. Segons deia, la visita als samaritans ens il·lustra bíblicament, però sobretot es mostra fefaent d'on van a parar les comunitats tancades en si mateixes. Com en qualsevol petit grup nostre que, malauradament, els fòssils espirituals no són monopoli d'aquesta terra.

■ P.J. Ynaraja, capellà de La Llobeta

Maïnada

Estar malalt

Aquesta setmana he estat al llit. Bé, vull dir que he estat malalt. No res important. Però la calapàndria era de campionat: em ploraven els ulls, em rajava el nas com una font, em feia mal el cap, tossia com un gosset, gairebé no tenia veu i tenia febre.

Va venir el metge. Quan em va dir que obrís la boca i es tragué una eina per subjectar la llengua, em vaig veure negre, perquè em venien uns fàstics imparables. No n'hi havia per tant, però era així.

Quan s'està malalt, no s'està per res. Només per clapar, i encara si tens son. No tenia gaires ganes de llegir, ni de mirar la «tele», ni de parlar, ni de res. Això sí, tenia set, molta set. Costa estar malalt, ¿oi?

Aquests dies he pensat en tots els milers i milers de persones que han de fer llit per les malalties i mals que pateixen. Perquè, mira, un refredat és un refredat.

Però hi ha mals molt pitjors i que fan molt dolor.

He pensat també que, quan estem bons, no ens adonem del valor de trobar-nos bé i tenir salut: poder sortir al carrer, anar al «cole», estar amb tots els altres, jugar, conversar, llegir, etc. Fins i tot, aquests dies, prou m'hauria estimat més poder estudiar i anar a l'escola en lloc d'haver de fer llit.

La mare ha estat el meu àngel bo. No ha deixat de treure el cap una i altra vegada: ¿com et trobes? ¿Vols alguna cosa? Només tenia set. Les mares que en són de bones, ¿oi? Bé, el pare també, eh. Quan arribava de treballar, em posava la mà al front, termòmetre sota l'aixella, i em deia: «Eixerit, això no és res. D'aquí un parell de dies al carrer. Per sort tenia raó.

L'Eixerit

Un nou amic per la Gemma

La Gemma estava molt trista perquè havia perdut el seu ocellet. Feia uns dies que s'havia escapat i la Gemma el trobava molt a faltar. El seu pare li va dir que li regalava un altre, però ella no en volia pas un altre, ella només volia el seu, se l'estimava. Es passava el dia tot moixa i no volia jugar amb els seus amics. La Gemma en tenia molts d'amics, perquè era una nena molt maca i simpàtica. El Gerard, que vivia a la casa del costat, era el seu millor amic i li feia molta llàstima veure tan trista la seva amigueta.

Llavors, un dia que els pares del Gerard havien sortit a sopar fora amb uns amics i que, el Gerard i els seus germans es van quedar sols, van començar a sentir uns sorolls estranys al soterrani. De bon principi no en van fer cas.

—De ben segur que és el vent que fa grinyolar les finestres va dir l'Oriol.

Però els sorolls no van parar, al contrari, semblava que cada cop se sentien més fort.

—¿Per què no juguem a detectius? —digué la Mariona— podem investigar els sorolls del soterrani.

Els tres nens van agafar la llanterna i, molt poc a poc i sense fer soroll, dissimulant la seva por, van començar a baixar les escales del soterrani.

—Ai!, alguna cosa s'ha mogut!, n'estic segura, he vist una ombra que arrencava a córrer cap a aquell racó.

L'Oriol, nomenat cap de l'expedició, s'acostà el primer al racó que era molt fosc, i de sobte es posà a riure.

—No tingueu por, acosteu-vos i mireu el que he trobat.

Els seus germans petits es van acostar amb certa recança i, quan l'Oriol enfocà, ¿sabeu el què van veure?, doncs... un GATET!, sí, sí, un petit gatet tot arraulit i amb cara d'espantat.

—¿De qui deu ser? —preguntà la Mariona.

—¿Us recordeu que la gata dels senyors Rius va tenir gatets ara fa gairebé un mes?, potser és un d'ells que s'ha perdut —va dir l'Oriol—, ho anirem a preguntar.

Així ho van fer, però el gatet no era dels senyors Rius, i tampoc no era de cap dels altres veïns, semblava que el gatet no era de ningú i, va ser llavors que el Gerard va tenir una magnífica idea.

—¿Què us sembla si li regalem a la Gemma?, potser així es posarà més contenta.

Ara la Gemma té un bufó company de jocs, i tots els nens del barri tenen un nou amic.

ANNA

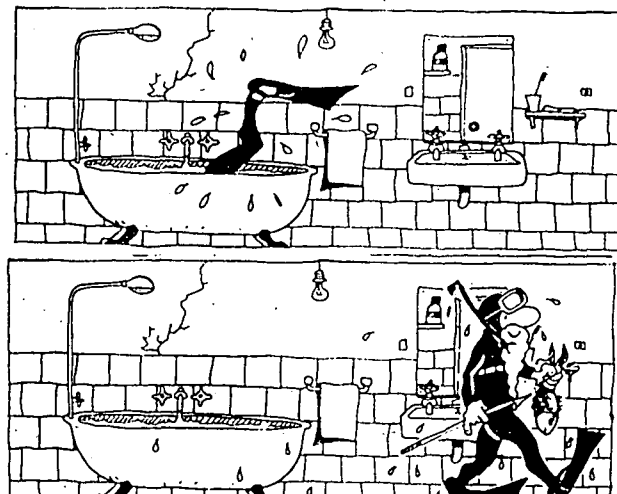
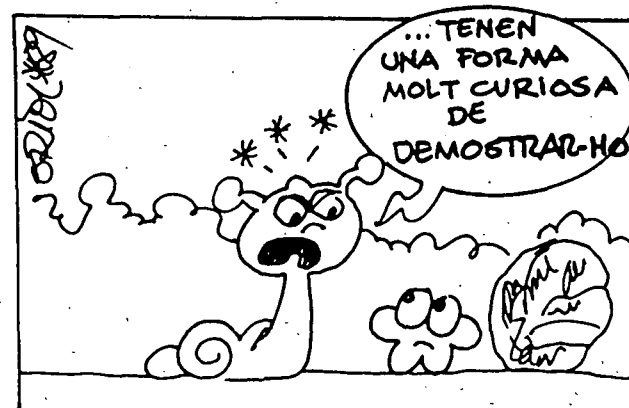
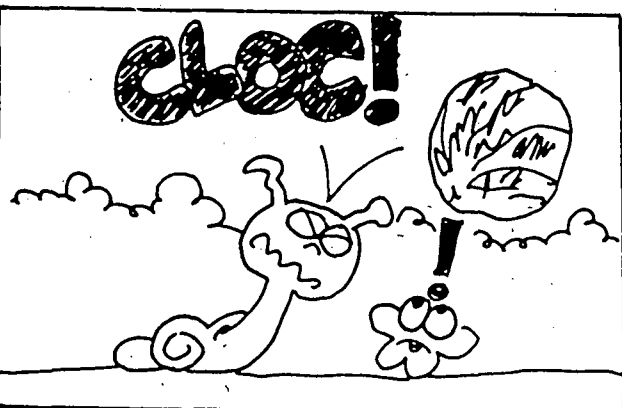
- 1 A HURTADILLAS — DONAR EL CONDOL
- 2 BOCA ABAJO — PER SI DE CAS
- 3 METER BAZA — VEURE'S EL LLAUTÓ
- 4 DAR EL PÉSAME — D'AMAGATOTIS
- 5 VÉRSELE EL PLUMERO — FICAR-HI CULLERADA
- 6 DAR MEDIA VUELTA — FER MAL EFECTE
- 7 POR SI LAS MOSCAS — DE BOCATERROSSA
- 8 DAR MALA ESPINA — GIRAR CUA

N.º 1

Ordeneu les contestacions, en català, a les següents expressions escrites en castellà.

Sol: 1-4; 2-7; 3-5; 4-1; 5-3; 6-8; 7-2; 8-6.

EMISSIONS A LA TELEVISIÓ

TV1

- Diumenge** 12.00 *La Missa*: amb la participació de la Comunitat Parroquial de Dosrius (el Maresme, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Pelegrí Bernal (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
- 13.00 *Pueblo de Dios*: Radio Voskresinnja.
- Dimarts** 02.50 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

- Dissabte** 09.30 *Últimas preguntas*: ¿Adán y Eva o María y José? ¿Qué familia queremos tener?
- Diumenge** 08.45 *Espacio interreligioso*.

CANAL 33

Signes dels temps: No hi ha programació fins a l'octubre.

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Creure, avui: Durant el mes d'agost no hi ha programació.

EMISSIONS A LA RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge 09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge 10.00 *La música religiosa*: «Assumpta Est Maria», H. 11 de Charpentier; *Jesucrist jeia en els lligams de la mort*, cantata BWV 4 de Bach.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge 15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

Dimarts

15.00 *Frontera*: programa sòcio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualitat davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; l'entrevista amb Miquel Montoliu és Graduat Social, professor de religió a l'Institut de Rubí i periodista-redactor en cap de la revista *Rubricata* de Rubí és el postulator de la causa de canonització del rector de Rubí Doctor Guardiet. Suggestiments per viure millor la vida i la «Carta dominical» del arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia

07.00 (fins a les 23.00 h.) Emissió de música i missatges, en període de proves.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL/COPE (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticiero*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: espai setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. A part té les seccions: *La paraula del bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Els sants oblidats* (narració dels sants de la setmana), *El comentari pels joves* (amb Jaume Reixach), *El significat de l'evangeli* (amb Mn. Pere Carreras), *Església Viva* (presentat per Angel Rodríguez).

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (AM 1260-FM 90-3) diumenge 9.40h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Stil de Cassà (FM 92.3-92.8) diumenge 9.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.7) diumenge 9.30h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio Shalom de Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació (presenta: Josep Maria Pont).

L'emeten:

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) dijous 20.30h.
Ràdio Arenys de Munt (FM 107) divendres 20.00h.
Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.30h.
Ràdio Sarrià (FM 87.6) diumenge 8.30h.
Ràdio Les Planes (FM 107.7) dissabte 10.00h.
Ràdio La Vall (FM 107.6) dimarts 21.00h.
Ràdio Palafrugell (FM 107.8) dimarts 14.30h.
Ona Jove Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai que compta amb el comentari del Bisbe de Girona que es publica cada setmana en el «Full Parroquial».

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.00h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

OFERTA ESPECIAL APROFITI-LA!

FINS A

8,84%

T.A.E.

Garantit
per 5 anys

Oferta especial a Caixa Penedès, aprofiti-la!
Ara els seus estalvis poden obtenir la màxima rendibilitat amb
l'estabilitat que vostè esperava a Caixa Penedès,
fins un 8,84% TAE garantit durant cinc anys.

Ah! i cobri cada mes els seus interessos.
No s'ho pensi més, a Caixa Penedès vetllem
pels seus estalvis, vetllem per vostè.
Vingui'ns a veure!

Import (En milions)	3 anys		5 anys	
	Nominal	T.A.E.	Nominal	T.A.E.
De 0,5 a 2	7,25	7,50	7,50	7,76
De 2 a 5	7,50	7,76	7,75	8,03
De 5 a 10	7,75	8,03	8,00	8,30
De 10 a 15	8,00	8,30	8,25	8,57
Major de 15	8,25	8,57	8,50	8,84

Caixa Penedès

C A D A D I A M É S

Audiència del Papa Pau VI als membres del Tribunal de la Rota Romana. El Dr. Manuel Bonet; el tercer començant per l'esquerra, observa atentament al Papa Pau, pel qual sentia una profunda estima i admiració

LLINDAR

Del Dr. Manuel Bonet, en tinc un únic record personal. Un record que es remunta al 1966, quan jo, encara seminarista, em trobava a Santa Coloma de Gramenet fent una experiència de treball manual al barri de Singuerlín. Noms com Roca, Adell, Trias, Jaume-Patrici Sayrach, Esquirol, etc., enmig d'unes grans dificultats, eren els qui integraven aleshores l'equip de preveres de la ciutat. Cada dia compartíem junts l'àpat del migdia. Alguns d'ells també compartien unes hores de treball manual a la mateixa rectoria de l'església major de Santa Coloma. No tots els seus punts de vista eren coincidents, però hi havia en tots ells un mateix anhel per portar Jesucrist al món obrer i per sostreure la imatge del clergat i de l'Església d'una visió de privilegi i de poder. D'aquella meua estada, vaig aprendre moltes coses, sobretot el coneixement directe d'una situació social tremendament injusta, que m'era desconeguda. Però també he de dir que el testimoni d'entrega

i de pobresa d'aquells companys preveres em féu un gran bé, malgrat que, amb el pas dels anys, segons quines actuacions ens hagin pogut semblar després més aviat discutibles.

Un dia, a l'hora de dinar, m'anunciaren que l'endemà vindria un «monsignore» de Roma. En parlaven amb simpatia. Es tractava del Dr. Manuel Bonet. No sé

per què, aquella vegada el dinar tingué lloc excepcionalment al pis de Mn. Joaquim Trias, amb qui jo vivia. Potser per no cridar l'atenció, atès que ja aleshores el Dr. Bonet no era gaire ben vist pel règim franquista. Vingué vestit de clergueman. El recordo baixet i força panxut, amb orelles molt destacades i amb un somriure permanent als llavis. Tenia un cert aire roncallià. Durant el dinar, els comensals l'assetjaren de preguntes, i també li exposaren algunes de les principals dificultats que vivia la diòcesi. Eren els anys força turbulents del pontificat de Don Marcelo. S'interessà per mi i per la meua experiència de treball. Fou molt amable. Em va semblar molt acollidor. Potser el que més em va cridar l'atenció fou la seva defensa del papa Pau VI. Es veia que estimava molt el papa Montini. Aquest fou tot el contacte, i encara casual, que jo vaig tenir amb el Dr. Bonet. Mai més no el tornaria a veure. Però aquell rostre no se m'esborraria mai més de la memòria.

Quan el dia 10 d'agost de 1969 se celebrà el funeral a l'església del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, el record d'aquell meu primer i únic contacte amb el Dr.

Bonet actuà amb prou força en el meu interior com per fer-me decidir a assistir a aquell acte. Allí, immers en la multitud de fidels, em va cridar l'atenció el fet que, malgrat la presència de tants bisbes concelebrants, fos un prevere el qui presidís l'Eucaristia. Es tractava de Mn. Francesc Vergés i Vives, el seu més íntim i més gran amic. Poc podia pensar jo aleshores que l'amic íntim del Dr. Bonet esdevindria pocs anys després el meu propi conseller i un meu íntim amic. La seva homilia, que fou un cant a l'amic sacerdot, de to vibrant, molt emotiva, fou també un testimoniatge d'amor a l'Església a través de la figura del seu amic: «Quan en aquests últims temps tots ens hem vist amb cor, de vegades, de queixar-nos de l'Església, quan mossèn Manel ens sentia, ell que tan sovint era el primer que ens havia ensenyat a veure quins són els defectes de l'Església, sabeu que el dolor més fort que ara li podem donar era atacar-li l'Església, la qual era el seu amor».

L'amistat amb Mn. Francesc Vergés i Vives ha fet que, després, a través de mil anècdotes, hagi tingut l'oportunitat de conèixer una mica més a fons aquell «monsignore», i que, fins i tot, hagi estat objecte de no pas poques confidències sobre l'amic sacerdot. És Mn. Francesc, tanmateix, qui té la major part de l'arxiu Bonet, sobretot pel que fa a la seva relació amb la Unió Sacerdotal de Barcelona. Caldrà esperar que algú prou competent i entès n'escrigui la biografia crítica i que aplegui i publiqui aquells seus escrits que puguin esdevenir avui més interessants.

El desembre del 1974, crec que per iniciativa de J.M. Canals i Lamiel, actualment monjo cartoixa, es publicà un volum d'homenatge a la seva figura, intitulat: «Manuel Bonet i Muixí, prevere de Barcelona. Lluitador enèrgic, sempre disposat a acceptar el risc». El pròleg, el signà el Dr. Narcís Jubany, company seu de curs, i al llarg de les seves pàgines trobem articles de Casimir Martí, Miquel Batllori, Rovira Belloso, Joan Carrera, J. Bigordà, J. Hortet, J.M. Totosaus, Pere Tena, etc. Una llista més àmplia es troba al final del volum, amb el nom de les persones —entre les quals el qui subscriu— que, amb la seva adhesió amical i la seva contribució econòmica, feren possible la publicació.

Un senzill exercici de lectura d'aquell elenc de noms, tant els dels articulistes com els de les persones adherides, capellans i laics, és avui altrament instructiu i mereix una profunda reflexió. Perquè allí, hi eren totes fent pinya, unides. En complir-se el 25è aniversari de la mort del Dr. Manuel Bonet i Muixí, ¿no fóra precisament l'actualització d'aquell gest el que, sens dubte, en constituiria ara el millor i més eficaç homenatge?

■ Manuel Valls i Serra *director*

Senzilla evocació del Dr. Manuel Bonet

ARA MATEIX

Evangelitzar les sensibilitats (1)

■ J. Carrera Planas

Tothom se n'adona: les ideologies es desdibuixen i són relativitzades, perden influència. Semblaria, a primera vista, que això hauria de comportar una certa homogeneïtzació del tarannà de la gent. Però si els compartiments ideològics es difuminen, resta viu un altre factor important de diferenciació: les sensibilitats. Aquestes són moltes i diverses. Tenen els contorns imprecisos, però no per això deixen d'influir en una direcció ben clara. Més subtils que els sistemes d'idees, són, tanmateix, reals.

Els diversos grups de persones unides per una determinada sensibilitat formen un mapa social decisiu, en el camp civil i també en el religiós. Un mapa que s'imposa, sovint, al de les famílies ideològiques. ¿Qui no ha comprovat que, per posar un exemple, en un moment determinat, un catòlic s'ha trobat, psicològicament i afectivament, més a prop d'un protestant o d'un agnòstic de la seva mateixa sensibilitat, que d'un altre catòlic de sensibilitat diferent?

Les sensibilitats són el resultat de molts components. En són un les mateixes ideologies, en sentit ampli: concepcions polítiques, religioses, nacionals... Fins i tot quan s'han afeblit o han fet crisi, persisteix la seva empremta en la sensibilitat. Hi influeixen també el sexe, la condició social, els temperaments, l'edat, la història viscuda i, sobretot, la manera com aquests factors han estat assumits.

És un fet que, en aquests moments, dins i fora de l'Església —en graus i amb modalitats diferents— hi ha sensibilitats confrontades amb ella, especialment amb algunes de les seves directrius

Faig aquesta aproximació, molt elemental, al tema de les sensibilitats, des d'un punt de vista pastoral. Des del doble objectiu de l'evangelització de la nostra societat d'avui, i d'una vivència eclesial més joiosa i més agermanada dels ja evangelitzats. El cardenal Daneels va fer, en una entrevista, aquesta interessant observació, que cito de memòria: la meua generació es va preparar per a respondre a la secularització dura, a l'ateisme materialista... i ara es troba descol·locada davant la nova sensibilitat vagament religiosa, o hinduista o esotèrica de sectors importants de joves... Potser podríem entendre l'abast d'aquesta idea en el sentit que la pastoral —tant la més clàssica i apologetica, com la més nova i testimonial— han esmerçat molts esforços en el diàleg ideològic i ara resulta que per aquesta via arriba poc a les persones immerses en una determinada sensibilitat.

És un fet que, en aquests moments, dins i fora de l'Església —en graus i amb modalitats diferents— hi ha sensibilitats confrontades amb ella, especialment amb algunes de les seves directrius. Abordar la qüestió només amb arguments sol resultar contraproduent. La reiteració d'idees, segons com, irrita més... Es tracta, sobretot, d'un problema de sensibilitat. Sense una comprensió i un punt de simpatia envers les diferents sensibilitats, resulta gairebé impossible aproximar posicions. També és veritat que la comprensió i la simpatia no són suficients... En tot cas, penso que, amb el Concili català a l'horitzó, és bo plantejar-se l'evangelització de les sensibilitats.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Així va parlar Maria en aquella ocasió quan la manca d'alguna cosa, que pot semblar supèrflua, era indispensable. El vi, aquest símbol bíblic «que alegra el cor de l'home» i que va fer falta en un moment en què l'alegria d'una festa es podia malmetre; una cosa petita, insignificant, comparat amb altres mancances infinitament més grans que formen el dolorós bagatge de la humanitat des que el món és món.

Una frase de la Mare de Déu i la circumstància que la va motivar, sempre m'ha impressionat. En ella llegeixo l'amor per tot aquell que necessita ajuda, gran o petita. La fe en Qui tot ho pot. La confiança absoluta en Ell, que no li va negar res.

Aturar-se a meditar aquesta frase i el passatge de l'Evangeli que l'emmarca, dona per a moltes hores de meditació.

El primer que em ve al cap és la generositat de Maria en la seva condició de dona. Que la fa solidària amb tots els que la envolten, que preveu les conseqüències de qualsevol necessitat per nimia que sembli i intenta solucionar-la, que està disposada a col·laborar sempre, i sofreix en veure que altres poden sofrir, estant al seu abast posar-hi algun remei.

¿Hi ha encara en la dona d'avui aquella generositat que se li ha atribuït des de sempre com una cosa inherent al seu ésser, i que està molt per sobre de la de l'home? A voltes penso que no. Però altres, vull pensar que no es pot anar en contra la naturalesa d'una essència creada així per Déu, amb aquest atribut sublim. Que precisament per sublim, la malícia de l'època està tractant de desvirtuar amb l'argument que generositat és sinònim d'ineficàcia, debilitat, o simple sentimentalisme de dona.

Una altra idea que em suggereix la intervenció de la Mare de Déu en les noces de Canà, és el convenciment que té del seu propi poder. La seva fe en el poder del Fill és tan gran, que no dubta ni un instant en fer-se partícip d'aquest poder moguda pel sentiment de l'amor que els uneix. Un amor complet, total en el qual Ella i Ell formen una simbiosi perfecta.

Aquesta força de Maria se'ns ofereix en unes noces, símbol d'alegria perquè implica unió. Perquè unió suposa amor, l'amor és sempre motiu de felicitat, i la felicitat «alegra el cor de l'home» com el vi que arriba a faltar en un moment de goig. Però Ella era allà. Havia donat a llum l'Amor del Pare, era dona, i comprenia el que en aquella circumstància d'alegria podia ser motiu d'infelicitat.

El poder del seu Fill estava al seu abast, i absolutament convençuda, hi posa remei. La resposta que va obtenir podia haver-la desanimat però no fou així. «Feu tot el que Ell us digui».

Fa pensar aquesta confiança absoluta nascuda de l'Amor.

Si només els homes sabéssim fer el que Ell ens diu, si trobés orelles per escoltar... Si trobés mentalitats per entendre, cors en els quals confiar... Maria no dubtà. Sabia la resposta per endavant.

Però és molt difícil per a nosaltres ser així! Les nostres orelles són sordes perquè la nostra fe és interessada i el nostre amor cobdiciós. Volem sentir el que demanem, no el que Ell ens

«Fill, no tenen vi»

■ Maria Teresa Conde Rosales

demana. Per això són sordes les nostres orelles, estretes les nostres mentalitats, mesquins els nostres cors. Perquè on no hi ha confiança plena, sempre hi ha la desconfiança.

No volem sentir «el que Ell ens diu», perquè la nostra fe només espera a què Ell ens escolti. Pretenem donar-li el nostre petit amor, perquè som incapaços d'entendre el seu, immens, sense mida.

La Mare de Déu sí que ho entenia i per això la seva confiança era absoluta.

I penso en Ella per intentar sentir, entendre, estimar.

I m'encomano a Ella per dir-li, «no sóc res, no tinc res».

En l'esperança que potser un dia em permetrà sentir la seva veu dient-me: «Fes tot el que Ell et digui».

I d'aquesta manera l'aigua que em permet viure es converteixi en el vi que em faci sobreviure a la vida.

Maria Teresa Conde és escriptora

SABER ESCOLTAR

La maduració de l'amor

Penso en la fragilitat de moltes decisions preses pels humans. Sobretot en aquelles que, per la seva mateixa naturalesa, són irreversibles. Hom pren una determinació mentre, diguem-ho vulgarment, funciona. Cosa que succeeix en causes greus, suficients per engatjar la vida sencera. Pot tractar-se tant del matrimoni com de la vocació. S'addueix que les circumstàncies canvien i que llavors s'ha d'anar a una altra iniciativa. El compromís no mereix tal nom i la paraula donada sembla devaluada. Tot té el comú denominador de la fragilitat humana.

Tanmateix, es parteix d'un punt de mira irreal. Les persones i les institucions deceben. Calia haver-ho tingut present abans. Ni els humans ni el teixit social són mai prou perfectes. La realitat creada se situa en la imperfecció. És cosa sabuda. Els perfectes són de cinta de vídeo, patrimoni només de

la publicitat i del cinema. Nosaltres mateixos som imperfectes: ho demostra, com a mínim, el fet de deixar-nos arrossegar per la decepció, fins al punt, d'anorrear les opcions preses seriosament. En això s'adverteixen símptomes d'infantilisme.

L'amor, guia de tota opció transcendental, està cridat a madurar. Els primers sentiments de novetat fàcil i de goig ingenu han de progressar. De tal manera que, a poc a poc, es vagin situant en allò que és el veritable amor: la donació, el lliurament. Perquè, qualsevol vocació no és madura fins que no és viscuda amb el goig que dona el sentit oblatiu, és a dir, l'alegria del sacrifici. Només això és amor. Solament així es mantenen els compromisos que forgen una vida adulta.

■ Joan Guiteras

La celebració del XVIIè diumenge durant l'any, el passat 24 de juliol, ha coincidit amb el punt àlgid de la crisi rwandesa. Les imatges terribles dels camps de refugiats al Zaire, on es podia constatar la mort a cada pas, en circumstàncies de misèria absoluta, lluny de l'escalf cerimoniós de la tradició africana i de tot acompanyament humà i religiós, no s'esborren dels nostres cors. Uns dies abans, els incendis incontrolables de tantes comarques de tota la franja mediterrània amb el seu seguici de mort i destrucció, ens infonien també un sentiment d'impotència, quan no de revolta.

Un cop més, el problema del mal s'ha fet present. Un cop més ens preguntem: ¿Per què?

Hi ha mals físics, amb causes que d'alguna

Tanmateix, assenyalen com a fet positiu, el que cada cop més, la mundialització de la consciència humana, els organismes creats per voler històric dels homes a causa de veritables hecatombes i les possibilitats tècniques de prevenció i ajuda internacionals han crescut enormement. La compassió es comença a viure a nivell planetari.

Quantes matances no han existit al llarg de la història, de les que no hi ha record, i molt menys possibilitat d'ajuda, àdhuc per part dels pobles veïns!

Aquesta visió humana dels esforços conjuminats de la raó i de la bona voluntat dels homes, ens fa sentir que la lluita contra el mal continua i que, malgrat les ambigüitats regnants, podem parlar de progrés. Tanmateix, ni l'esperit ni el cor queden tranquils. ¿Hi ha algu-

pacientment fins a la fi és el qui se salvarà». (Mt 24,13)— conserva tot el seu valor.

En efecte, davant els absurds de les catàstrofes naturals i dels conflictes humans que arrabassen vides innocents, cal afirmar que si d'aquest món eliminem la creu de Crist i la seva resurrecció, tot és encara molt més difícil de comprendre i d'acceptar, tot potser cau en l'absurditat total.

L'oblació voluntària del cos del Fill de Déu, l'únic veritablement innocent, ens introdueix a la visió misteriosa del drama humà i al seu sentit, ja que la resurrecció gloriosa ve a transformar el dol en goig, i a confirmar la victòria sobre les causes radicals de tot mal, el pecat, i aquell que arrelat definitivament en el seu no a Déu, cerca de dominar pels pecats el món dels homes, és a dir, el diable.

Aleshores la història comença a aparèixer com un «núvol de testimonis» que pelegrinen cap a la pàtria promesa, en el centre de la qual Jesús obre els cors i els esperits definitivament a l'esperança:

«...Correm la cursa que tenim proposada, amb la mirada fixa en el qui ha instituït la nostra fe i la duu a terme, Jesús, el qual, en comptes de la joia que li era proposada, va suportar una creu, menyspreant-ne la ignomínia, i està assegut a la dreta del tron de Déu» (He 12,2).

Aleshores la participació al sofriment en Crist, esdevé redemptora, perquè Ell ens comunica la seva caritat en l'Esperit i paradoxalment el mal, es transforma en benedició:

«El Crist ens ha rescatat de la maledicció de la Llei fent-se maledicció per nosaltres, perquè està escrit: *Maleït tot aquell qui penja d'un patíbul*, a fi que la benedicció d'Abraham arribés en el Crist Jesús als pagans i que per la fe rebéssim la promesa de l'Esperit» (Gal 3,13-14). Acabem aquesta petita reflexió.

L'evangelí del diumenge XVIIè ens parlava de la multiplicació dels pans. És una mostra de la Providència extraordinària de Déu en una necessitat humana i corporal. La Providència ordinària de Déu no és miraculosa i demana la nostra col·laboració. Plens doncs de la seva mateixa compassió pels germans sofrents, posem els mitjans que tenim al seu servei i que la nostra fe i la nostra pregària il·luminin la nostra acció, ens preparin a assumir el dolor i arribin com un testimoni de pau a consolar els vius i els morts.

Aquesta és la victòria que venç el mal del món, la nostra fe en Aquell que abraçant-lo l'ha vençut (cf. 1 Jn 5,4), l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món.

Ferran Guillén és, Sch. P.

El mal un cop més

■ Ferran Guillén

manera provenen de les voluntats humanes —les guerres i les seves conseqüències—.

Humanament parlant, el remei contra els primers es troba en l'acció conjuminada i progressiva de la ciència i de la tècnica, i no val dir que la prevenció i el domini de certes catàstrofes naturals ha millorat moltíssim, encara que l'abús de la natura, per tècniques «salvages» pot també provocar noves catàstrofes naturals increïbles —l'energia nuclear utilitzada en bombes o sense les precaucions necessàries—.

Respecte als que hem anomenat mals històrics, el remei es trobaria en evitar els errors històrics, que tenen arrels molt variades: socials, polítiques, econòmiques, ètniques, ideològiques... fins i tot religioses. Aquí però intervé el cor humà, personal i comunitari, amb tota una complexitat sovint inextricable. Per això, les víctimes d'aquesta mena de catàstrofes ens apareixen com a innocents, però la humanitat té aquí una certa culpabilitat.

RESPIR

Torno a copiar

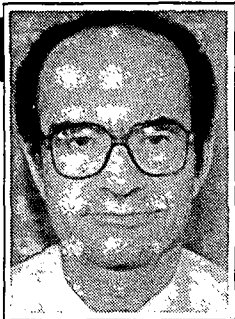
Torno a copiar, com dic al títol, i no me n'avergonyixo. Són unes altres pregàries escoltades.

«Senyor, que el vostre Esperit ens condueixi al silenci i al desert; obriu-hi per a nosaltres de la Roca una font d'aigua viva; que en la intimitat segellem de nou el nostre pacte amb una declaració d'amor.»

«Senyor, convertiu-nos, feu que avancem més enllà de nosaltres mateixos i del nostre petit món; que no ens faci por la diferència; que no ens abasardi d'acostar-nos a Vós que sou el totalment Altre.»

«Doneu-nos el sentit del seny, de la mesura, de l'austeritat; que en el nostre dejuni no oblidem els qui han de jejunar per força. Descobriu-nos el millor de nosaltres mateixos; amb el vostre amor i el dels nostres germans, enderroqueu els murs que obstaculitzen la nostra capacitat d'estimar sense límits.»

■ Miquel Estradé

na explicació per a aquests mals? ¿No sembla injust el sofriment i la mort de tants innocents?

Una possible resposta filosòfica hauria de pensar en l'harmonia de les lleis naturals en si mateixes i en el bé de la persona humana intel·ligent i lliure. Però no és la

nostra intenció aturar-nos en l'esforç de la raó metafísica.

Volem més aviat, demanar una mica de llum, a Aquell que ens ha promès d'il·luminar els nostres camins (cf. Jn 8,12).

Jesús mateix ens parla de «guerres, fams i terratrèmols» (Mt 24,7), com de signes que existiran, i que la seva primera vinguda no ha pas suprimit. És més, aquesta situació, sempre perillosa, sempre dramàtica, ens diu que provocarà l'aparició de molts «falsos profetes» i el «refredament de la caritat de molts» (Mt 24,11-12).

Malgrat doncs l'anunci de pau dels àngels a la naixença de Jesús, la pau tan desitjada no és encara definitiva. La reconciliació i la pau que la seva sang ens han procurat són llavor i penyora, i ens obliguen a ser «homes de pau», tot esperant-la en el més enllà, tot sabent-la promesa només per al seu retorn gloriós.

Això vol dir que la història humana, en els curts dies que ens toca viure-la i fer-la damunt la terra, i molt més en el seu conjunt, no deixen de ser un misteri que ens depassa. Però la recomanació de Jesús —«el qui haurà perseverat

Subscripció per ajut a l'estrena dels nous locals

Gràcies per la vostra col·laboració!

Ja estem arribant a la xifra de 2 milions i ens agradaria que pels volts de la tardor poguéssim arribar als 7 que necessitem.

Subscriptors i simpatitzants de Catalunya Cristiana continueu així fidels al nostre setmanari donant-li solidesa i preparant-li nous horitzons. Us ho agraïm de tot cor.

I a tots els que encara no ho heu fet us demanem un gest de solidaritat i de suport enviant-nos una aportació econòmica.

Cordialment: gràcies.

BANESTO — Agència Urbana n. 2018
Rambla Catalunya 79
08007 BARCELONA

Compte corrent: «Fundació Catalunya Cristiana»: 0030 2018 48 0100197 271

I les ajudes van arribant...

Suma anterior.....	2.138.900
X. X. X.	3.000
Anònim	10.000
Maria Siurana i Nicolau (Barcelona).....	6.000
Anònim.....	5.000
Anònim (Lleida).....	5.000

Fundació Catalunya Cristiana
Carrer Puiggarí 5-7, 08014 Barcelona
Tel. 490 59 88 Fax: 490 20 35

ACUDIT

Europa té un gran interès, des del 1982, de tancar les fronteres per evitar l'entrada massiva de treballadors estrangers. A partir d'aquells moments, Espanya es converteix per a nombrosos immigrants en la darrera porta per intentar accedir a una vida millor. Tanmateix, aquest estat no vol convertir-se en l'última oportunitat de la població estrangera i elabora, entre d'altres mesures, la Llei d'Estrangeria. Aquesta, en un principi pretén afavorir la integració dels estrangers a la societat espanyola, en la pràctica passa a concretar les expulsions, les multes i els requisits per a obtenir els permisos de treball i de residència.

I aquests permisos es converteixen en pedra de toc per a centenars de milers d'immigrants, la majoria dels quals solament aconseguixen el silenci administratiu per resposta, després d'haver fet correctament tots els tràmits que es demanen legalment. Aleshores, estan exposats a patir les detencions sobtades que impliquen ser repatriats al seu país d'origen sense cap garantia del que els succeirà un cop hi hagin arribat.

Un primer pas endavant

Mossèn Ignasi Marqués, que treballa en la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Mataró des del 1983, veient la situació de marginació de la immigració en general i dels negres del Maresme en particular, va pensar que calia fer alguna cosa...

I d'aquesta manera, mn. Ignasi inicià les reunions amb Càritas parroquial per trobar junts una possible resposta al problema. A partir d'aquí, s'informaren de les condicions de vida en què es trobaven. Mercè Anglada va visitar els pisos on vivien, (generalment eren habitatges petits de la perifèria o en molt mal estat del centre de la ciutat, on estaven unes 10 persones en condicions mínimes de salubritat). En preguntar-los: ¿Què podem fer per vosaltres?, van suggerir la necessitat que tenien d'aprendre bé el català i el castellà i de rebre atenció sanitària. Amb aquestes premisses bàsiques i molta acollida i comprensió, el 1984 s'inaugurà el Centre d'Acollida per a Africans «Sant Pau».

Mercè Anglada explica que «en realitat, són ells els qui ens ensenyen a acollir, amb el seu agraïment constant i la seva humilitat. La seva alegria, malgrat no tenir casa ni feina, és impactant, m'interpel·la».

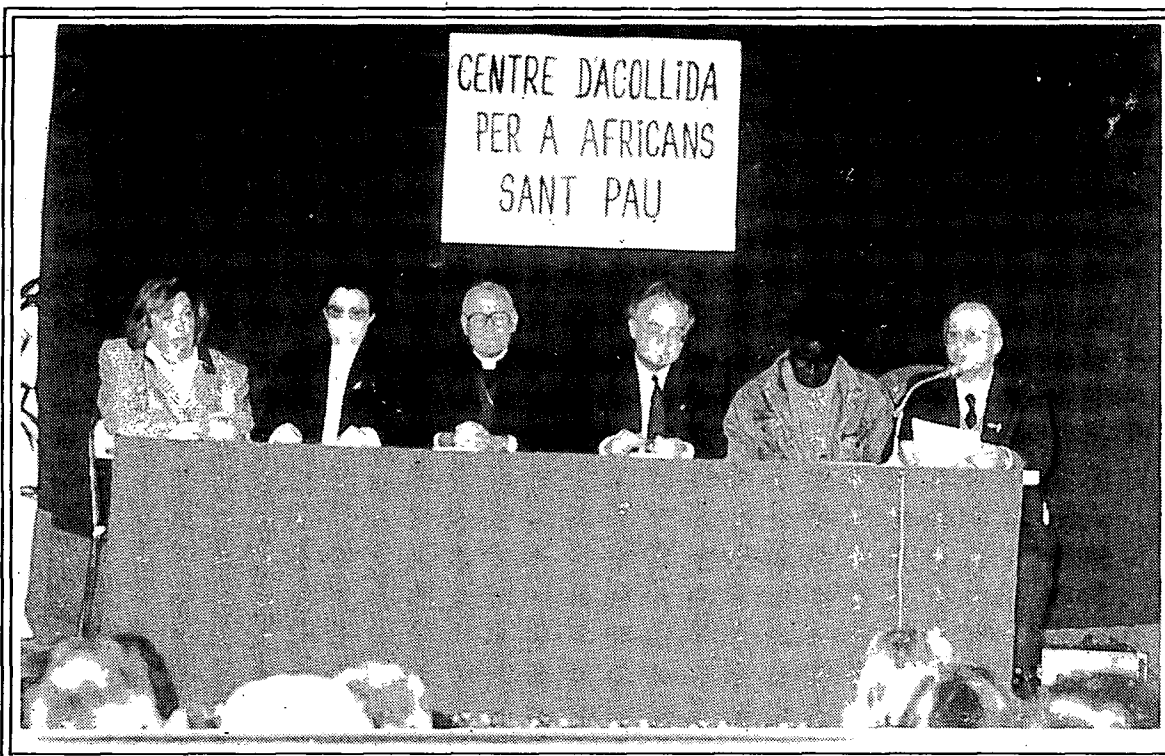
Estimar i alfabetitzar

I començaren les classes de castellà i de català en dies alterns de 20 a 22 hores. Les persones immigrades van aconseguir vèncer els seus primers recels davant la

possibilitat que se'ls volgués convertir al cristianisme, (la majoria d'elles són musulmanes), i hi sistiren. Sorpreses gratament van comentar de boca en boca en un any el grup va arribar a trenta. Fins i tot hi venien d'Arenys, Llavanes o Cabrera a citar algunes poblacions.

Lentament, el servei va millorant i cada dia es van impartir classes.

Mn. Marqués confessa amb somriure de complicitat que: *motivació d'estudiar és relativa. Mostren interès per aprendre català i castellà, i també francès, anglès, a llegir i a escriure, una mica d'aritmètica que els servirà per desenvolupar-se millor en el seu entorn. Amb tot, el caliu, el d'escoltar-los, les excursions i*

Una instantània de l'acte inaugural de les festes programades per commemorar el desè aniversari del centre. L'arquebisbe de Barcelona està assegut al mig i mn. Ignasi Marqués és l'últim de mà dreta

10 anys del Centre d'Acollida d'Africans Sant Pau de Mataró

Millorar dia a dia la vida dels immigrants

MATARÓ.— Una tasca que fuig dels absoluts per encarnar-se en la millora, dia a dia, de la vida de molts immigrants africans. Una tasca que no s'improvisa, encara que neixi de l'espontaneïtat. Una tasca que esdevé testimoni i exemple que quan la voluntat de l'home s'encamina amb decisió cap a un objectiu noble, es

vencen totes les dificultats... Potser aquestes paraules poden començar a il·lustrar el sentit dels 10 anys de funcionament del Centre d'Acollida per a Africans de Sant Pau a la ciutat de Mataró, una acció impulsada per Mn. Ignasi Marqués, l'any 1983, amb ajut de Mercè Anglada i la germana concepcionista Eufrasina Lafuente.

tides que organitzem, motivem moltíssim...».

El 1985 comencen l'atenció a les dones, la majoria estaven casades amb els homes que assenyalen a les classes i aquests veien la iniciativa amb bons ulls. Es suggereix que seria bo que elles aprenguessin a cosir a mà i a màquina (al centre poden treballar amb les màquines industrials «owerlock», de manera que és resulta més fàcil introduir-se a l'indústria tèxtil de Mataró i guanyar-se un sou). També van aprendre a llegir i a escriure, a cuinar, nocions de pediatria i de sanitat de manera que la formació impartida va esdevenir més complexa. Des de fa bastants anys, les dones segueixen l'horari de 16 a 18 hores. I els seus fills han tingut tenen assistència sanitària a l'hospital Sant Jaume i San Magdalena de Mataró.

A mesura que els assistents van augmentant, les necessitats també s'incrementaren, i per exemple, s'obrí un servei de guarderia per als més petits, mentre les seves mares anaven a classe. Avui els nens estan tots matriculats a les escoles públiques i s'ofereix un servei de reforç escolar, en el qual es barregen amb nens catalans que d'igual manera necessiten aquest ajut, aconseguint la inte-

Funciona un servei de guarderia pels més petits

gració dels uns i dels altres.

A més a més, s'ofereixen programes de prevenció per a adults respecte a diverses malalties com gripes, diarrees, tuberculosi, hepatitis, brucel·losi, dietètica, de transmissió sexual o la forma correcta d'utilitzar els medicaments.

Orientació jurídica

Si bé en una època es van produir molts abusos en la qüestió dels contractes de treball, els salaris, la regulació dels dies festius per a la població africana, avui, segons Ignasi Marquès, no passa tant, i aquesta és una experiència que també hem aportat nosaltres. Des de sempre hem donat molta importància a l'orientació jurídica. Ens vam interessar per la seva situació legal i vam ajudar a tramitar els papers. També investigàrem si existien abusos i si aquests es confirmaven els presentàvem a judici. Cal reconèixer que ens va ajudar molt l'honestat i l'interès del jutge Gimeno. Vam treballar-hi molt, sobretot els anys 1986-1988...—Fa una pausa plena d'un sentiment de vergonya—, tanmateix, solament un 5 per cent dels casos van obtenir una resposta positiva de l'Administració. Una de les repercussions més importants d'aquest temps de funcionament va ser en 1989, quan vam iniciar una campanya de recollida de signatures a fi de defensar a uns alumnes nostres que havien estat detinguts i anaven a ser expulsats, en aplicació de la Llei d'Estrangeria. La campanya ens va donar a conèixer de manera general, i van acudir a nosaltres moltes persones molts immigrants de la ciutat de la ciutat comtal, que fugien del risc de caure en la delinqüència, diu-li en una ciutat tan gran i freu. Un equip d'assistents socials de la Comissió Diocesana d'Emigració de Barcelona ens visita regularment per tramitar documents orientar els estrangers sobre les passes a seguir per regularitzar la seva situació.

Amb tot, les institucions civils han hagut de tenir en compte la tasca realitzada per aquesta entitat durant anys (el primer centre d'aquestes característiques que forma part de la Federació d'Associacions i Organitzacions Pro-Immigrants a Espanya). Fins i tot han rebut la visita d'una comissió d'emigració del Consell d'Europa, composta per 20 experts que estudiaven els corrents migratoris en la conca del Mediterrani. La manca d'interès per a obtenir beneficis i la professionalitat amorosa del seu funcionament, ha influït a l'ambaixador de Gàmbia o el cònsul marroquí, als quals quan han vingut per conèixer sobre el terreny la realitat dels guineans o marroquins immigrants a Mataró, han acceptat ser col·lits al centre Sant Pau.

Un altre punt de servei del centre és l'atenció religiosa. La ma-

joria dels immigrants africans són musulmans i necessiten de grans espais per celebrar les seves festes i els seus preceptes. Per aquest motiu, la parròquia de Sant Pere i Sant Pau acull els seus líders religiosos (imams) que arriben de París per atendre'ls, sobretot, en el mes del Ramadà.

D'altra banda, aquells que professen la religió catòlica s'han integrat a la comunitat cristiana de l'església. Un dels moments més ressonant i emotiu va ser quan dos adults de Guinea-Bissau van rebre el sagrament del baptisme. Al mateix temps, diversos cristians catòlics del grup dels refugiats polítics també s'han afegit a la comunitat de Sant Pau.

Al llarg d'aquests 10 anys, han passat pel centre més de 2.000 persones, la majoria provinents de Mali, Guinea-Conakry i Guinea-Bissau, encara que a partir del 1989 s'hi han incorporat sense cap mena de problema africans de Ghana, Sierra Leona, Libèria, Togo i Sud-àfrica, nombrosos marroquins i algunes famílies xineses, que pel fet de ser estrangeres també hi són ateses.

Quan aquests immigrants arriben a Catalunya sempre parlen de la seva terra i la seva gent, tenen moltes ganes de retornar-hi. Amb tot, en tastar el significat de la llibertat de dirigir la pròpia vida i els seus diners, ja no volen renunciar-hi. Retornar amb els seus suposaria posar-se al servei de la voluntat dels ancians i haver-los d'oferir tot el sou, perquè ells en disposin de la manera que considerin més oportuna.

Mantenir vives les tradicions

Entre el col·lectiu constant que hi havia al voltant del centre, el 1983 es va crear «Yama-Kafo» (que en la llengua mandinga vol dir: «Associació del poble»), per mantenir vives les pròpies tradicions i donar-les a conèixer a Catalunya. Des del començament, han rebut el suport de la parrò-

Un equip d'assistents socials de la Comissió Diocesana d'Emigració de Barcelona tramita documents i orienta els estrangers per legalitzar la seva situació

quia, la qual els ha cedit un despatx per al seu ús exclusiu i, quan ho necessiten, altres sales més grans, perquè puguin reunir-se (generalment més de 200 persones) per celebrar la diada de la independència del seu país d'origen, festes tribals (de les tribus: mandingues, serajoles, fules, joles, manjacs o bambares) o de commemoració d'un fet d'especial

incidència (com l'alliberament de Nelson Mandela l'11 de febrer de 1990).

Les persones d'aquesta associació estan plenes d'iniciatives, una de les quals va ser representar obres de teatre en sales comercials de Barcelona. Un dels seus actors principals, Mulie Jarju (protagonista de *Les cartes d'Alou*, Concha de Oro en el Festival Internacional de San Sebastian en 1990 i que també surt a la sèrie televisiva *Farmàcia de Guardia*), va ser un dels primers alumnes de castellà i català del centre.

El 12 de desembre de 1989 «Yama Kafo» va rebre de

als donatius particulars s'ha adquirit mobiliari d'escriptoris per a adults, televisió i vídeo per a les classes àudio-visuals i s'ha construït una senzilla cuina per poder escalfar la llet per als alumnes perquè no tinguin tant fred a l'hivern.

D'altra banda, també es recull roba en bon estat, tot tipus de mobles i d'utensilis domèstics, com, el dia que vam fer l'entrevista, en què una senyora va oferir una banyera en bon estat i una sèrie de cassoles i altres pots de cuina. Totes aquestes coses ajuden a moltes famílies a millorar la seva qualitat de vida.

de negre». Són accions esporàdiques, però que encara avui es donen. Suposo que hi ha gent inconscient entestada a trencar els llaços amicals dels catalans i africans.

D'altra banda, encara continuen arribant emigracions sobretot de Mali. L'itinerari més habitual consisteix a traslladar-se primer a Líbia, on treballen durant un temps en feines d'esclau i on són maltractats (ja que els àrabs senten un gran menyspreu pels negres), per passar via Algèria al Marroc i poder pagar la patera (l'elevat impost per poder travessar el golf en bot), amb tots els riscos que

Els africans donen molta importància a la dimensió festiva de la vida. La germana, Eufrasina Lafuente, al mig de dues dones africanes que acudeixen al centre

l'Ajuntament de Barcelona el III Premi a la Solidaritat, atorgat per l'Institut de Drets Humans de Catalunya en reconeixement «del seu treball en favor dels drets dels africans i l'intent continuat de construir unes millors relacions entre els ciutadans catalans i els africans».

Aquesta immensa tasca que és com la gota d'aigua que cau damunt la roca, ha estat possible gràcies a la dedicació generosa de molts voluntaris que any rera any han donat el seu temps, els seus valors, les seves capacitats i la seva entrega. Convé destacar la presència entusiasta i constant de la germana Concepcionista, Eufrasina Lafuente, que totes les tardes de 16 a 22 h es troba en els locals d'acollida. Ella coordina els voluntaris i les diverses activitats.

El fet que tot el personal del centre sigui voluntari i que l'església cedeixi els seus locals gratuïtament permet que es pugui realitzar aquest servei, ja que si no seria molt car. El Centre d'Acollida d'Africans de Sant Pau des del 1987 rep un ajut de la Generalitat i a partir del 1988 un de l'Ajuntament de Mataró. Gràcies a aquestes subvencions oficials i

La festa com a motiu d'unió

Amb el convenciment que tot allò que se celebra uneix el doble les persones i que en els grups no pot faltar la dimensió festiva, nombroses activitats lúdiques s'han anat realitzant en aquests 10 anys d'existència del centre. Podem enlitzar les d'aquest curs que se celebra aquesta data tan important: Entre els actes promoguts es va commemorar el Nadal amb un dinar per a totes aquelles 150 persones que estaven sense família. Els assistents a la Missa del gall van contribuir-hi portant el menjar que es va preparar per a tal ocasió.

D'igual manera s'han fet diverses excursions: el dia de Sant Joan es va anar a Sant Celoni del Montseny, a la font de riu Tordera i al campanar de Breda. Recentment, es va visitar Catalunya en Miniatura, i de mica en mica el grup va fent pinya i les amistats es consoliden.

Tanmateix, no totes les notícies entorn d'aquesta iniciativa reflecteixen entusiasme i acceptació per part de la població. Mn. Ignasi Marquès explica que: *A vegades he hagut d'esborrar alguna creu gamada pintada en les parets de la parròquia o frases com «fa pudor*

això comporta. Tots sabem dels casos en què es troben barques que arriben sense tripulants a les platges andaluses... Aquells que aconsegueixen arribar-hi, intenten trobar una ocupació sempre fugint, en la clandestinitat, amb la por al cos fins que no aconsegueixen arreglar els seus papers. Segon Ignasi Marquès: *D'entre tots els immigrants, hi ha algunes persones que es volen aprofitar de la bona voluntat. Amb tot, no són gaires i quan un treballa en un camp així ja sap que es pot trobar amb gent de tota mena, cal tenir vista».*

Deu anys del Centre d'Acollida per a Africans Sant Pau, una iniciativa que acull les persones immigrades i que apropa les seves vivències a les nostres, els nostres cors als seus. La immigració als països occidentals és una oportunitat que tenim d'obrir-nos, d'anar més enllà de les nostres idees — siguin idees blanques o africanes — i descobrir que en el món tots els homes són dignament valuosos i iguals. Els africans immigrants a Catalunya tenen la dignitat de la vida i el valor de la igualtat. Això ens possibilita plantejar-nos un canvi cap a una consciència veritablement fraterna.

■ Núria Oriol Palarea

Hussein de Jordània firma el protocol de pau amb Israel, sota l'atenta mirada del president Clinton i el primer ministre israelià, Rabin

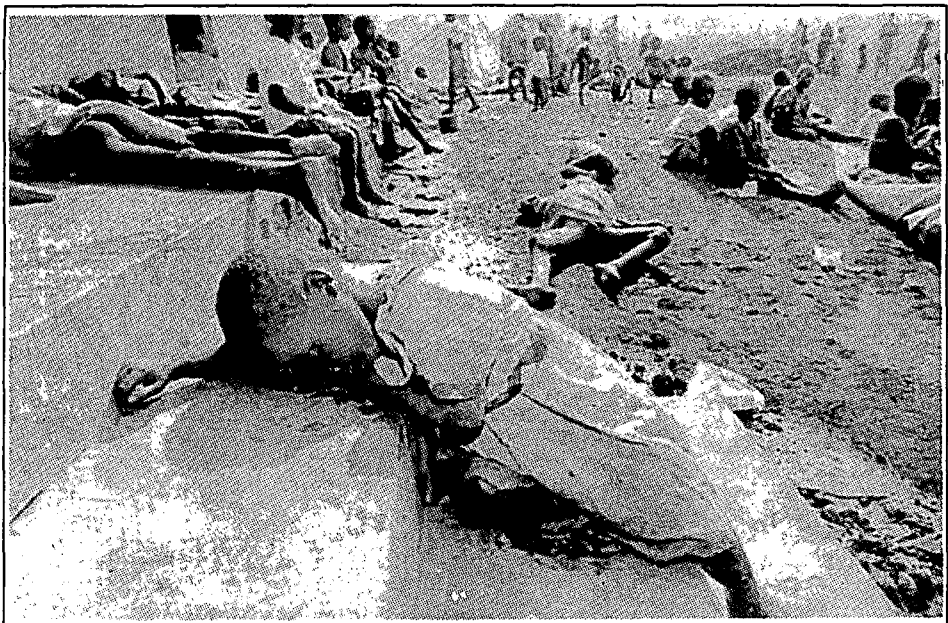
¿Fins quan durarà el cas de Cuba?

Quantes i quantes vegades hom s'ha fet aquesta pregunta sense possibilitat de resposta. Només n'hi ha una: fins que no desaparegui, per defunció o per jubilació forçosa, el dictador Castro. Mentrestant, a diari es va produint sangria entre el sofert poble cubà, molts membres del qual busquen desesperadament la fugida al continent. Com aquests que varen emprendre-la el passat 13 de juliol, amb un vaixell de reduïdes dimensions, però suficient per fer la travessia la Havana-Miami. Entre fugitius i tripulació eren unes quaranta persones, entre elles nens de poca edat. Foren atacats per remolcadors castristes que amb mangueres d'aigua a gran pressió els escombraren de la coberta i provocaren l'enfonsament del vaixell. Sota la impasible mirada dels atacants moriren tots els que buscaven la llibertat. Aquesta és la notícia tal com va arribar el primer dia. Però

ara davant l'escàndol, el govern cubà ha volgut pal·liar responsabilitats dels seus sicaris, amb una nota oficial donant compte de l'afer, que no ha fet més que confirmar el que ja se sabia: que uns pobres desenganyats i desesperats del règim busquen la sortida, i que el règim desesperadament mira de mantenir-se en el poder sigui com sigui. Els símptomes de descomposició del règim els confirma ara la notícia que el Partit Comunista Cubà (PCC) ha destituït en menys de dues setmanes a set dirigents provincials del Partit que, amb tota seguretat, o bé es desviaven ideològicament, o bé, senzillament, han volgut endurir els comandaments provincials. Mentrestant, les autoritats pretenen donar a tots aquests canvis tot el caire de «normalitat» imaginable...

Després de la guerra, el còlera...

Tot és tràgic. La guerra diuen que s'ha acabat a Rwanda amb el triomf dels tut-

Nens rwandesos malats i esgotats busquen refugi prop dels hospitals provisionals que l'ajuda internacional ha instal·lat, com ha pogut, a Goma

sis, i que aquests formaran o ja han format govern a Kigali, la capital. Però guanyar una guerra, i una guerra civil encara més, fa molt difícil enfrontar-se amb la pau i aconseguir-la per a tot el poble que, a fi de comptes és el que més ha patit, pateix i patirà. L'enorme massa de fugitius hutus que s'ha encavallat a la frontera amb el Zaire, dubta en repatriar-se per por de les possibles represàlies, i mentrestant, en el seu amuntegament humà van caient víctimes del còlera que no respecta edats. Les ajudes que arriben de l'exterior no són, de moment, suficients per resoldre el problema, i la infecció continua fent estralls, i es calcula en 60.000 les persones que moriran víctimes de la terrible malaltia que,

ho proclamen: la pau, ara com ara, és impossible als Balcans, a Bòsnia concretament. I ho serà mentre els serbis no apaquin la seva actual actitud de mantenir-se sigui com sigui sobre els terrenys conquerits. Sèrbia, Milosevic, se sent emparada per Rússia, encara que aquesta no pugui vanar-se gaire de la seva potència, que els problemes interns no li deixen desenvolupar. Però Sèrbia aguantarà mentre un bri d'esperança o d'ajut li vingui de l'Est. I qui diu esperança, diu armament per continuar les seves ofensives. Ara bé, Sèrbia es riu de les sancions que l'ONU va imposar-li ja fa molt temps. I la víctima, l'autèntica víctima, és la Bòsnia que no pot armar-se perquè contra ella hi ha dictat

Arreu del món les mobilitzacions per ajudar els refugiats rwandesos són exemplars.

A l'aeroport de Frankfurt un munt de paquets espera ser carregat a l'avió per volar cap al castigat país africà...

tanmateix, segons informes mèdics és curable i erradicable fàcilment, però si es disposa dels medicaments i les vacunes i, sobretot, l'aigua necessària. I això és el que manca. El drama dels refugiats, malauradament, no es pot resoldre amb espectaculars pluges arbitràries de paquets amb aliments o medicines... Es necessita l'esforç de serenitat del qual donen mostres aquestes organitzacions no governamentals com Médecins Mundi, Metges sense fronteres, Mans Unides, i altres institucions que sense fer soroll van fent-se càrrec de la situació aportant, abans de tot, el que més falta fa: amor sincer per a tots aquests desplaçats que pateixen els efectes de l'odi tribal que va causar aquesta guerra rwandesa i que, si no s'està atent, pot produir-se en qual-sevol altra de les nacions africanes. Cada cop d'estat que allí es produeix és, sens dubte, una nova amenaça de deflagració.

La pau impossible als Balcans

És trist haver-ho d'afirmar, però els fets

embarg d'armaments. O sigui, que Sèrbia pot atacar, mentre Bòsnia no pot adquirir armaments ni per defensar-se... I els occidentals van fent reunions i més reunions, plans i més plans que no s'accepten mai per part de Sèrbia, i Bòsnia està avocada a un altre hivern de guerra. Croats i musulmans han arribat a una entesa, i Sèrbia continua aferrada a les seves posicions. El grup de contacte, autor de l'últim pla de pau, ha proposat endurir les sancions contra Sèrbia i sembla que això es farà abans d'aixecar l'embargament d'armes pels musulmans... Però el més lamentable en aquest cas és que flota per l'aire la impressió que només resten dues opcions: deixar que el conflicte es podreixi per si mateix, o bé una decidida intervenció militar des de l'exterior... i això fa molta por!

■ Oriol Camps

El camí cap a la pau

El procés de pau al Pròxim Orient és, simbòlicament, com una mena d'escala. Molt alta, difícil, fràgil i fins i tot, de vegades, perillosa. Però, al cap i a la fi, una escala. Les comunitats en conflicte a la zona han d'intentar pujar-la d'esglaió en esglaió. Un acte senzillíssim a ull nu però difícilíssim a la pràctica. Els nombrosos èxits aconseguits en els darrers mesos i setmanes han fet que hagin quedat enrera molts graons però encara en falten molts més per assolir l'ansiejat cim de l'esmentada escala: la pau absoluta i definitiva.

La setmana passada el primer ministre israelià Yitzhak Rabin i el rei Hussein de Jordània van signar a la Casa Blanca l'anomenada «declaració de Washington» que anul·la l'estat de guerra entre Israel i Jordània. A més a més, proclama la renúncia als mètodes

violents per solucionar els conflictes pendents sobre fronteres, ús de l'aigua i trànsit entre ambdós estats. És un nou triomf de l'activitat diplomàtica de l'Administració Clinton que rememora la històrica imatge d'Arafat, líder de l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina, i Rabin, primer ministre hebreu, als jardins de la residència presidencial nord-americana, el setembre del 1993, signant l'acord que va obrir les portes al procés d'autonomia palestina a Gaza i Jericó.

La declaració conjunta de Rabin i Hussein posa solemnement el punt final a una història de quaran-

ta-sis anys de bel·ligerància entre les dues nacions, tècnicament en guerra des de la fundació de l'Estat d'Israel el 1948. L'embranchada que significa la reconciliació pública entre Israel i Jordània augmenta la pressió política sobre Síria i el Líban, els dos únics estats de la conflictiva regió que encara es mostren força reticents per dur a terme negociacions bilaterals amb l'Estat jueu. Són, per tant, uns esglaons que, abans de ser pujats, hauran de ser ben pavimentats i arranats per tal de poder resistir els possibles atacs de les forces de l'obscuritat—com assenyala Bill Clinton el dia de la cimera entre Israel i Jordània, en referència als recents atemptats antijueus comesos a Buenos Aires i Londres—. Un trajecte amb molts entrebancs pel camí.

■ Miquel Àngel Codina

Eucaristia i història de salvació

Litúrgia

■ Pere Tena

Hi ha una «lectura» del capítol 6 de l'evangeli de Joan que ens porta a descobrir-hi una síntesi de tota la història de la salvació. Amb aquesta lectura s'il·lumina des d'un altre angle el sentit de l'Eucaristia, i ens ajuda a comprendre el lligam existent entre la Paraula i el Sagrament.

A poc a poc, de manera explícita o menys, el capítol 6 va refermant-se a les diverses etapes de la revelació, relacionant-les amb la persona de Jesús i amb l'Eucaristia.

La llei i els Profetes

El signe dels pans amb que s'inaugura tota la secció és un teixit d'al·lusions als llibres de la llei i dels Profetes. D'entrada, el marc temporal: «la Pasqua, la festa dels jueus» (v. 4); en acabar el capítol. Jesús parlarà de la seva Pasqua: «¿què direu quan veureu el Fill de l'home pujant on era abans? És l'Esperit qui dóna vida» (vv. 62-63 a). Així la promesa i el do de l'Eucaristia resten emmarcats per la Pasqua: l'Eucaristia mateixa és la Pasqua de Crist lliurada a l'Església.

La multiplicació de pans feta al desert és, òbviament, una referència al Mannà, aliment del desert, donat per Déu al poble. Així ho entenen els jueus, i així ho testifica també Jesús. Estem, per tant, en la perspectiva de l'Èxode i del nou Èxode. La diferència substancial està en la força vital de l'aliment: el mannà no evitava la mort, mentre que el pa que Jesús és i dóna, ofereix la vida eterna.

D'altra banda, però, el signe dels pans s'apropa signe profètic d'Eliseu en molts

trets narratius: pans d'ordi, dubtes sobre la possibilitat de que tothom pugui menjar, distribució a tothom segons el desig (vegeu 2 Reis 4,42-44). Igualment és significativa la reacció de la multitud, aclamació messiànica no oportuna en aquell moment; és el tema del messianisme de Jesús com a servent.

Els orígens

La fórmula «pa de vida», que està en el centre d'aquest text, és paral·lela a les fórmules «arbre de la vida», «aigua de la vida». Aquestes fórmules pertanyen a la literatura que narra els orígens i a la literatura apocalíptica que és la visió renovada d'aquests orígens. Podríem dir que es tracta d'un «llenguatge del Paradís». El tema «vida» està dominant allò de més radical que hi ha en la relació entre Déu i l'home: que l'home visqui és un do de Déu, mentre que la mort ha estat introduïda pel diable. En el capítol 6, «pa de vida» és sinònim amb «pa vivent baixat del cel»; d'aquesta manera la fórmula resulta fortament personalitzada: Jesús és la Vida del món, ve per a donar vida eterna, ve a ressuscitar els qui creuen en Ell. Sant Ireneu, en la seva teologia, destacarà fortament aquest efecte de l'Eucaristia.

Hi ha, però, altres al·lusions més subtils als temes i al llenguatge dels orígens. Una és la referència a l'obra (=el treball) que el Pare vol. Déu, en efecte, va encarregar un treball a l'home en el Paradís. Ara, el «treball» que Déu vol de l'home és que

cregui en el Fill de l'home (vegeu Joan 6,28-29). D'aquesta manera queda assenyalada la fe en Crist com el primer pas per retornar al Paradís.

Una altra referència que corrobora el que ara mateix s'ha dit, és la frase de Jesús: «Jo no trauré pas fora ningú, que vingui a mi» (Joan 6,37). Estar amb Jesús és estar en el Paradís, la fe en Ell no enganya. No massa llunyana, ressona la paraula al bon lladre: «Avui seràs amb mi al Paradís» (Lluc 23,43).

L'Eucaristia és el misteri de la fe. A la conclusió de tot el discurs, hi ha la professió de fe de Pere: «Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (Joan 6,69). Els Dotze representen el germen de l'Església de la fe que, en l'Eucaristia, i per l'Eucaristia, «està amb Jesús en el paradís».

La nova aliança

En el sopar, Jesús va donar als deixebles els calze com a «Sang de l'aliança nova i eterna». El tema de la nova aliança està present en el capítol 6 amb diverses referències.

La primera és la cita que Jesús fa, d'una manera general, «dels profetes»: «Tots seran instruits per Déu» (Joan 6,45). En efecte, el coneixement de Déu, interior, directe, és una de les característiques que els profetes anunciaven per als temps nous (vegeu Is. 54,13; Jer. 31,34). Aquest darrer text és clàssic, sobretot tenint en compte el que precedeix: «posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en el seu cor» (Jer. 31,33).

No massa diferent de l'anunci d'Ezequiel: «Posaré el meu Esperit dins vostre, i faré que seguïu els meus preceptes» (Ez. 36,27).

La segona és l'acompliment d'aquesta promesa, al·lusió al final del discurs: «És l'Esperit que dóna vida» (Joan 6,63). En efecte, és l'Esperit, donat per Jesús ressuscitat, el que fa que ho coneguem tot; i Esperit és el que dóna coneixement (vegeu 1 Joan 2, 20,27-28).

El discurs de Jesús sobre el pa de vida, el do mateix del pa viu baixat del cel, la veritat de la carn i la sang del Senyor lliurats com a veritable menjar i com a veritable beguda, només poden ésser realitat, i poden ser acceptats per la gràcia de l'Esperit Sant.

El menjar de la saviesa

No és només en aquest capítol 6 que l'evangelista Joan està emparentat amb els temes, el llenguatge, i les imatges dels llibres sapiencials.

La invitació a menjar i beure de la taula preparada es troba en Proverbis 9,1-6. En el Siràcida, hi ha l'expressió antitètica de la de Joan 6,35 (vegeu Sir. 24,21). Jesús és la plenitud; Ell sacia plenament la fam i la sed. Estem en el signe dels pans «en repartint tant com en volien».

Amb aquesta referència als llibres sapiencials es completa el conjunt de la revelació de Déu. Tal com el discurs del pa de vida ens l'ofereix per fer-nos veure com l'Eucaristia està al centre mateix de l'Església que viu «sota la Paraula de Déu».

Pere Tena és bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge XIX durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

*Amb la força d'aquell aliment
camina fins a la muntanya de Déu*

Lectura del primer llibre dels Reis

19: En aquell temps, 4Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, pregant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares.» 5Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja.» 6Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un cànir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. 7L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer.» 8Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

Paraula de Déu.

Salm responsorial 33 (R. v. 9a)

2Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
3La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.
R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

4Tots amb mi glorifiqueu el Senyor;
exaltem plegats el seu nom.
5He demanat al Senyor que em guíés;
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.
6Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
7Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. R.
8Acampa l'àngel del Senyor
entorn dels seus fidels, per protegir-los.
9Tasteu, i veureu que n'és, de bo, el Senyor;
feliç l'home que s'hi refugia. R.

Lectura segona

Viviu estimant igual com el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

4: Germans, 30no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. 31Lluny de vosaltres tot malhumor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. 32Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist.

5: 1Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare. 2Viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com una víctima d'olor agradable.
Paraula de Déu.

Al·leluia (Jo 6:51) o un altre

Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa viurà per sempre.

Evangelí

Jo sóc el pa viu baixat del cel

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

6: En aquell temps, 41els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, 42i es preguntaven: «Aquest, ¿no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, ¿i ara diu que ha baixat del cel?»

43Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. 44Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui vénen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. 45Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruits per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après vénen a mi. 46No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. 47Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. 48Jo sóc el pa que dóna la vida. 49Els vostres pares, tot i haver menjat el mannà en el desert, moriren, 50però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. 51Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn, perquè doni vida al món.»
Paraula del Senyor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: B; ferial: II)

SETMANA 19 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 3a)

AGOST:

7. Diumenge 19 durant l'any: *verd*. Lectures: 1R 19:4-8 (Salm 33) / Ef 4:30 - 5:2 / Jo 6:41-51.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Sixt II, papa (grec), i companys (els seus 4 diaques), màrtirs; sant Gaietà (Cayetano), prevere (fundador dels Teatins: CR). Sant Albert Tràpani o de Sicília, prevere (carmelita).

Festes majors: Alcoletge, Anglès, Artés, les Borges Blanques, Castellfolit del Boix, Castellví de la Marca, Collbató, Gaià, Gadesa, Ger, Gombren, Josa del Cadí, Lliçà d'Amunt, Montmajor, Mont-ral, Riells, la Rodonella (Cercs), Sant Andreu de la Barca, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Pau de Segúries, Sant Quirze del Vallès, Santa Coloma de Gramenet, Santa Eugènia de Berga, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Perpètua de Mogoda, Sarrià de Dalt, Sentmenat, Tiurana, Tortosa i Vidreres.

8. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: Ez 1:2-5.24-28c (Salm 148) / Mt 17:22-27.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Domènec (Domingo) de Guzman, prevere (fundador dels Dominicans: OP); sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, màrtirs.

9. Dimarts. Del dia: *verd*. Lectures: Ez 2:8 - 3:4 (Salm 118) / Mt 18:1-5.10.12-14.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Domicià, bisbe; sant Romà, màrtir (soldat); sant Esteve, bisbe i màrtir; beata Teresa-Beneta de la Creu, màrtir (carmelitana).

Festes majors: Sisquer.

10. Dimecres. Festa de sant Llorenç, diaca (hispànic) i màrtir (a Roma): *vermell*. Lectures: 2C 9:6-10 (Salm 111) / Jo 12:24-26.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Deodat o Adeodat (proletari); santa Astèria, verge i màrtir.

Festes majors: Argençola, Bescanó, Botarell, Castelló d'Empúries, Coldejou, Das, la Galera, Gaserans, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, Maçanet de la Selva, Preixana, Pinell de Brai, Sant Climent de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Llorenç de les Arenes, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Llorenç de Morunys, Sant Llorenç de la Muga, Sant Llorenç Savall, Ullastret, Vilalba dels Arcs i Vila-rodona.

11. Dijous. Memòria de santa Clara, verge (d'Assís, fundadora de les Clarisses: OSC; patrona de la televisió): *blanc*. Lectures del dia: Ez 12:1-12 (Salm 77) / Mt 18:21 - 19:1.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Tiburci, màrtir; santa Susanna, verge i màrtir.

Festes majors: Granyena de Segarra i Santa Susanna.

12. Divendres. Del dia: *verd*. Lectures: Ez 16:1-15.60.63 (Is 12) / Mt 19:3-12.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, màrtir (mare de santa Afra); beat Innocenci XI, papa; beat Joan de Rieti, religiós (agustinà).

13. Dissabte. Del dia: *verd*. Lectures: Ez 18:1-10.13b.30-32 (Salm 50) / Mt 19:13-15. Vespres de demà.

MEMÒRIA LLIURE: Sant Poncià, papa, i sant Hipòlit, prevere, màrtirs (*vermell*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Cassià, màrtir (mestre); santa Concòrdia, màrtir; santa Aurora, verge i màrtir; santa Centola, verge i màrtir.

Festes majors: Belcaire d'Urgell i les Piles.

LA BÍBLIA A L'ABAST

(1R 19:4-8)

El pa de la fortaleza

■ Josep M. Aragonès

Elies fuig

L'any passat —en el cicle A de lectures bíbliques del leccionari de la missa dominical—, també en aquest diumenge dinovè del temps de durant l'any, llegim una perícopa del c. 19 del primer llibre dels Reis. Era la perícopa (vv. 9a. 11-13a) que segueix immediatament a la que avui proclamem. En el cicle C, l'any vinent, el diumenge 13 de durant l'any, tornarem a llegir una altra de les perícopes d'aquest c. (vv. 16b-19-21). Així en els tres cicles de lectura haurem llegit gairebé tot el c. 19, que forma part de l'anomenat cicle d'Elies (1R 17-2R 1).

La tercera narració del cicle d'Elies, ens conta la fugida del profeta cap al desert, amenaçat de mort per la reina Jezabel. (Per a situar la perícopa que llegim avui en el context del c. 19, podeu veure la primera part del comentari que vam dedicar a 1R 19:9a. 11-12-13a, el diumenge 19 d.a. del Cicle A). Després de la victòria d'Elies —la victòria de Jahveh— sobre els profetes de Baal, al Carmel, i acabada la sequera que havia afligit el país i que Israel recordarà en la seva memòria durant molts anys, la reina, enfurismada contra el profeta que havia promogut tot aquell moviment pro-jahvista, es llança a la seva persecució. Elies tem per la seva vida i fuig (v. 3). És un moviment primitiu, de conservació, que intenta escapar de les mans de qui el vol atrapar. Per això no té ni direcció ni cap intenció concreta d'anar enlloc, que guii els passos del profeta atribolat. Simplement fuig al desert, a la terra de ningú i de tots. Al final del primer dia de vagar pel desert, el cansament i el desànim han fet presa d'Elies. El profeta se sent fatigat, abandonat a la pròpia sort, desmoralitzat. És el moment de la seva pregària desesperada: *Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares, que també han mort* (v. 4b). Vet aquí una pregària que molts han fet —hem fet— en més d'una ocasió. Experimentat un fracàs, o molts, ens hem sentit lluny de tot i de tot-hom, fins de Déu mateix. Llavors, abandonada l'esperança, hem deixat caure els braços. L'única solució que se'ns ha acudit, ha estat fugir. Fugir definitivament de la terra dels vius. I com que la fe no ens ha permès tirar mà del suïcidi, hem demanat a Déu que se'ns endugués. La nostra pregària no era valenta. Era filla del destret. Una vegada més als plans de Déu, hi oposàvem els nostres plans. I una vegada més anàvem errats. Tanmateix era una pregària, que arriba fins a Déu i que ell escolta.

El pa del caminant de Déu

I Déu acollí i escoltà la pregària del seu profeta. La pregària de la desesperació demanava la mort. La resposta de Déu és el pa que renova les forces —afirma l'esperança— del profeta retut i el convida a seguir endavant pel camí de la vida. Elies, havent pregat, es disposa a morir. *S'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí* (v. 5a). La són és vista com una imatge de la mort. Elies esperava no despertar-se més. En aquesta situació actual la revelació de Déu. No, no has acabat encara la teva missió, has de seguir el teu camí. Per això tens necessitat d'aliment. Aliment del cos, certament, però també, i sobretot, aliment de l'esperit que et doni nova moral. És la fe, que cal urgentment alimentar, i l'esperança en l'auxili de Déu per seguir il·lusionat en el camí del seu servei. *Aixeca't i menja* (v. 5b). La visió insisteix i ara li diu: *Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer* (v. 6b). L'aliment de Déu —la seva resposta— ha donat noves forces al profeta. Ja no és un vagabund. Tampoc no és ja un fugitiu de la persecució humana. Ha deixat de ser un desesperat. Ara és un creient que va a la recerca de Déu. *Amb la força d'aquell aliment, caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu* (v. 8). La quarantena de la peregrinació vol indicar-nos una etapa important de la vida del profeta: l'etapa de la seva conversió. Gràcies al pa de la fortaleza, que Jahveh li ha fet menjar, Elies s'ha convertit de nou en el qui anuncia amb intrepidesa les paraules de Jahveh. Elies —Jahveh-és-el-meu-Déu— serà el gran lluitador de la causa del jahvisme enfront de la introducció de Baal que s'ensenyorejava d'Israel.

«Jo sóc el Pa...»

En la intenció del leccionari litúrgic, aquesta perícopa serveix per introduir-nos a la lectura de l'evangeli (Jo 6:41-51). Remarquem-ne els vv. 44 i 48s. L'atracció del Pare: *Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat*, amb la promesa de la resurrecció: *I, els qui vénen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia* (v. 44). I la gran revelació de Jesús-pa-de-vida-per sempre: *Jo sóc el pa que dona la vida... Qui menja aquest pa viurà per sempre* (vv. 48-51). La vida de Jesús i la seva eucaristia són el pa dels forts, el pa que, comunicant-nos la vida, ens dona la fortaleza necessària per fer front a totes les dificultats que puguin alçar-se en el nostre camí —en el nostre pelegrinatge— per aquest món cap a Déu. «El pa dels àngels, fet aliment de vianants», com diu sant Tomàs en la Seqüència de la missa del Corpus.

Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Quan Déu tornà a trobar el seu lloc i jo el meu

Aprendre a pregar és quelcom que necessita temps. Però, ¿qué és pregar? ¿Què hi ha en l'oració tan gran o tan terrible que ens fa tanta por? Ho hem oblidat. De tal manera que ens hem allunyat de l'oració, que hem arribat a creure que és una activitat merament humana, una crida, un raonament. Ja no sabem que és Déu el qui prega amb nosaltres. Tots cometem pel que fa a l'oració l'error de Chantecler en creure que amb els seus cants feia sortir el sol. ¡S'afigurava que el sol es despertava amb la seva veu, i que si malauradament algun dia Chantecler s'oblidés de cantar, el sol no sortiria! La realitat és molt més bella del que suposava Chantecler. El sol és qui el despertava al primer raig de l'albada.

Pregar és posar-se sota l'influx de l'Esperit Sant, asseurensar-se, recollir-se per deixar sorgir, filtrar-se i brollar el més profund que hi han en nosaltres i fer-nos dòcils a un altre que prega en nosaltres.

Pregar és posar-se a l'uníson amb algú més gran que

un mateix, és deixar que en nosaltres es desperti i desbordi l'alegria i l'amor del Fill al seu Pare. El Pare estima una sola pregària, només escolta amb alegria i complaença infinites la pregària incessant d'amor, desig, reverència, admiració, respecte i acció de gràcies que brolla del cor del Fill vers el seu Pare. Tota pregària veritable és unió a aquesta oració. Pregat és deixar que pugui del nostre cor als nostres llavis l'amor del Fill al Pare: l'Esperit Sant.

Pregar és posar-se a disposició de Déu de tal manera que li deixem fer en nosaltres durant una estona allò que vol fer des de sempre i mai no li deixem temps per fer-ho.

Així és com nostre Senyor va pregar. Començà per dir: *si és possible, que aquest calze s'allunyi de mi*. (Mt 26, 39). I perquè va estar diverses hores en oració, deia quan va aixecar-se: *No es faci com jo vull, sinó com vós voleu* (ibid.).

Procurem pregar així. Procurem oferir-nos a aquest poder transformador i veurem que sota l'influx de la pregària

es modifiquen les disposicions que hi portàrem. Vivim oprimits per les nostres càrregues, angoixats per mil preocupacions, per la depressió, el rancor, l'obsessió o la por. Mai no podem alliberar-nos d'això nosaltres sols. Ens encadenen a la terra i ens ofeguen.

Però, heus ací que en la pregària lentament Déu sorgeix, Déu intervé, Déu es manifesta, Déu es fa Déu davant nostre. I aleshores tots els nusos es desfan, les muntanyes desapareixen; no sabem què ha esdevingut, però el cert és que ara sembla que flotin al nostre voltant. És veritat que la pregària trasllada les muntanyes. Quan Déu s'ha fet novament Déu davant nostre, tot ha canviat malgrat que tot continui igual: totes les nostres preguntes han trobat resposta, senzillament perquè Déu ha tornat a trobar el seu lloc i jo el meu.

■ François-Louis Dupire
«Prêtre et Apôtre»

VILANOVA

I LA GELTRÚ

especial

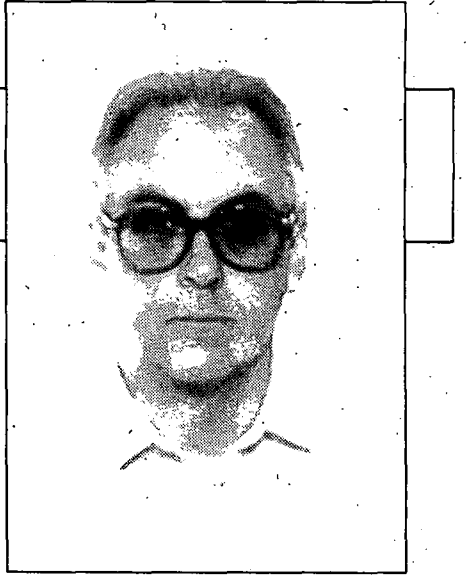
L'Església a Vilanova i la Geltrú

Els cristians catòlics de Vilanova i la Geltrú s'apleguen en quatre comunitats parroquials: Santa Maria de la Geltrú (la més antiga), Sant Antoni Abat, la Immaculada Concepció (Mar) i Sant Joan Baptista. A més hi ha la comunitat de Sant Pere del Tacó, filial de la parròquia de la Geltrú. Cadascuna d'aquestes comunitats celebra la seva festa patronal: la Geltrú el dia 15 d'agost, Sant Antoni Abat el 17 de gener, la

parròquia de Mar el 8 de desembre, Sant Joan Baptista el 24 de juny i el Tacó el dia 29 del mateix mes. Les cinc comunitats celebren conjuntament la solemnitat de la Mare de Déu de les Neus el dia 5 d'agost, Festa Major de la ciutat.

L'esmentada festa fou instaurada l'any 1784 segons consta en el «Llibre de notes per lo govern del rector de Vilanova» que es guarda en l'Arxiu de la Parròquia de

Sant Antoni Abat, quan «se acorda en junta de Parroquia del mes de maig de 1784 pendrer algun St. per Patró, a fi de que ab son merit i valiment envers nostre Deu y Sr. nos alcansas lo remey contra las pedregadas que annualment destruiexen los fruits majorment de las vinyas... i li apareixda que ningun Patró de mes valiment i merit se podia pendrer, y que mes acreditadas ser nostre Advocat que la Verge Ssma. de las Neus».

Jaume Berdoy i Alemany

El patrocini de la Mare de Déu de les Neus agermana els catòlics de Vilanova i la Geltrú que, si bé s'apleguen, com hem dit, en diverses parròquies, realitzen conjuntament algunes activitats pastorals. Des de fa anys existeix la Caritas interparroquial i l'equip interparroquial d'acollidors de promesos. La pastoral de joves s'organitza a nivell de les quatre parròquies i compta també amb una coordinadora. I cada any, per Quaresma, es programen unes conferències que ténen per destinataris tots els cristians de la ciutat. Mensualment els rectors de les quatre parròquies ens reunim per anar avançant conjuntament; un dels fruits d'aquestes reunions és l'organització del «Romiatge de les quatre parròquies de Vilanova i la Geltrú a Montserrat» que tindrà lloc del 21 al 26 de setembre. De cara al curs vinent tenim el projecte de crear el consell pastoral interparroquial, la coordinadora de la catequesi d'infants i adolescents i el voluntariat de joves i adults.

Creiem que és importan-

tíssim coordinar la nostra acció pastoral, i caminar plegats, com a signe de comunió eclesial. Ens hi empeny de manera especial la propera celebració del Concili Provincial Tarraconense, que en el seu document preparatori sobre la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies recorda que «l'Esperit guia l'Església vers la veritat completa i la unifica en la comunió i en el ministeri... L'Església gràcies a l'Esperit és comunió fraterna de persones, i el ministeri és servei a la unitat en la seva visibilitat eclesial» (Doc. de treball sobre el quart tema 1.1.3).

Que la Mare de Déu de les Neus ens deslliuri de la pedregada de l'individualisme i ens faci la gràcia de la fraternitat, a fi que l'Evangeli que anunciem sigui creïble i la comunitat dels seguidors de Jesús creixi en nombre i qualitat.

Jaume Berdoy i Alemany

rector de la parròquia de Sant Antoni Abat i arxiprest de Vilanova i la Geltrú

Arriben les festes de la Mare de Déu de les Neus, Patrona de Vilanova i la Geltrú, i m'és un goig poder felicitar tots els vilanovins des d'aquestes pàgines —sempre tan obertes— de Catalunya Cristiana. La Festa Major ens ofereix l'oportunitat de retrobar-nos com a famílies i com a ciutat, i és un bon moment per mirar enrere i descobrir el que junts anem vivint i el que Déu va regalant-nos en el camí de la vida. No és una festa qualsevol; és la Festa Major, que per força hem de desitjar que sigui un tast de la festa del Cel.

Aviat farà un any que estic al vostre servei com a Bisbe auxiliar, encarregat de la Demarcació episcopal del Garraf-Penedès-Baix Llobregat, i us puc assegurar que ha estat tota una descoberta de la vida de l'Esperit que batega en els cors de les persones, en els serveis i treballs de les parròquies, en l'apostolat dels nostres moviments, en les iniciatives de tantes persones de bona voluntat que, des de llocs ben diversos, fan anar endavant els projectes de Déu. En dono gràcies, amb agraïment, al Senyor.

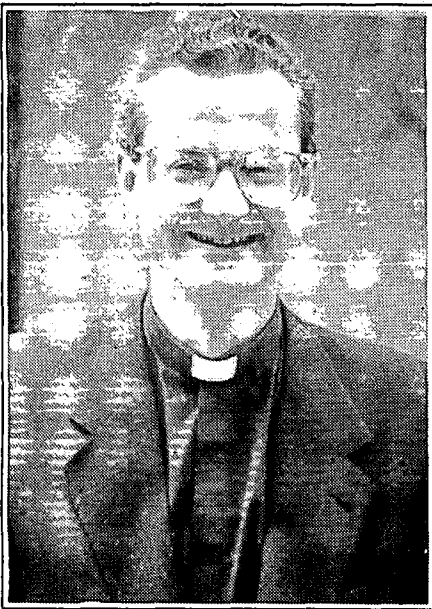
En diverses ocasions he anat venint a Vilanova i al Garraf durant aquest darrer curs i sempre hi he trobat unes comunitats cristianes molt vives i amb anhel d'anunciar l'Evangeli amb paraules i amb fets. Cristians especialment sensibles i presents a la vida de les institucions i dels barris de la ciutat. Penso ara en les visites que he pogut realitzar a totes les parròquies i esglésies: St. Antoni, Sta. Maria de

la Geltrú, St. Joan, La Immaculada i St. Pere, St. Pere del Tacó i Sta. Eulàlia de les Roquetes. En reunions i trobades he pogut presentar personalment el Nou Catecisme de l'Església, aportar la meua reflexió sobre la presència dels cristians enmig de la nostra societat als locals del «Diari de Vilanova» i escoltar amb atenció els Consells Parroquials i les comunitats religioses de la ciutat. He conegut de prop alguns grups més específics: els joves, amb les celebra-

cions de la confirmació i amb la seva Setmana Santa i la seva vetlla de pregària del Divendres Sant; els immigrants amb la seva Missa Rociera a St. Joan; els de Caritas amb el seu estand a la Rambla; els del Grup Instrumental de la Geltrú; els pescadors amb la processó de St. Pere i la festa al mateix moll dels pescadors; els portants del Sant Crist amb la processó tan fervorosa de Divendres Sant... Tot, realitats vives i magnífiques que m'han fet estimar molt Vilanova i els Vilanovins. Manteniu-vos en aquest bon estil de ser i de fer!

Per tot això jo m'alegro amb vosaltres d'aquesta «nostra» Festa Major i us desitjo que la celebriu amb alegria i sentit cristià, que és obertura a l'altre, solidaritat amb el qui pateix i reconciliació amb tothom. Que la Mare de Déu de les Neus continuï ajudant-nos i portant-nos cap al Crist! Gràcies per la bona acollida que m'heu dispensat. Em teniu al vostre servei i a la vostra disposició.

† Joan Enric Vives
Bisbe auxiliar de Barcelona

Mons. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona, demarcació de la zona

Dia 15 d'agost

Festa Major de Santa Maria de la Geltrú

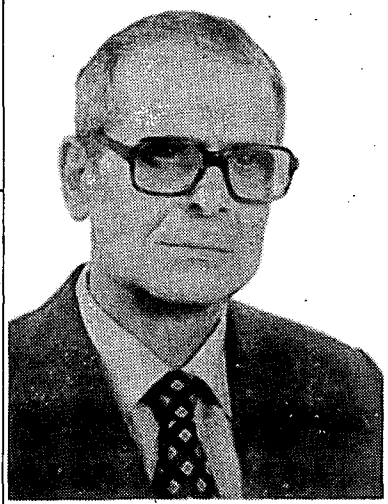
A dos quarts d'onze, celebració de la Missa en honor de l'Assumpció de la Mare de Déu.
Tot seguit, sortida festiva d'Ofici.

Vespre, a dos quarts de nou. Solemnes Vespres.

Tot seguit després de les Vespres, el Grup Instrumental de la Parròquia ens oferirà un concert de música popular catalana.

VILANOVA

I LA GELTRÚ *especial*

El Sr. Bonaventura Orriols fou qui donà la conferència sobre la Federació de Joves Cristians a Vilanova i la Geltrú

Història de la Federació de Joves Cristians a Vilanova i la Geltrú

El setmanari «Flama»

Després de fer un petit repàs del que va significar el setmanari «Flama» pel manteniment de la germanor fejecista i la seva expansió es va referir a la gran fortuna que va tenir la F.J.C. de poder comptar des del començament amb un equip excepcional de dirigents que «van influir —digué— de manera decisiva en molts de nosaltres». A través de cites constants d'escrits de Flama i de diversos autors, així com de contactes i relació personal que va tenir amb els interessats, Orriols va glossar amb termes molt efusius les figures de Fèlix Millet i Pere Tarrés i el que van representar juntament amb els seus companys del Consell Federal, per l'enorme vitalitat i ràpida expansió que va tenir la Federació.

La implantació dels dos Grups a Vilanova i la Geltrú, «L'Arquebisbe Armanyà» a La Geltrú i el «Mare Nostrum» a la Immaculada de Mar, va ser descrita amb tota classe de detalls: consiliaris, directius, militants destacats per algun motiu. Va recordar la constitució de la Unió Local dels dos Grups que va trobar la col·laboració i el suport de la gent del Cercle Catòlic i les seves dependències, l'assistència al Congrés de l'abril del 1934, amb el grandíol acte inoblidable de l'Olimpia.

Va ser molt emotiva la lectura d'algun tros de l'Editorial de Flama del 10 d'abril de 1936, amb motiu d'haver guanyat, els fejecistes, els campionats de Catalunya d'Atletisme, Gimnàstica i Lluita Greco-Romana.

«Per primera vegada la creu entrava en les lluites de l'Estadi... Portaven la creu de la Federació al pit, ben marcada, ben vistent. (...) Lluitaven més de 200 atletes. Quedaren classificats 12 equips. El nostre restà primer i fou declarat campió. (...) El triomf era enorme, indiscutible apoteòsic. La creu trio-

mfà a l'Estadi. Per ella lluitàrem, i amb ella i per ella triomfàrem».

Nombrosa militància

També va ser descrita la constitució a Sitges de la Unió Comarcal del Penedès Marítim, al local del Centre Social Catòlic, amb l'assistència de la nombrosa militància dels quatre Grups que la componien amb llurs banderes: els ja anomenats de La Geltrú i Mar, el «Nostra Dona del Vinyet» de Sitges, i el «Jesus Obrer» de Sant Pere de Ribes. En aquella època entre l'Alt el Baix i el Penedès Marítim funcionaven ja 19 Grups a ple rendiment.

Comes pot veure, digué l'amic Orriols, quan va sonar l'hora de la tragèdia el 1936, la gran organització de la F.J.C. de C., que ja rondava els 350 Grups escampats arreu de Catalunya, no era cosa de broma. Era una màquina posada a

punt per portar a terme el gran ideal pel que havia estat fundada el 1931.

L'actuació fejecista poc abans de la Guerra Civil i en la terrible persecució religiosa, així com amb l'actuació de l'església clandestina, va merèixer una vivíssima atenció del públic que omplia totalment l'Auditori.

Posant exemples viscuts va demostrar el gran sentit que tingué aquella estrofa profètica de l'Himne:

Al noble impuls que ens fa germans
les vides restin consagrades
som catalans i cristians
que és com dir herois dues vegades.

Fidel·litat a les arrels

Les primeres serioses clatellades, digué, les vam rebre parant una galta com a cristians, ja abans de la guerra, i no cal dir durant la història i terrible persecució.

Les segones i encara més fortes clatellades les vam rebre a l'altra galta com a catalans: Un cop finalitzada la Guerra Civil, la F.J.C. va ser dissolta sense contemplacions i va posar alguns exemples de com eren vistos els fejecistes. «La fidelitat a les arrels, a la nostra història i a la llengua catalana, era un pecat massa gros per poder ser perdonat».

La dissertació va acabar amb les sentides paraules que Fèlix Millet va pronunciar en la inauguració del Monòlit a Montserrat el 7 d'octubre de 1962.

Nosaltres no podem menys que felicitar l'Institut d'Estudis Penedesencs per l'encert a organitzar aquest cicle de conferències, i a l'amic Ventura Orriols per donar-nos a conèixer una memòria històrica sobre la Federació de Joves Cristians a Vilanova i la Geltrú que els vilanovins hem d'agrair i que de passada direm que valdria la pena que fos publicada.

Gertrudis Foix

FLAMA

Any VI - Núm. 211 • Barcelona, 10 d'abril del 1936 • 20 cts.

Hurra als vencedors

Ja són dos els Campionats generals de Catalunya que la Federació ha guanyat a l'Estadi. Ahir, el del primer Concurs Català de Gimnàstica, aconseguit triomfalment pels nostres Falcons. Ara, diumenge darrer, l'equip de la Federació ha obtingut el Campionat de Catalunya d'Atletisme de neòfits.

Fa quinze dies que a l'Estadi en Nuet, acompanyat d'en Buxó, d'en Balaguer i d'en Segura, s'emportava victoriós el trofeu Molok's. Aquest diumenge aquests companys del Grup núm. 1, acompanyats d'altres amics dels grups de Vic, integrant l'equip de la Federació, es presentaven a l'Estadi en la lluita pel Campionat de Catalunya d'Atletisme de neòfits.

Portaven la creu de la Federació al pit, ben marcada, ben vistent. —Aquells cristians! —Aquells fides de la creu! —deia irònicament el gros públic... Per primera vegada la creu entrava en les lluites de l'Estadi...

Grans núclis d'espectadors feien el buit als nostres atletes... L'avenc en la puntuació del nostre equip era rebuda amb recel... però poc a poc el glaç s'anava trencant, el treball dels nostres s'imposava i a un moment donat, davant el salt prodigiós d'en Balaguer, totes les mans aplaudiren amb entusiasme...

Lluitaven més de 200 atletes. Quedaren classificats 12 equips. El nostre restà primer i fou declarat campió. Obtingué 81 punts i dels altres onze equips el qui el seguia, és a dir, el segon, no passà de 22. El triomf era evident, enorme, indiscutible, apoteòsic. La creu triomfà a l'Estadi. Per ella lluitàrem, i amb ella i per ella triomfàrem.

La Federació sent un goig extraordinari d'aquest triomf. Ella aspira a cristianitzar-ho tot, a santificar-ho tot. Tenim una voluntat infrangible de proselitisme i de conquesta. Tenim un gran amor a tot això que és patrimoni de la nostra joventut, que és l'encís i la glòria dels nostres entusiasmes juvenils. En tota llei de cosa honesta volem ser els primers... Hem de dur un nou esperit de superació a tota la joventut de Catalunya, per bastir amb tots una nova Pàtria triomfadora...

Caldrà homenatjar els nostres atletes. Precisament s'acosta una ocasió magnífica. En la magna Assemblea del 26 del corrent s'haurà de retre als equips victoriosos l'homenatge fervent i entusiàstic de tota la Federació allí representada.

ESCOLA DIVINA PROVIDÈNCIA

• ESCOLA CONFENSIONAL CATÒLICA • CATALANA
IMPARTEIX ENSENYAMENTS DE:

EDUCACIÓ INFANTIL 3 - 4 i 5 ANYS

S'uneix a l'alegria dels vilanovins amb motiu de la Festa Major, tot desitjant-los la nostra salutació franciscana: Pau i bé.

C/. de la Providència, 1 - VILANOVA I LA GELTRÚ

TALLERS SENSO

PLANXISTERIA I PINTURA

Soldadura sobre alumini, coure i bronze

Des de l'any 1942

Unió, 101 - ☎ 893 29 07 VILANOVA I LA GELTRÚ

VILANOVA

II LA GELTRÚ *especial*

**Entrevista amb
Mn. Jaume Berdoy
i Alemany, rector
de la parròquia de
Sant Antoni Abat
de Vilanova i la
Geltrú i arxiprest
del Garraf**

da no pot prescindir del seu context. Un dels seus trets característics és l'actitud acollidora. És una Església oberta, acollidora, per tal que en el seu si s'hi puguin trobar bé els que han nascut aquí, els que han vingut de fora i els que venen a passar el cap de setmana o les vacances. L'Església de Vilanova és també respectuosa amb la diversitat de tarannàs de les persones.

—**Quina repercussió ha tingut a l'arxiprestat de Vilanova i la Geltrú la propera celebració del Concili Provincial Tarraconense?**

s'han creat molts grups a totes les poblacions de l'arxiprestat. Cada parròquia ha organitzat aquests equips on s'han tractat qüestions referents a l'Església en general però que són totalment vàlides per aplicar-les a la pròpia parròquia.

—**Faci'ns cinc-cèntims de la Pastoral de Joves a Vilanova i la Geltrú.**

—A nivell de Vilanova ciutat hi ha un diaca, Mn. Valentí Alonso, que té com a missió coordinar la Pastoral de Joventut. Hi ha una pluralitat de grups, la majoria dels quals sorgeixen directament de les parròquies però també hi trobem un cert moviment de jovent entorn al col·legi de la Miraculosa —que el porten les Filles de la Caritat—, als Escolapis, etc.

El curs vinent volem donar un pas endavant en aquest sentit. Els capellans i jo estem convençuts que la fe ha de dur els cristians a un compromís de servei envers els altres. Volem una Pastoral de Joves que no sols estigui centrada en reunions, cal

anar més enllà. L'ideal seria que aquells joves que es mouen a nivell d'Església, trobessin també el seu lloc de servei en un compromís concret.

Aquest servei es duria a terme, d'una banda, mitjançant l'anomenat Voluntariat de Joves, una gran experiència que comença a ser una joiosa realitat a la vila. Una colla de joves s'encarrega d'anar

a l'Hospital de Sant Antoni i a la Casa d'Empara per oferir la seva ajuda. Aquest voluntariat pertany a l'Església de Vilanova i la Geltrú i intentem coordinar-lo dins la Pastoral de Joves. D'altra banda, amb el reforç educatiu envers els membres de famílies marginals o amb determinades problemàtiques. Finalment, podrien trobar el seu compromís a nivell intereclesial, per exemple, en el món de la catequesi, de l'esplai...

—**Quina tasca desenvolupa Càritas Diocesana dins l'arxiprestat?**

—Càritas Diocesana és el braç de l'Església que té cura tothora de l'atenció als pobres i marginats. Avui dia ja no fa només una tasca de beneficència sinó d'acció social. No es tracta tant, diguem-ne, de donar el peix com d'ensenyar a pescar. Actualment la figura de l'assistent social és imprescindible i, a més, esdevé el coordinador i assessor dels voluntaris en

la seva tasca solidària. A començaments del curs vinent —setembre-octubre— i, d'acord amb Càritas Diocesana, organitzarem tres cursets per al voluntariat. Un curset d'iniciació per a voluntaris nous, un altre d'aprofundiment per a persones que ja estan treballant en aquest camp i un curset tan sols per a joves —un o dos caps de setmana— de cara al reforç educatiu que abans he esmentat. Aquesta tasca es farà conjuntament entre l'arxiprestat del Garraf i els arxiprestats del Penedès, Anoia i Piera-Capellades. Sóc delegat de Càritas en tota aquesta àmplia zona i esperem que tot vagi molt bé.

—**Mn. Berdoy, quins són els seus projectes com a arxiprest, a més a més de la Pastoral de Joves que ja ens ha explicat?**

—Un dels projectes que volem dur a terme a nivell d'arxiprestat és aconseguir que els grups que enguany s'han creat per tractar l'etapa diocesana del Concili puguin continuar i coordinar-se de manera efectiva per tal de poder fer uns grups d'adults. Tots ja sabem que la gran trobada dels cristians és l'Eucaristia del diumenge però creiem de debò que els laics adults cristians han de tenir uns moments de revisió de vida, uns punts de reflexió, de trobada, d'aprofundiment en la fe. La finalitat seria crear cristians que fossin cada vegada més adults en la fe, testimonis enmig del món. Per això és tan important fer no sols la catequesi d'infants i d'adolescents sinó també la d'adults.

Un altre repte per al curs vinent, a nivell intereclesial, seria la creació d'un equip coordinador de catequistes de l'Arxiprestat per tal que organitzin cursets, trobades, etc. de cara a millorar la formació dels catequistes, perquè puguin donar millor el missatge de la fe. Aquests catequistes —la majoria, dones— han d'estar força atents tant al missatge que han de donar com a la manera en què el donen. Cal respondre de manera reeixida a la psicologia del nen d'avui. Dins el camp educatiu tenim un altre repte important: aconseguir la presència de professors cristians a l'escola i de persones preparades que donin classe de religió a l'escola. Són dues realitats diferents però complementàries. També ens proposem informar els pares del dret que tenen a demanar classe de religió per als seus fills a l'escola pública i exercir-lo.

Miquel Àngel Codina

«La fe ha de dur els cristians a un compromís de servei envers els altres»

Ordenat capellà a Olesa de Montserrat l'any 1972, Mn. Berdoy fou vicari d'Olesa durant quatre anys. Després, encarregat de Pastoral de Joventut de l'arxiprestat de Piera-Capellades i arxiprest d'aquesta zona. Durant nou anys va ser rector de Martorell, també fou vicari episcopal de la zona Martorell-Llobregat. Ara fa gairebé un any és rector de la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i arxiprest del Garraf.

—**Mn. Berdoy, quina és la seva tasca com a arxiprest?**

—Com a arxiprest he d'intentar que les parròquies que formen l'Arxiprestat vagin coordinades. L'arxiprest ha d'animar, promoure i coordinar la Pastoral de conjunt i fer-ne un seguiment. Una altra de les meves tasques és el tracte personal amb els capellans, ser una miqueta el «germà gran». De cara a aquesta coordinació pastoral, l'arxiprest cal que estigui a prop dels capellans, que els convoqui, que faci reunions de tant en tant. Cada mes, per exemple, tenim una reunió tots els capellans de l'Arxiprestat. Hi ha també el treball amb els laics. Al Consell Pastoral Arxiprestal hi són presents representants laics de cadascuna de les parròquies de l'Arxiprestat.

—**Quins són els trets característics de l'Església a Vilanova i la Geltrú?**

—L'Església a Vilanova ha de respondre a la realitat social, cívica i cultural de la vila. Tota pastoral que vulgui ser reeixi-

Mn. Jaume Berdoy i Alemany, arxiprest de Vilanova i la Geltrú-Garraf

—Aquest Concili que ja tenim a les portes ha marcat molt el curs passat. L'etapa prèvia al Concili, l'etapa diocesana, ens l'hem presa molt seriosament. A nivell d'arxiprestat, s'ha fet una crida insistent a les persones a participar-hi i, com a fruit d'aquesta crida,

ajm anjo/mare .S.L.

Treballs de pintura i decoració.
treballs d'aplicació.
Raig de sorra.
Pintures Epoxi.

Marc de tots els estils i tot el material relacionat amb les belles arts.

c/. Rambla Samà 51 - ☎ 815 54 12 - VILANOVA I LA GELTRÚ

**RESTAURANT
LYS**

SALÓ ESPECIAL PER A BANQUETS

Rambla Ventosa, 1
☎ 815 42 92 - 815 54 96
VILANOVA I LA GELTRÚ

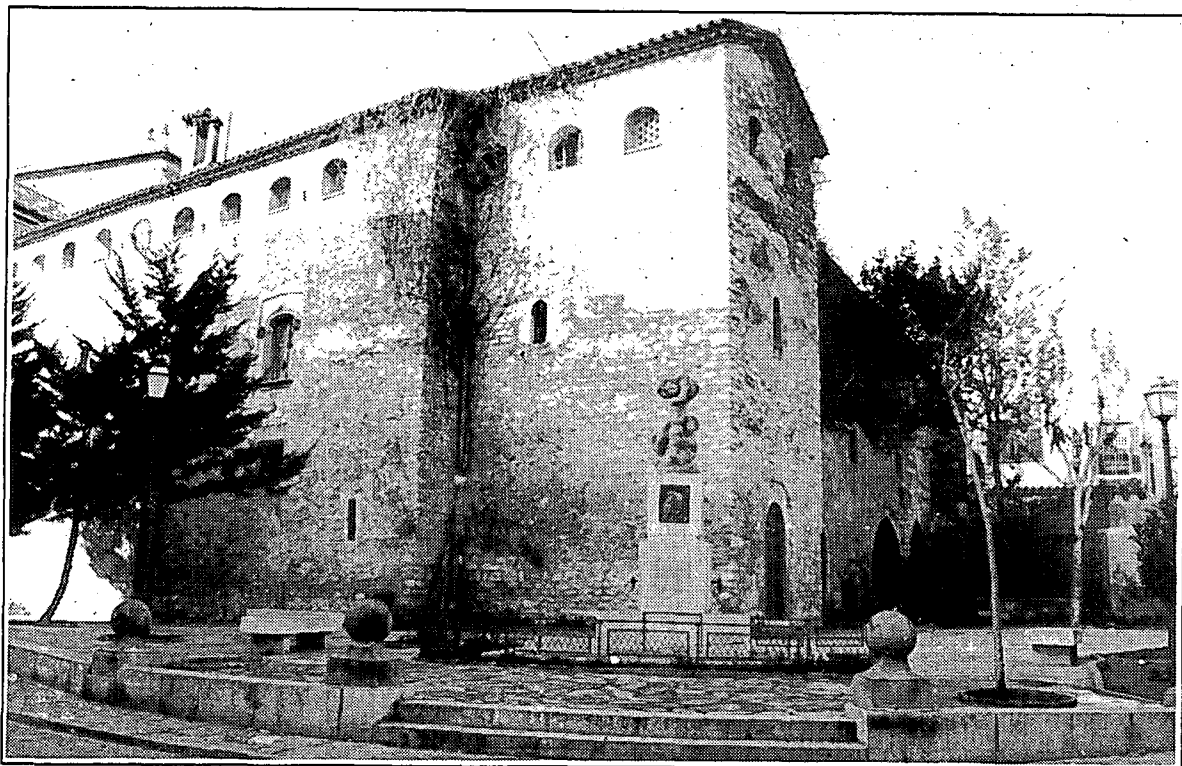

La plaça de la Vila, centre neuràlgic de la localitat

Una bonica panoràmica del passeig del Carme de la vila

«Es una ciutat bonica, acollidora, amb una personalitat definida, que sap distribuir al llarg de l'any activitats de tota mena»

Façana del Museu-Castell de la Geltrú

VILA

II LA G

—Sr. Orriols, des de la seva experiència com alcalde, ¿quina és la seva opinió sobre Vilanova i la Geltrú?

—La personalitat és un tret que Vilanova i la Geltrú ha sabut conservar al llarg dels anys a través de les seves festes i tradicions i, sobretot, gràcies a aquesta situació geogràfica tan favorable que la fa una ciutat de llum, una ciutat tranquil·la, agradable... En tot cas, és una qüestió d'estar-ne enamorat o no d'aquesta ciutat i jo, de debò, en sóc un veritable enamorat.

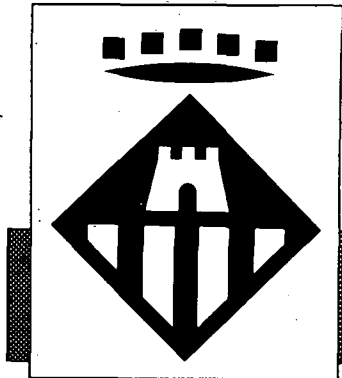
—¿Quines són les possibilitats que ofereix la ciutat?

—Vilanova i la Geltrú no es pot analitzar fora del marc general de les relacions econòmiques. Des d'aquest punt de vista, és una ciutat que ha hagut de suportar, com moltes altres, les èpoques de crisi en què vivim. En el context general d'indicadors, com per exemple l'índex d'atur, Vilanova i la Geltrú és una de les viles que ha patit bastant. Però, en canvi, també és cert que té unes possibilitats de consolidació com a ciutat important i receptora de les descongestions d'altres nuclis i això fa que sigui posseïdora d'unes perspectives excel·lents. De fet hi ha indicadors que assenyalen que tot plegat va per aquest camí com, per exemple, l'alt nombre de llicències d'obres, fins i tot en anys de crisi, que s'estan atorgant quan aquest fet està en recessió a d'altres indrets.

És a dir, és una ciutat amb unes perspectives favorables i el que cal és saber-les aprofitar dins el marc econòmic actual sobretot des de la vessant d'incrementar el seu pes com a ciutat a cavall entre els serveis i la indústria. Nosaltres, com a Ajuntament, el que hem de procurar és que aquest creixement sigui el més harmònic possible i el més d'acord amb la seva pròpia personalitat.

—Vilanova i la Geltrú està considerada com una població mitjana molt a prop de nuclis de població molt grans. ¿Aquest fet pot provocar la pèrdua de la seva identitat a llarg termini?

—El risc de la despersonalització podria venir essencialment a causa d'un creixement desmesurat. És molt difícil despersonalitzar una ciutat d'unes arrels força profundes. Insisteixo, el que interessa és que el creixement sigui harmònic. El que no és pot fer és deturar el desenvolupament de la localitat perquè aniries

«V
d'une

contra el progrés en si mateix. Ara bé, si el condueixes bé, base del sòl que distribueix l'Ajuntament per a futures urbanitzacions, si som capaçs de dinamitzar l'economia —i sigui fent treballar més el poble o amb acords amb els agents que puguin desenvolupar aquesta vida econòmica tot facilitant la implantació d'indústries...— aquest risc es perd.

¿Quines són, per tant, les eines que posseeix la vila per enfrontar-se al progrés i al desenvolupament urbà i econòmic?

—Cal pensar que una de les coses que es valora molt l'hora de la implantació d'una qualsevol indústria en una ciutat és el *modus vivendi*, la qualitat de vida, els serveis que pot oferir. I, en aquest sentit, Vilanova i la Geltrú és una ciutat molt atractiva. Per tant, la personalitat de la vila es manté bé, no sols per aquestes

El Museu del Ferrocarril

VILANOVA

EL TRÚ especial

a voluntat harmònica de reixement sinó també per la categoria dels propis vilanovins que, en definitiva, són els qui li donen aquest aire, i la van funcionar alhora que or-

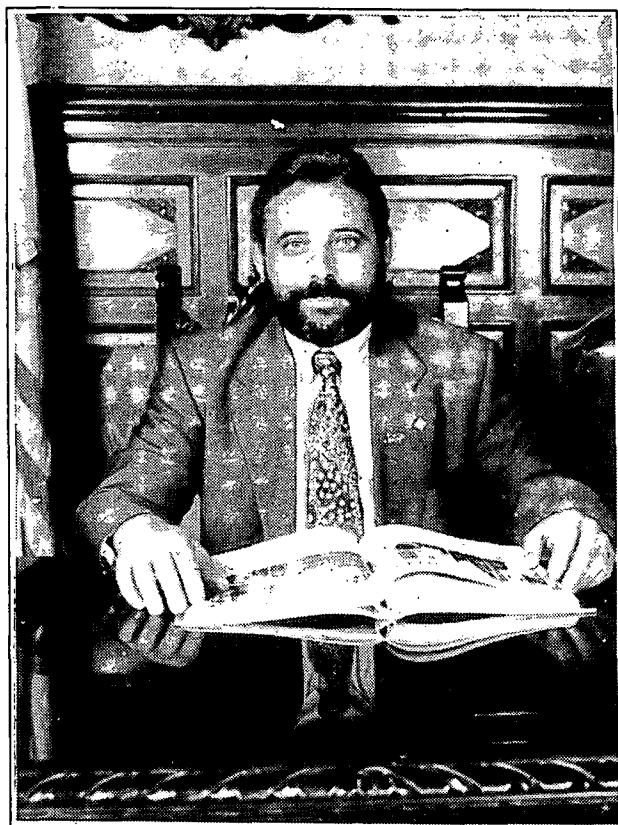
Vilanova i la Geltrú és una gran desconeguda en moltes de les seves activitats i, sobretot, en la potencialitat dels seus serveis. Això ha estat així perquè tradicionalment s'ha

poder salvar els moments de crisi. Seria un error fer una aposta molt decidida a favor d'un sector i en detriment d'un altre.

—¿Per què diu que «Vilanova i la Geltrú és una gran desconeguda»?

—Perquè Vilanova i la Geltrú posseeix una oferta de lleure molt diversificada. No sols pot venir una persona a anar

L'alcalde de Vilanova i la Geltrú, el Sr. Esteve Orriols i Sendra

ntrevista amb el Sr. Esteve Orriols i Sendra, alcalde de Vilanova i la Geltrú

Vilanova és posseïdora de perspectives excel·lents»

anitzen tot el que calgui per fer-la funcionar.

—Senyor Alcalde, ¿Còm esfiniria els vilanovins?

—Crec que deu ser bastant fícil trobar massa diferències entre un poble i un altre a la mateixa nació. La proximitat del mar però, ha influït d'alguna manera en ser gent berta i de carrer. Segurament, és una qualitat estesa en el clima mediterrani. Jo els ualificaria com el gent alegre amb ganes de viure amb un entit de l'acolliment molt més accentuat potser que en altres llocs.

—¿És difícil aconseguir equilibri entre la promoció industrial i la promoció turística?

—És difícil des d'un punt de vista de la venda del producte. En canvi, des de la perspectiva de la planificació de activitat no ho ha de ser. Intentem que és indiscutible que

conegut la vila com una ciutat industrialitzada amb la implantació a començaments de segle de la Pirelli o, més tard, amb fàbriques tèxtils quan, en realitat, des de la vila cap avall, Vilanova té unes condicions de ciutat costanera i turística tant o més que altres ciutats que habitualment estan millor considerades en aquest aspecte.

—¿Què pot fer l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú en aquest aspecte?

—El que hem de fer nosaltres és millorar l'oferta turística i, a la vegada, ser capaços de vendre bé el producte perquè som una ciutat industrial. En una localitat de 50.000 habitants és difícil que s'hi pugui viure únicament i exclusivament dels serveis. Millor dit, no s'hi pot viure. Establir i guardar l'equilibri és força important per a nosaltres. A més, una economia diversificada és molt millor per

a la platja i banyar-se sinó que, a més a més, té ofertes museístiques interessants com la de la Biblioteca-Museu Victor Balaguer, el Museu del Ferrocarril, la Casa Papiol, el Castell de la Geltrú i, fins i tot, el propi barri de la Geltrú o el museu de curiositats marinenques Roig Toques... per no citar moltes altres infraestructures, com el mateix passeig de Ribes Roges o la globalitat de la façana marítima, que doten a Vilanova i la Geltrú d'un atractiu especial. Moltes persones que ho desconeixen s'han quedat certament bocabadats davant la ciutat.

—Tornant als trets que conformen la personalitat de Vilanova, sovint s'afirma que és una ciutat solidària. ¿Què en pensa d'això?

—Penso que és ben cert. Vivim en un món en què la tendència és la de ser egoista i l'esport nacional és l'enveja.

Sembla mentida que la gent visqui envejant el que té l'altre en lloc de gaudir d'allò que té ell. Això, d'alguna manera, no sé perquè es produeix però a la nostra ciutat hi ha esperits certament emprenedors i solidaris envers els problemes dels altres. No fa massa vàrem celebrar el fet que durant la guerra civil molts alumnes del Colegio de San Idelfonso de Madrid van ser acollits per famílies de Vilanova i la Geltrú al bell mig d'una jornada molt emotiva per a totes les parts. Els vilanovins tenim una tendència a esforçar-nos per tal de fer feliços a les persones que ho necessiten, tot engrescant-nos a fer coses que no ens demana ningú, sempre, és clar, amb les limitacions pròpies dels temps que vivim.

—Una darrera pregunta, Sr. Alcalde, que regularment sempre ha preocupat a Vilanova i la Geltrú: la manca de

comunicacions adient amb el seu entorn. ¿S'ha solucionat ja aquesta qüestió?

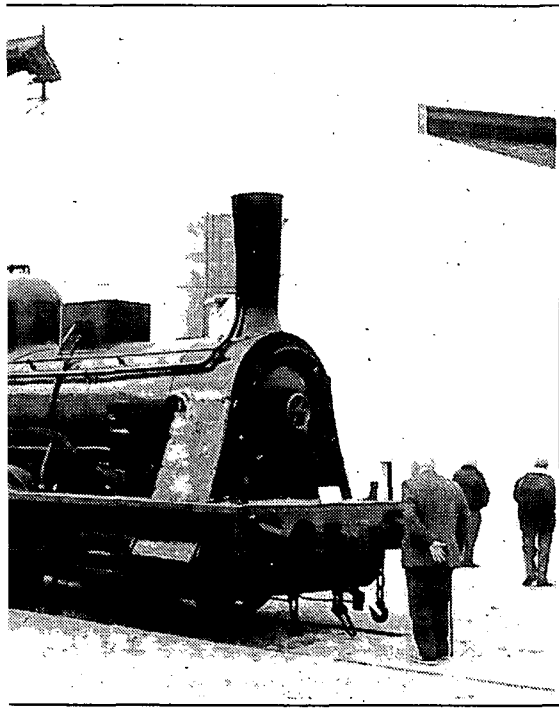
—Aquí, és evident, ha existit un esforç considerable per part de l'administració de la Generalitat de Catalunya. Per exemple, es va fer el projecte i finalment l'execució de l'autopista dels túnels del Garraf. Malgrat tot, la llàstima sigui que l'hàgim de pagar per fer-la servir, la qual cosa causa un cert desequilibri envers altres llocs. En tot cas, és indubtable que la infraestructura està feta. D'altra banda, la millora de la

«És una ciutat amb unes perspectives favorables i el que cal és saber-les aprofitar dins el marc econòmic actual»

carretera amb Vilafranca del Penedès i, per tant, amb l'autopista A-7 és una realitat. Des d'aquesta vessant, nosaltres ja estem començant a riortar l'impacte d'un cert creixement i poder oferir, a través d'aquestes infraestructures, el coneixement d'una ciutat bonica, d'una ciutat acollidora, d'una ciutat amb una personalitat definida, d'una ciutat que sap distribuir al llarg de l'any activitats de tota mena i on es pugui aprendre, gaudir-se i estar tranquil. Això no està a l'abast de tothom i nosaltres tenim el goig de poder oferir tot això a tots els ciutadans d'aquest país i d'altres països.

L'alcalde de Vilanova i la Geltrú, el Sr. Esteve Orriols i Sendra ha contestat molt amablement a les nostres preguntes amb motiu del suplement especial que dedica el nostre setmanari cada any a la localitat vilanovina davant la celebració de les festes de la Mare de Déu de les Neus.

C.C.

els més visitats de Vilanova i la Geltrú

Una de les principals atraccions turístiques de la vila són els esports nàutics

CORREDURIA DE SEGUROS, S.A.

RSM Correduría de Seguros, S.A. s'ha creat sobre la sòlida base de l'activitat asseguradora iniciada pel seu fundador Ricardo Garrigó l'any 1945. Creiem en el futur: la nostra tradició és la de l'esforç constant i per això hem iniciat un programa d'expansió que continuarem de forma permanent. Aquest programa ens permet oferir un servei integral a mida per a cada un dels nostres clients.

RSM Correduría de Seguros, S.A. som una Empresa que té objectius molt clars: aconseguir per als nostres clients els millors plans d'assegurances i adequar-los a les seves necessitats concretes. Aquests objectius tenen el suport de l'experiència i coneixement dels nostres especialistes que sempre donen el servei més complet i professional.

*SOL·LICITEU SENSE CAP COMPROMÍS
L'ESTUDI O VALORACIÓ DE
QUALSEVOL TIPUS D'ASSEGURANÇA*

*COMPLEMENTEU I ASSEGUREU
LA VOSTRA JUBILACIÓ*

ASSEGURANÇA D'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA

**BENEFICIAR-SE DE LA TECNOLOGIA MÉS
AVANÇADA ESTÀ AL VOSTRE ABAST**

CENTRAL: Comte d'Urgell, 255, ent. 2a Tel. 439 14 00 - Fax 439 69 90 - 08036 BARCELONA

DELEGACIÓ A VILANOVA I LA GELTRÚ (08700): Avinguda de Balmes, 35 - Tel: 815 40 00 REPRESENTACIONS A L'ESTRANGER: Eastwood Renshaw Ltd.

DELEGACIONS A: Madrid, Palma de Mallorca, València, Bilbao.

West Yorkshire HDI-3BL
ENGLAND (UK)

VILANOVA

I LA GELTRÚ

especial

L'Esperit del bon samarità, que ajuda el desvalgut, el carrega sobre la calçada i el porta a l'hostal perquè el guareixin, ha perdurat en els sentiments de molts cristians, i així serà sempre.

A la comarca del Garraf l'assistència dels ancians, malalts i infants ha sortit moltes vegades d'iniciativa particular, gent que ha posat al servei dels altres els seus béns i la seva acció. Moltes d'aquestes iniciatives tenen una relació amb l'Església. El motiu de les accions caritatives ens les expliquem en el sentit cristià de la vida.

Les institucions de beneficència existents avui dia a la comarca del Garraf són les següents: la Casa d'Empar, l'Hospital de Sant Antoni Abat, el Redós de Sant Josep i Sant Pere, l'Hospital Residència Sant Camil i l'Hospital de Sitges. Vegem tot seguit els trets més significatius de cadascuna d'aquestes entitats i els seus serveis.

Casa d'Empar

Va ser inaugurada l'11 d'abril de 1875. Les germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paul estan al servei dels ancians des de la seva fundació. També regenten un col·legi.

La Casa d'Empar es manté de donatius i de les aportacions que poden donar els residents. És una institució molt estimada per la població.

Hospital de Sant Antoni Abat

Està situat a l'antic convent dels Carmelites Descalços, abandonat pels

religiosos l'any 1835, per decret del govern imperant. El municipi de Vilanova i la Geltrú va demanar autorització als seus amos, el govern, l'any 1847. Aconseguit el permís s'hi varen fer les adaptacions convenients. El 12 de juliol de 1853 es va reconciliar l'Església, molt gran i bonica, i s'obrí al culte.

Pels volts de l'abril del 1858 hi varen entrar les Germanes Concepcionistes, que hi han romàs fins fa pocs anys. Avui

Volien atendre les més greus necessitats de la població, com els orfes, els ancians i alguns malalts.

Les religioses Darderes, religioses de la Nativitat de la Mare de Déu, varen fer-se càrrec de l'Hospital l'any 1904. Des d'aleshores han estat al davant de l'esmentada institució benèfica, en tots els seus moments, fins i tot els de més crisi. Durant la revolució del 1936, per exemple, no deixaren mai l'hospital,

Sant Camil ja era present entre els constructors de l'edifici. La comunitat de religiosos va entrar a la residència el dia de Sant Josep de l'any 1975. Pels volts de juny del mateix any va inaugurar-se la Residència.

Encara hi havia força terreny i per aquest motiu es va suggerir a la comunitat de religiosos que també atenguessin alguns malalts. Confiat en Déu i en l'ajut de la resta de cases de l'orde, de la Seguretat Social i de la Generalitat de Catalunya es va poder construir l'Hospital.

És un Hospital molt gran i modern, amb diversos quiròfans i amb una bella capella. Posseeix la secció de pediatria, malalts aguts, malalts crònics i ancians invàlids. La seva capacitat és de 375 llits. L'alta direcció de l'Hospital està a càrrec dels religiosos Camils.

Hospital de Sitges

Va començar sent un petit hospital per als pobres de la població. Va ser fundat l'any 1851. El temps va millorar l'hospital. A l'any 1912 va ser construït el nou hospital, d'estil modernista. És una bella edificació, voltada d'un jardí, aleshores fora de la població. Les Religioses Concepcionistes, a principis de la segona mitat del segle passat, van ser cridades per portar l'hospital. Encara hi són.

Actualment és residència d'ancians. L'alcalde de la població n'és el president de la Junta, i el rector el vice-president.

Mn. Pere Sitjà

La beneficència a la comarca del Garraf

dia l'Hospital ha estat modernitzat en bona part. Té una part nova, que de mica en mica es va ampliant.

Anys enrera es mantenia per donatius. Pel carnestoltes es recollien força diners. Avui els ingressos venen de la Seguretat Social i d'alguns altres donatius. L'alcalde i el rector de Sant Antoni Abat són el president i vice-president de la institució.

En aquests darrers dies, el servei mèdic i els malalts s'han traslladat a l'Hospital de Sant Camil, a Sant Pere de Ribes. L'Hospital de Sant Antoni continuarà assistint la natalitat i la geriatria.

Redós de Sant Josep i Sant Pere

L'any 1901 començà a funcionar.

vestides de seglar. Actualment continuen atenent les anclanes residents.

El dia 30 de juny de 1906 es posà la primera pedra del nou edifici. Es va construir un bell edifici d'estil modernista, voltat d'un gran pati. La vida de l'Hospital va anar concretant-se a les necessitats dels temps. L'any 1914 fou casa de convalescència dels tuberculosos. Un cop passada la plaga, s'atengué novament les anclanes del poble.

Hospital Residència Sant Camil

La Sra. Amanda Sagristà, vídua de Josep Marcer, va donar en testament una vinya per tal que s'hi construís una residència geriàtrica. L'any 1973 ja s'estava construint i algun religiós de

TRANSPORTS FERRAN

(Antiga Agència Baró)

Més de cent anys al vostre servei

Servei urgent de paqueteria diària Barcelona, Vilanova i Comarca.
Transports de càrregues generals per tot Espanya.

Agència Central a Vilanova
Carrer de Barcelona, 1
☎ 893 00 99
Fax 814 30 46

Agència a Barcelona
Carrer Avila, 36
☎ 309 62 93
Fax 309 62 94

Parròquia de Sant Antoni

Dia 4 a les 8 del vespre vetlla de pregària a la Mare de Déu.

Dia 5 a les 11 missa concelebrada pels capellans de Vilanova, arxiprestal i preveres fills de la ciutat.

A les 22.30 renovació del vot de poble, a la Plaça de la Mare de Déu de les Neus.

Dia 6 Missa vespertina a las 8 del vespre en sufragi pels difunts.

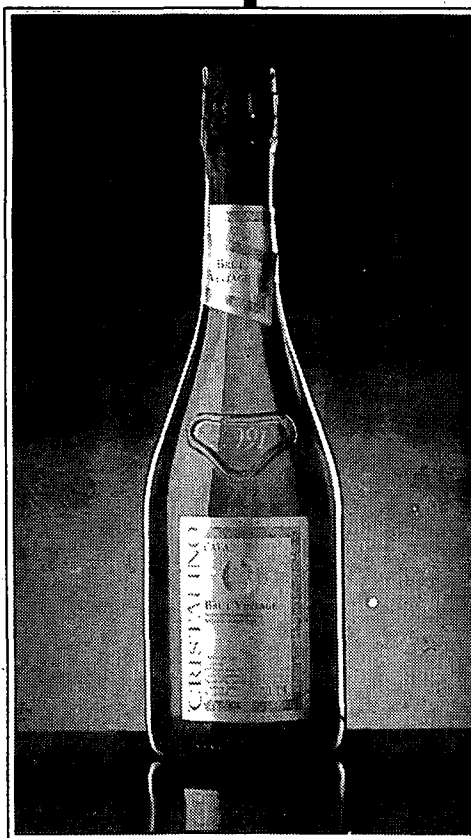
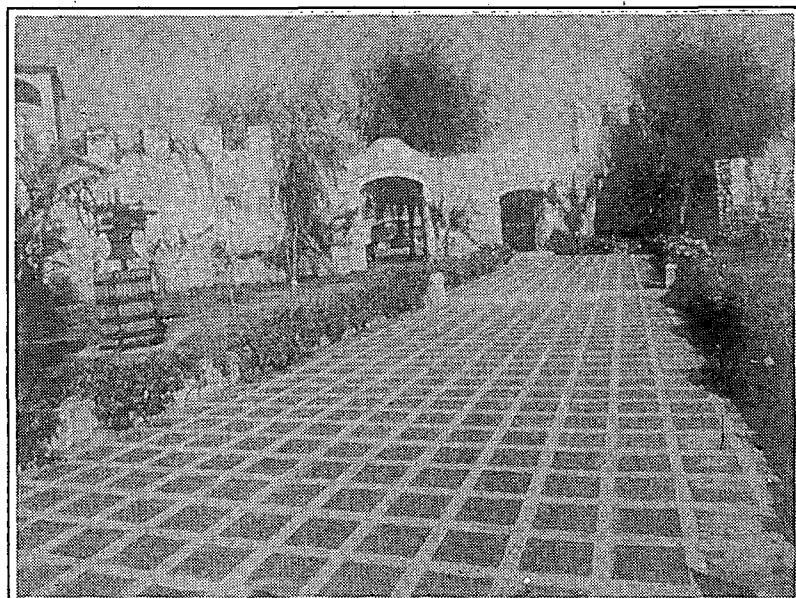
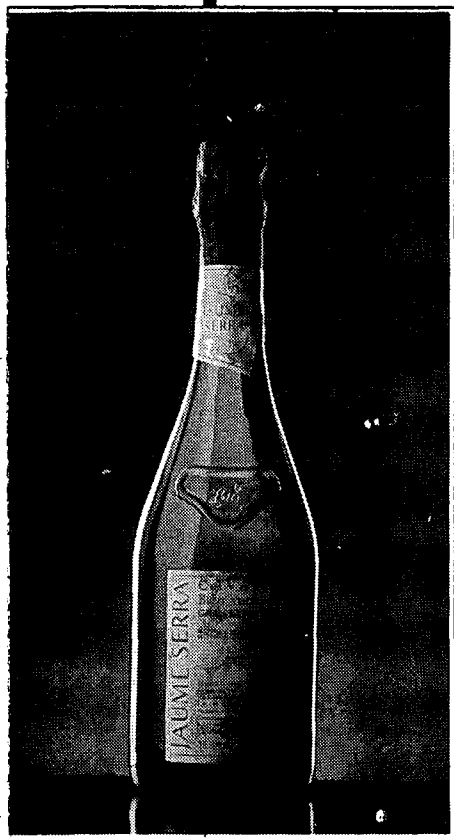
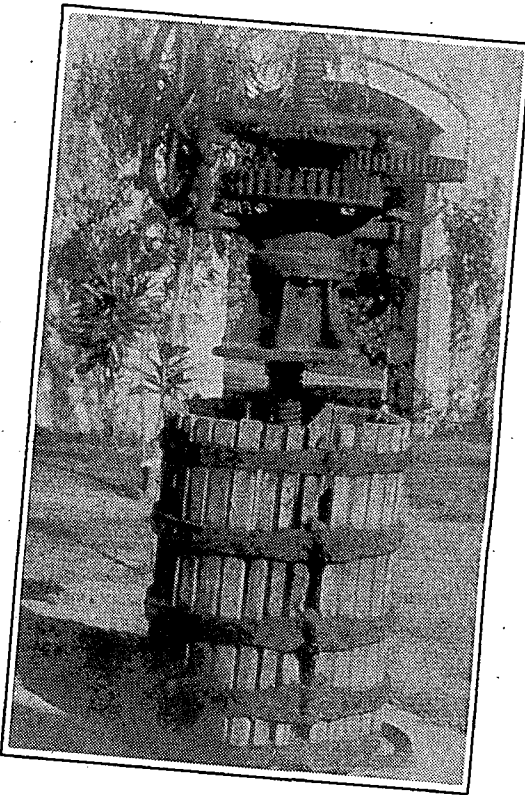
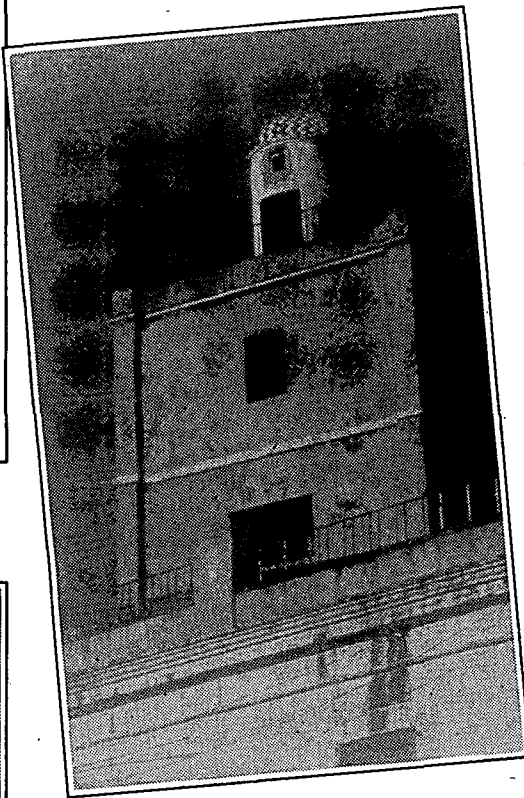
ORRI

SABONS INDUSTRIALS

☎ 893 05 98
VILANOVA I LA GELTRÚ

CAVES JAUME SERRA *LA BODEGA QUE MIRA AL MAR*

LA FINCA DEL PADRUELL es una mansió del segle XVII i és el centre d'elaboració dels vins de Caves Jaume Serra, empresa amb cinquanta anys de tradició, que ha assolit que un dels seus productes sigui considerat entre els cent millors del món.

*Amb motiu de la FESTA MAJOR de
Vilanova i la Geltrú ens unim al goig i alegria de
tots els vilanovins*

JAUME SERRA, S. A.

Oficines centrals: Casp, 172, pral. 08013 BARCELONA